

Bir özgürlük savaşçısı olarak Botan'a gelmek insanda büyük bir coşku ve heyecan yaratıyor. O zamanki katılımlar daha çok yerel katılımlar olduğu için fazla yabancılik çekmiyordum. İlk olarak bizi Botan suyundan alan grup bizim köyümüzün iki saatlik yukarısındaydı. Kani Mira köyü. Oraları biraz tanıyordum. Bizi alan grup sorumlusunun sesi yabancı gelmiyordu, merakımı çekmişti. Benim akrabam oluyordu dayı tarafından. Sabah Çiyaye Suske'ye ulaştık. Çiyaye Suske'de eskiden Kürtler tarafından bazı savaşlar verilmişti. Asıl ismi Şeyh Ömer dağıydı. Kürtçe Eme Goze diyoruz. Bizi getiren grup sorumlusuna "kimsin diye" sordum. O da bana "Nereden katıldın" diye sordu. Cevap verdiğimde hemen tanıdı. Ondan sonra da Çiyaye Reş'e geldik. Çiyaye Reş bizim köyün arazisi oluyordu. Biz yeni savaşçı grubu yedi kişiydik Çiyaye Reş'e ulaştığımızda. Orada da yeni savaşçılar vardı. Orada bir gün bekledikten sonra bir grup şeklinde Gabar'a geçtik. O zamanlar gerilla kurallarına göre akşam saat on ikiye kadar yürüyorduk. Gece yarısından sonra düşman harekete geçiyordu. Bir pusuya düşseydin kendini sağlama alamıyordun. Grup kalabalık olduğu için kurye sayısı da çoktu, tam sayıyı hatırlamıyorum. Kuryelerin içinde bir akrabam da vardı. İsmi Sinan'dı. Govesil köyünden, Türkçesi Ekinyolu. Daha sonra 1993 yılında bizim köyün, yani Çelikli köyünün karakol baskınında şehit düştü. Dılxaz arkadaş vardı, tam hatırlamıyorum nerede şehit düştüğünü. Çektar arkadaş vardı, idil Erzaniğ köyündendi. Daha sonra mayın patladı, ayağı koptu. 1996 yılında Gabar'daydım, Gabar'a geldi. Çatışmada şehit düştü. Kahramanca savaşarak şehit düştü. Bir ayağı yoktu, ama saldırıda örnekti. Şehit düştüğü çatışmada oradaki subay da bundan etkilenmişti. Cihazda bize söyledi ve gerçekten operasyondan sonra gittiğimizde şehit düşen her iki arkadaşın cenazesini de yağmurluklara sarmışlardı ve zarar vermemişlerdi.

Gabar'a ulaştığımızda yanımıza Metin Gui geldi. O zaman sakallıydı, yanında bir M-16 vardı, komando elbisesi giymişti. İnsan etkileniyordu. Metin daha sonra 1998'de ihanetçi oldu.

O zaman Botan'daki köyler daha düşman tarafından boşaltılmadığı için akşamları köylerden geçtiğimizde köylere girip akşam yemeğini yiyorduk. Gabar'da girdiğimiz bir köy de Geliye Gurdıla. Geliye Gurdıla vadisinin içinde on köy var. Bunların hepsi bir aşirettir, Batuyi aşireti. Bu vadi Gabar'la Çırav dağı arasındadır. Yurtsever yanları çoktur. Akşam yemeğinden sonra köyden çıktık, Çırav'ın yamaçlarına geçtik. Kaldığımız yer ormanlık ve kayalıklarla doluydu. Gabar'ın ılıman bir iklimi var. O yamaçlarda yetişen bir ağaç var. Sore Dar. Kaldığımız noktada bu sık kırmızı ağaçların içindeydi ve o noktada bize gerilla elbisesi verdiler. İnsan gerilla elbisesini giydiği zaman her şeyiyle farklı oluyor. Aslında insan düzende giydiği elbiseleri çıkardığı zaman düzenden getirdiği hastalıkları da üzerinden atıyor. Gerilla elbisesini giydiği zaman kendisini bir Kürt, bir gerilla olarak görmeye başlıyor insan. Nasıl ki bayramlarda küçük bir çocuk bayram elbisesini giydiği zaman heyecanı farklı oluyor ya, bende de öyle oldu.

Akşam olduğunda harekete geçtik. Grup epey kalabalıktı. Çırav'ın eteklerinde yürüyoruz. Bir boğaza ulaştık, boğaza Sule diyorduk. Boğaza ulaştığımızda Şırnak tam karşımıza düşüyordu ve o akşam arkadaşlar Şırnak merkeze baskın yaptılar. Şehir karşımızdaydı, her yerden şehre izli mermiler gidiyordu. Aynı şekilde mermilerin geldiği yöne doğru da şehirden mermiler gidiyordu. Bu gördüğüm, uzaktan da olsa ilk eylemdi. O zaman bende o eylemin içinde olmak

istiyordum. Uzaktan bir eylemi seyrettiğim zaman yerimde duramıyordum. İnsan cıva gibi oluyor. Bir saate yakın eylemi seyrettik. Yavaş yavaş ortam sakinleşti, biz de yolumuza devam ettik. Çırav'ın altında büyük taşların ve ormanın olduğu bir noktaya ulaştık. Kuryeler belki operasyon olur diye bizi sağlam bir noktaya götürdüler. Aşağıımızda Giwer köyü vardı. Bu köy yurtseverdi. 1994 yılında Türk savaş uçakları bu köyü bombaladı, bu bombardımanda otuz insanımız hayatını kaybetti. Yukarıımızda da uçurumun ortasında bir şelale akıyordu, güzel bir manzarası vardı. Bu noktada iki gün bekledik. Yanımızda Kurtalan tarafından gelen Bruska adında bir milis vardı. Bu şahıs öğlen kaçtı. Gideceğimiz yönü biliyordu. Onun için hem noktamızı hem de güzergahımızı değiştirdik. Yönümüz Bestler'e doğru idi. Akşamleyin yine harekete geçtik. Yine her zamanki gibi gece 12'ye kadar yürüdük. Serxwbabun dağının altına ulaştık, o gün orada kaldık. Akşamüzeri harekete geçtik. Tabii her zaman olduğu gibi önümüzden öncüler ve keşifçiler gitmişlerdi. Geçiş hattımızda olan Mıla Kere'de hem karakol vardı hem de korucu köyüydü. Yine Kaniya Kaymakam karakolu ve korucu köyü ile Eruh ile Şırnak yolunu da geçecektik. Randevu yeri tam belli olmadığı için biraz bekledik. Öncüler bize ulaştığında tekrardan harekete geçtik. İlkbahar olduğu için hem çok karanlık, hem de yağmur yağıyordu. Şartlar böyle olunca hareket hızımız epey düşüyordu. Bazen de şimşekler çakıyordu şimşek çaktıktan sonra her yer zifiri karanlık oluyordu. Beş dakika bekledikten sonra ancak yola devam edebiliyorduk. Yağmur hızını arttırınca mecburen taşlık bir yerde beklemek zorunda kaldık. Islak bir şekilde beklemek ve aşırı soğuk insana işkence çektiriyordu. Yeni olduğumuz için koşullara karşı herhangi bir tedbirimiz yoktu. Öylece beklemek zorunda kaldık.

Ondan sonraki gün akşama bir iki saat kala harekete geçtik. Artık Besta tarafına geçmiştik ve Risor alanına ulaştık. Oradaki gruba akşamüzeri ulaştık. Bundan üç gün önce Şırnak eylemini yapan gruptu. Onlara ulaştığımızda arkadaşlar gruplar şeklinde oturmuş akşam yemeğini yiyorlardı. Bizde onlara katıldık. Yemekte ilk defa yediğim Pino vardı. Aç olduğumuz için birden yemeğe başladık. Çoğumuz bu yemeğin ne olduğunu bilmediğimiz için yediğimiz ilk dilimde sıcaklıktan ağzımızı yaktık. Biraz da acele etmiştik. Yemeğimizi yedikten sonra hemen harekete geçtik. Besta'nın iç taraflarına doğru ilerliyorduk. Eylem grubu da bize katıldığı için sayımız epey fazlalaşmıştı. Bazen arkaya baktığım zaman sanki koca bir şehir yürüyormuş gibi geliyordu bana. İnsan bundan büyük bir cesaret alıyordu. Genç ve canlı olduğumuz için yol yürüyüşünde arkadaşların silahlarını ve çantalarını kaldırmak istiyorduk. Bazı arkadaşlar veriyordu, bazıları da vermiyordu. Besta arazisi arkadaşların hakimiyetinde olduğu için gece geç saatlere kadar yürüdük ve Gire Xane alanına ulaştık. Orada başka bir gruba ulaştık. Biraz istirahat ettikten sonra Garısa tarafından bir yeni savaşçı grubu daha geldi. Hepsi aynı köylü ve akrabaydı. Reşit ark, Rızgar, Zınar, Sait ve Berivan arkadaşlar geldi. Bizim grup da kalabalıktı. Şimdi bu arkadaşların çoğu şehit düşmüş. Mahir Kars, Sait, Zınar, Berivan, Agit, Çektar, Agır, Bahoz, Agit, Akif ve isimlerini tam hatırlamadığım arkadaşlar şehit düştüler. Eğitimden sonra fazla beraber kalmadığımız için nasıl şehit düştüklerini tam bilemiyorum.

Orada bir gün bekledikten sonra karargaha doğru yol aldık. İki gün Bestler arazisinde yürüdükten sonra karargaha ulaştık. Acaba Karargah nasıl bir yerdir diye merak ediyoruz. Televizyonda bazı

savaş filmlerini izlediğimizde karargahlar askeri yoğunluğun olduğu, sayının fazla olduğu ya da ağır silahların olduğu yerlerdi. Benim hayal ediyorum karargahı. Ulaştığımız yer kayalık, Serike Mehemedo'nun altındaki Bacirit köyünün üst tarafındaydı. Bizim o zamanki karargahımız öyle bir yerdeydi. İnsanın sivil yaşamında hissettiği ya da umduğu gibi bir yer değildi. Tabii ki bazen gerçeklerle hayaller çok farklı olabiliyor. Buna anlam veremeyen birisi karasızlığı da yaşayabiliyor. Bu da şunu gösteriyordu: bazı şeylere yabancıyız ve yaşama maceraperest yaklaşıyoruz. Birkaç gün sonra eğitime başladık. O zamanlar dünyada gelişen sosyalist hareketler vardı, Vietnam gibi. Vietnam'da savaşçı militanların eğitim süresi 15 günlükmiş. Hem siyasi, hem de ideolojik eğitimler. Bizim devre de on beş günlüktü. Botan'da o zaman 15 günlük eğitim devreleri görülüyordu. Her yönüyle askeri, ideolojik, örgütsel hepsi bu kadardı. Ama o zaman Irak'da eğitim devreleri 3 aylıktı. Bizim de isteğimiz böyle üç aylık, ya da altı aylık eğitim devrelerini görmektir.

Botan'da bizim yeni savaşçı devresi ilkti, devreler yeni açılıyordu. Bizim şube sorumlumuz Rojger arkadaş sanırım Şırnak'lıydı. 1993 yılında şehit düştü. Çok mütevazı, cana yakın bir arkadaştı. Yaşamıyla hepimizi etkileyen yanları vardı. Eğitimde sayımız otuz, kırk kişiye ulaşıyordu. Bir hafta eğitim gördükten sonra grubun yarısını Irak'a gönderdiler, geri kalanlar orada eğitimimize devam ettik. Hepimiz Irak'a gitmeyi dayattık ama kabul etmediler.

Gerilla yaşamına, eğitimine çok yabancı olduğumuz için hem eğitimlerde yatıyorduk, hem de fazla dinleyemiyorduk. Bize çok yabancı geliyordu, sıkıcı geliyordu. Sadece askeri eğitimleri biraz dinliyorduk. Onun dışındaki eğitimler sıkıcı geliyordu. Bir gerillanın ya da bir gerilla adayının en büyük hedefi ve isteği savaşa katılmak, pratik yürütmek, eylem ve çatışmalara girmek, asker öldürmektir. Onun için heyecan ve acele etme yaklaşımı vardı. O zaman askeri eğitimler şimdiki gibi değildi. Hiç silah atışı vb yoktu, sadece teori. Pratik olanlar da atışsız yapılıyordu.

Eğitim bittikten sonra yemin töreni ve ardından moral yapıldı. Düzenlememiz olduktan sonra artık dağılma zamanıydı. Herkes kendi alanına gitmek için hazırlıklara başladı. Benim düzenlemem de Mışare alanıydı. Benim doğup büyüdüğüm alandı, oraya gitme isteğim çoktu, kabul edildi. Biz bir grup arkadaş akşamüzeri harekete geçtik. Gabar ve Garisa alanına gidecek olan hem yeni hem eski arkadaşlar beraber gittik. O zaman Xebat Derik arkadaş hareketli bölüğe bakıyordu. Bu bölüğe Botan'ın ana bölümü deniyordu.

Burada Besta'daaki yürüyüşe dönmeden önce Xebat Derik arkadaş üzerine bazı şeyleri yazmak istiyorum. Yaklaşık on gün önce Xebat arkadaşın şehadet haberi bize ulaştı ve ben de büyük bir üzüntü yarattı. Çünkü Xebat arkadaş yirmi yıl önce tanıdım. Hem onun bölümünde kalmıştım, hem de pratikte ve savaş ortamında beraber kaldım. Xebat arkadaş Botan'da hem halk tarafından, hem düşman tarafından, hem de Botan'daki tüm arkadaşlar tarafından tanınan bir komutan ve bir yoldaşı. Eskiden Xebat arkadaş "Xebate rehewi heye" (sakallı Xebat) diye tanınıyordu. 1986'dan beri gerilla ortamındaydı. Her yerde görev ve komutanlık yapmıştı. Askeri yönü çok gelişkin, gerilla taktiklerinde sürekli yeniyi yaratan ve başarılı eylemleri geliştiren bir

arkadaştı. Sürekli dağlarda olmasına, yıpranmasına rağmen güçlü fiziğinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Yaşı ne kadar ilerliyorsa fiziği de gençleşiyordu. Benim ilk katıldığım eylemi Xebat arkadaş koordine ediyordu. Ben o zaman yeni olduğum için eyleme göndermediler, koordinenin yanında kaldım. Koordine yerine gittiğimizde genç olmama rağmen Xebat arkadaşla yetişemiyordum. Yirmi yıl geçtikten sonra da Xebat arkadaşın fiziği ve canlılığı aynı eskisi gibiydi. Xebat arkadaşla olan hatıralar var, önümüzdeki bölümlerde anmaya çalışacağım.

Eğitimden sonra Besta'ya, yani Gire Xane noktasına doğru yol aldık. Besta'nın arazisi hem çok ormanlık, hem de sulak yerler olduğu için sürekli sulardan geçmemiz gerekiyordu. Her suya vurduğumuzda ıslak hareket ettiğimiz için ayaklarımız yanıyordu. Sürekli ayaklar su çektiği zaman ayak tabanlarında yarıklar oluşuyordu. O kadar ağrıyordu ki yere basmakta zorluk çekiyorduk. Bazen insan bastığında gözlerinden yaşlar akıyordu. Ama ona rağmen yürümek ve belirlenen noktaya ulaşmamız gerekiyordu. Gerillanın bir kuralı da yürüyüşe geçildiği zaman belirlediği noktaya ulaşmaktır. Ulaşmağın zaman hiç ummadığın durumlarla karşılaşabilirsin. Neyse.. Sabah hava aydınlanana kadar yürüdük ve hedeflediğimiz noktaya ulaştık. Orada başka gruplar da vardı. Öğlene kadar dinlendik, az da olsa kendimize geldik. Öğleden sonra operasyon çıktı. Arkadaşlar tepeleri tutmuşlardı, biz yeni olduğumuz için bizi noktada bıraktılar. Çatışmalar başladı. Düşman arkadaşların olduğu bir tepeye helikopterle indirme yapmak istedi, arkadaşlar bırakmadı. Bir iki tepede çatışmalar başladı. Kobralar gelip vurmaya başladı. Alanda hem 12,5'luk doçka, hem bomba atar olduğu için karşılık verildi ve o çatışmada iki tane helikopter darbe aldı. Bir tanesi Şırnak'ın yukarısındaki Çele Nımeja (Namaz dağı) tepesinin orada düştü. Ondan sonra da savaş uçakları gelip vurmaya başladı. Arkadaşlar bizi kanal şeklinde yapılan mevzilere koydular. Benim ilk çatışmamdı. O zamanki psikoloji biraz farklıydı: savaştan anlamıyordum uçaklar vurduğu zaman "şimdi bulunduğumuz mevziye mermi gelir" diye yerimde duramıyordum, heyecanlanıyordum. Çatışma iki gün devam etti. Birinci günün akşamüzeri kobraların yaptığı rastgele atışlarda bayan arkadaşların mangasına bir roket isabet etmişti. Mangada bulunan arkadaşların yarısından fazlası yaralanmıştı. Orda Şırnak'ın Heştan köyünden olan Aydın arkadaş yaralanmıştı. Sonra Suriye'ye geçerken pusuda şehit düştü.

İkinci günün akşamında toparlanıp orayı terk ettik. Ve ilk eğitim gördüğümüz karargah noktasına doğru geri çekildik. İki gecelik yolun birinci gecesinde pusulara düşmemek için çok dikkatli yürüyorduk. Sayı epey kalabalıktı. Yolda yürüdüğümüzde böyle kablolar gibi uzayan otlar vardı, zannedyorduk ki bunlar düşman tarafından döşenen kablolu mayınlardır. Çarpmamak için çok dikkat ediyorduk. Sonradan fark ettik ki bunlar mayın değil de uzun otlarmış. Aynı gecede kendimizi Hezil suyunun yukarı yamaçlarına verdik. O gün orada bekledik. Tabii her konaklama yaptığımız noktanın etrafındaki stratejik tepelerde güvenlik tedbiri alınıyordu. Tepeciler ve gözcüler çıkarılıyordu.

Akşamüzeri harekete geçtik. Biz bir grup arkadaş tepeden erzak almak için görevlendirildik. O zamanlar gençtim; on altı, on yedi yaşlarındaydım. Otuz kiloya yakın un kaldırmıştım. İki üç saat yürüdükten sonra kaldırdığım yük bana çok ağır geliyordu. Artık öyle olmuştu ki hiç yürüyemiyordum. Ramazan'e Şırnak'ı vardı, takım komutanıydı. Durumu fark etti, yükümü alıp

başka arkadaşlara verdi. Ama öyle halden düşmüştüm ki boş da yürüyemiyordum. Arkadaşların hepsi noktaya ulaşmışlardı. Benle birkaç arkadaş daha güneş çıktıktan sonra ancak noktaya ulaşabildik. O noktada bir haftaya yakın bekledik. Çatışmanın toplantısı yapıldı. O zaman her şey bize acayip geliyordu: Bu toplantı da neyin nesidir diye kendimize soruyorduk. Tabii daha sonraları bunun ne için olduğu, yapılan toplantının çatışmadan çıkarılması gereken sonuçlar ve yapılan bazı yanlışların bilince çıkarılması amaçlı olduğu ve yapılan hataların bir daha tekrarlanmaması için olduğunu anladık. Orada bir de moral yaptık, morali yöneten doktor Sadık arkadaştı. Daha sonra Amed’de şehit düştü. O moralde Xebat arkadaş bir konuşma yaptı. Biz morallerin hep gülme amaçlı olduğunu zannediyorduk, Xebat arkadaş yaptığı konuşmada morallerin sadece gülmek amaçlı olmadığını, kültürel bir etkinlik olduğunu dile getirdi.

Oradaki örgütsel faaliyetler bittikten sonra Besta içlerine doğru yol aldık. Navyana Şex köyüne eylem için harekete geçilmişti, ama biz bilmiyorduk. Navyana Şex korucu köyüydü. İki gün yürüdükten sonra bir noktaya ulaştık, yolda güvenlik için tepeciler bizden ayrıldı. Öğle olduğunda tepede bulunan manga komutanı Ahmet Bitlis kaçmıştı. Eylemin yapılacağı karakola teslim olmuştu. Akşama doğru helikopterler gelip alanı vurdular, eylem deşifre olmuştu. Aynı gecede biz kendimizi Piro’nun zirvesine verdik. Piro, Besta’nın ortasında yüksek ve stratejik bir tepedir. Ama geniş ve büyük bir tepe. Orada birkaç gün bekledikten sonra Herekol tarafına geçilmeye karar verilmişti. Zaten bu çatışmalar ve deşifre olan eylemler olduktan sonra Gabar ve Mışare alanına olan düzenlemeler iptal edilmişti. Artık düzenlemem Ana birliğe (hareketli bölük) olmuştu. Bölüğümüzün sayısı 80 kişi civarındaydı. Bölükte hem doçka, hem de bomba atar vardı. Piro ile Herekol arası bir gecelik yoldu ama ancak üç gecede ulaşabildik. Bir gece de arazi çok sarp ve kayalık olduğu için dokça taşıyan iki katırımız öldü. Bu yürüyüşü ağırlaştırıyordu. Diğer bir engel de Dola Sa tarafında düşman pususu vardı. Onun için kendimizi Besta’ya bırakıp diğer taraftan Herekol’a çıkmaya çalıştık. Çıktığımız yerler de dik yamaçlar olduğu için çıkmada epey zorluk çekiyorduk. Bazı yerlere tutunarak çıkmaya çalışıyorduk. O zamanlar Koçerler Herekol ve başka yerlerde zomlara geliyorlardı, noktalarımız koçerlerle iç içeydi. Herekol arazisi sarptır; kayalıklar ve arazinin hepsi de birbirine benziyor. Arazi hakimiyeti olmayan birisi çabuk kaybolabiliyordu. Herekol’de hiç orman da yoktur. Bölüğün hepsi bazen guni toplamaya gidiyordu, ancak bir iki yemeğe yetiyordu. Yine Herekol arazisi zozanlık olduğu için soğuşuna da katlanmak çok zor oluyordu. Bir gün bende artık yakacak ne bulursam guni, qırşık ne bulursam toplamaya gitmişim. Arazi hakimiyetim fazla olmadığı için kayboldum. Üç saatte ancak arkadaşları bulabildim. İki arkadaş kayalıkların üstüne çıkmıştı, Doğan Hezex ve Zafer Gundike Remo arkadaşlardı. Doğan arkadaş 1992’nin sonbaharında Cudi’de tepe Doğan’da şehit düştü. Zafer arkadaş 1993’de TRT Cizre’de şehit düştü. Doğan arkadaş manga komutanıydı, Zafer arkadaş takım komutanıydı. Onlar beni noktaya getirdi. Geldiğim zaman Xebat arkadaş “neredeydin” dediği zaman ona kaybolduğumu söyledim, o da şakadan “biz senin kaçtığını düşünmüştük” dedi. Yeni olduğum için arazi hakimiyetim çok zayıftı, arazinin coğrafik yapısı da çok karmaşık olduğu için kaybolmuştum.

Herekol'de bazı eylem hazırlıkları yapıldı. Biz burada iki bölük kalıyorduk; hem Garısa bölüğü vardı hem de bizim bölük vardı. Pervari tarafında Rubarya'ya yönelik eylem yapılacaktı. Bu köy hem korucuydu hem de köyde karakol vardı. Eylem keşfini Garısa gücü yapmıştı. Eylem planlaması ve her türlü hazırlıklar yapılmıştı. Düzenlemeler yapıldı, biz birkaç arkadaş yeni geldiğimiz için eyleme dahil etmediler. Bu hem bende, hem diğer arkadaşlarda daralmaya, tepkiye yol açtı. İlk eylemdi, tecrübe almak için eyleme girme isteğimiz çoktu, ısrar ettik ama katmadılar. Xebat arkadaşla beraber koordine tepesine gittik, gittiğimiz yer de Herekol'un en yüksek tepesiydi. Tepe Kure Kere. İsmi öyleydi. Ondan birkaç yıl önce Ebubekir'le birlikte Garzan'a giden grup orada kalır. Burada katır eti yedikleri için o tepeye bu isim takılmıştı. Eylem gece saatlerinde başladı, biz ancak uzaktan bakmakla yetiniyorduk. Ondan sonraki gün arkadaşlar eylemden döndüler, eylemde iki arkadaş şehit düşmüştü. Bir arkadaş Hasan Repını (gui) bir arkadaş da Cemşit Koçer arkadaştı yanlış hatırlamıyorsam. Eylemin sonucunu tam hatırlamıyorum.

Herekol'da belli bir süre kaldıktan sonra Ağustos'ta Besta'ya geri geldik. 15 Ağustos'ta Piro dağına geldik. 15 Ağustos atılımının on ikinci yılını orada kutladık, moral etkinlikleri düzenlendi. Ve 15 Ağustos'ta Şırnak'ta düşmanın halk üzerinde baskı ve katliamı gelişti. Biz de kendimizi Piro dağından Besta'nın içlerine bıraktık. O zaman Besta alanına Bahoz arkadaş bakıyordu, oranın sorumlusu oydu. Onlarla buluştuk. Orada katliama karşılık vermek için bazı planlamalar yapıldı. Düşman o dönemlerde her yerde aldığı darbelerden dolayı gerillaya darbe vuramıyordu ve Kürdistan'da her yerde serhıldanlar geliyordu. Ancak halka yönelik katliam ve baskı uygulayarak halkı sindirmeye çalışıyordu. Şehrin içinde tank ve toplarla halka yönelmişti.

Buna karşılık bizim de çabalarımız vardı. Besta'nın iç taraflarından Şırnak taraflarına hareket ettik. Dola çınara tarafındaki noktaya gittik. Eylem ve keşif hazırlıklarından sonra Balveren köyü (Gundike Mele) karakoluna ve her iki tepesine yönelik eylem yapılacaktı. Karakolun iki tepesine ikişer koldan saldırı yapılacaktı. Ayrıca hem Şırnak hem de Besta Bulucin (karakol) yolları üzerinde takviyenin gelmemesi için pusu gurupları vardı. Karakol da taciz edilecekti. Düşmanın her iki tepesi saldırı gruplarımız tarafından imha edildi ve tepelerden düşman üzerinden silah ve askeri malzemeler kaldırıldı. Düşmanın ölü ve yaralıları çoktu, kaldırılan malzemelerden belliydi. Eylemde Aslan Mijini (gui) arkadaş şehit düştü, bir iki arkadaş da yaralanmıştı. Eylemde kaldırılan malzemelerden moral almıştık, çünkü düşman halka yöneliyordu. Bunu engellemek için eylem yapıldı. Eylem yapıldığı zaman halkın Partiye ve gerillaya olan güveni artmıştı. Yine eylemler katılımlarda da epey artış olmasına neden oluyordu. Düşmanın yönelimleri olduğunda gerilla karşılık verdiğinde bu düşmanda bir korkuya ve kendisini geri çekmesine yol açıyordu.

Ve bundan sonra hareketli bölük olarak Besta ve Garısa'nın tüm alanlarını dolaştık. 92 yazında biz bir grup arkadaş Cudi'ye cephe almak için gittik. Besta'dan Cudi'ye geçiş yaptığımız akşam düşman Şırnak etrafında bulunan bazı köyleri yakmıştı. Heştan ve Nerex köyleri yanıyordu. Bu da düşmanın Kürdistan'da vahşi, barbar bir kirli savaş yürüttüğünü ortaya çıkarıyordu. İnsan yanan köyleri görünce kin, tepki ve öfke oluşuyordu düşmana karşı. Sabaha

kadar yürüdük ve Cudi'deki arkadaşlara ulaştık. Cudi'de bir iki gün noktada kaldık. O zaman düşman Cudi'de bazı tepeleri tutmuştu. Cudi'nin zirvesinde bulunan Deriye Kera sabit tutulmuştu, gündüzleri fazla hareket edemiyorduk. Herhalde bulunduğumuz noktada arkadaşlar tarafından görüntü verilmişti. Sabah biz daha kahvaltı etmeden uçaklar gelip noktayı bombaladı. Nokta sağlamdı, büyük kaya altları vardı. Herhangi bir kayıp vermedik. Noktanın ismi Kaniya Zale, Gire Hırmo tarafındaydı. Akşam olunca Şaxe köyünün yukarısındaki sarp kayalıklara kendimizi verdik. Orada bir hafta bekledik. Düşman Deriye Kera tepesini boşaltmıştı. Düşman tepeyi bıraktığı için bizde Deriye Kera'dan Tikera tarafına geçtik. Cephane hazırlandıktan sonra cephanemizi sırtlayıp Besta'ya doğru yol aldık. Dört günlük yürüyüşten sonra karargaha ulaştık.

Karargahta bir hafta bekledikten sonra düzenlemeler oldu, ben yine hareketli bölükte yer aldım. Bizim bölük komutanımız Caferi Sori arkadaştı. Bu sefer bölük Botan'ın tüm bölgelerini dolaşıyordu. Bölüğün içinde en genç arkadaş bendim, diğer arkadaşlar benden daha tecrübeli hem de eskiydiler. Botan'da hareketli bölüklerin bir mirası vardı. Agit (Mahsum Korkmaz) arkadaştan başlayıp 1999'a kadar devam etti bu miras. Bu bölüklerin avantajları tüm Botan'ı dolaşıyor, bölge güçleriyle eylem yapıyorlardı. İnsan kısa süre içerisinde savaş tecrübesi, yaşam tecrübesi ve arazi hakimiyeti kazanıyordu. Bazen bir haftalık erzağı sırtımızda taşıyorduk, hemen hemen her gece hareketlilik içindeydik. Yorucuydu ama her yönüyle avantajları vardı. Şu anda o bölükten ben, Cafer'e Sori ve Reşit arkadaş kalmışız. Cudi Gundremo, Doğan Hezex, Cabar Tey arkadaşlar 1998'de tepe sor Xeviştä'da şehit düştüler. Berxwedan, Reber, Davut (küçük Güneyli) arkadaşlar 1995'te Garisa'da şehit düştüler. Cesur Afrin, Lezgin Gui arkadaşlar Besta'da şehit düştüler. Cudi Mıjin 1998'de Besta'da şehit düştü, Tekin Aqeri bir alçak tarafından şehit düşürüldü. Çok arkadaş vardı, çoğunu tam hatırlamıyorum.

Neyse, bölük karargahtan çıkıp Besta'nın ortalarına doğru yol aldı ve Navyana Şex korucu köyü üzerine eylem planlaması yapıldı. Sonbahara doğruydu, ben de eylemde yerimi aldım. BKC'ci arkadaşın yardımcısıyım. İlk defa bir eylemin içinde mermi atıyordum. BKC'yi kullanan Mışar arkadaş Siirt Mışare'li İsxaka köyündendi. 1998'de Garzan'da şehit düştü. Bölük komutanıydı şehit düştüğü zaman. Daha sonra Mışar arkadaş yazmaya çalışacağım. Arkadaşlar tepeyi ele geçirdi. Korucuların ölümlerine rastlamadık ama tepeden bir adet MG-3 silahı ve bazı şarjörler kaldırdık. Ben BKC'nin yedek mermilerini kaldırmıştım. Mışar arkadaş "ilk önce benim mermileri kullan, yüküm hafiflesin, sonra yanındaki mermileri kullanırsın" dedim. Aslında biraz da kurnazlık yaptım. Tabii geri çekilmede Mışar arkadaş bunun farkına vardı. Geri çekilmede düşmandan kaldırdığımız silahı epey taşıdığım için Mışar arkadaş yardım edemedim. Bir ara bana kızdı "kurnaz niye bana yardım etmiyorsun" dedi. Geri çekilme hattımız Piro dağına doğruydu. Sabah geç saatlere kadar zor ulaşabildik. Orada hem eylem toplantısını yaptık hem de birkaç gün dinlendikten sonra Çırav'a doğru yol aldık. Üç gece yürüdükten sonra Çırav'daki arkadaşlara ulaştık.

O zamanlar 92 güney savaşı da başlamıştı, bunun için bizim de kapsamlı eylemler geliştirmemiz gerekiyordu. Bu hazırlıklar yapılırken biz de günlük yaşamımıza devam ediyorduk. Bulunduğumuz noktaya Mehme şirin noktası diyorduk, suyu hiç yoktu. Biz akşamdan sabaha

kadar dönüşümlü olarak su çekiyorduk. Naylondan bir havuz yapmıştık, suyu oraya boşaltıp başka bir grup gidiyordu. Suya gidiş geliş üç saate yakındı ve gündüzleri gidemiyorduk. Susayan birisi oldu mu lojistikçi bir bardaktan fazla vermiyordu. Günde ancak üç defa çay yapabiliyorduk. Bunlar da gerilla yaşamının hem hoş hem de zor yanları. Aslında bu zorluklar yoldaşlığa olan bağlılığı ve sevgiyi daha da arttırıyordu.

Bu süre içinde eylem keşfi de tamamlanmıştı. Kapsamlı bir eylem planlaması idi. Hem karakol imha edilerek karakol tepesi kaldırılacak, hem köy korucu olduğu için o da hedef alınacak. Aval köyü Çırav'la Gabar arasında bulunuyor. Bizim bölük, Gabar'ın hareketli bölümü ve Çırav gücü bu eylemi beraber yapacaktı. Sayı iki yüz arkadaşı bulmuştu. Gücün hepsi bir noktada toplandı. Eylem planlaması aktarıldı, sonra hepimizin merakla beklediği eylem düzenlemesi okundu. Ben eyleme katılmıyordum, ne kadar itiraz etsem de kabul edilmedi. Biz de kalabalık bir grup eylemden bir gün önce Gabar tarafına geçtik. Tepe kolunun komutanı Adıl arkadaşı. Onlar tepayı tümünden düşürmüşlerdi, hem çok sayıda silah ve malzeme kaldırmışlardı, hem de tepede bir asker esir almışlardı. Karakol tam düşürülemedi. Köydeki korucular savaştılar. Ama karakoldan üç asker kaçmıştı, köylüler daha sonra onları bize teslim etti. Eylemde toplam dört arkadaş şehit düşmüştü. Sertaç, Erdal, Şer ve Xebat arkadaş. Eylem güçleri Gabar'a geri çekilme yaptı, biz de arkadaşlar sağlam gelsin diye Hera Reş köyü ve Xurse köyleri arasındaki boğazda pusu atmıştık. Arkadaşlar ulaştığında beraber nokta Gole'nin oraya geçtik. O zamanlar düşmanın tekniği fazla gelişkin olmadığı için geceleri ateşin etrafında yatıyorduk. Gündüzleri hemen hemen bir traktörlük kuru odun topluyorduk, sabaha kadar ateş yakıyorduk. O zamanlar üzerimize atacak bir yağmurluğumuz bile yoktu. Bazen bir tarafımız sıcaktan yanıyorken diğer tarafımızda buz kesiliyordu. Ne yapalım katlanmak zorundaydık. O zaman biraz da genç ve canlı olduğumuz için etkilenmiyorduk. Akşamları o kadar ateşler yanıyordu ki sanki dağların ortasında bir şehir kurulmuş gibiydi. Yani gerillanın düşmandan hiç korkusu yoktu.

O noktada belli bir süre kaldıktan sonra onun iki saat uzağında Gabar'ın biraz da iç taraflarına doğru Şehit Çiya noktası dediğimiz noktaya gittik. Yanımızda dört esir askerde vardı. Orada bir hafta kaldık. 27 Kasım Partinin kuruluş yıldönümünü orada kutladık. Moral yapıldı, morali düzenleyen yani komisyon Xelil arkadaşı. 1996'da Garzan'da eyalet sorumlusuyken şehit düştü. Çok etkileyici ve cana yakın bir arkadaşı. Ben o zaman Lezgin arkadaşın mangasındaydım. Manga lojistikçisiydim, her şeyim düzenli ve derli toplu olduğu için "Seni ödüllendireceğiz" diyordu. Bu da bana moral veriyordu; yaşama ve görevime daha fazla bağlanmama yol açıyordu. Oradan da nokta Hevale Xebat dediğimiz noktaya gittik.

Orada birkaç gün kaldıktan sonra bir eylem keşfi daha yapılmıştı. Hedef Fındıke. Fındıke'nin üç tane tepesi vardı. Her üçü de yan yana aynı silsiledeydi. Ortadaki tepe imha edilecekti, diğer iki tepe yoğun ateş altında tutulacaktı. Esas tepeye müdahale ve takviyeye gelmemeleri için tabur da havanlarla vurulacaktı. Akşamüzeri harekete geçtik. Bende B-7 yardımcısı olarak saldırının hemen arkasındaki takviyede yer alıyordum. Karanlıkta gruplar şeklinde sızma yapıyoruz. Biz tepenin yüz, yüz elli metre mevzilerin altına ulaştık. Baktık bizim gideceğimiz tepeden mermi sesleri gelmeye başladı. Önce ne olduğunu fark edemedik. Acaba bizi fark mı ettiler? Arkadaşlar

küçük cihazla bağlantı kuruyorlardı. Bizim solumuzdaki tepeye giden arkadaşlar yanlışlıkla bizim tepeye gitmişlerdi. Önden Cesur ve Kerim arkadaşlar gidiyorlar, ilk önce Cesur arkadaş mevzilerin içine bir taş atıyor. Acaba mevziler boş mu diye kontrol etmek istiyor. İlk başta herhangi bir cevap gelmeyince arkadaşlar tepeye girmek istiyorlar, önde Cesur arkadaş, hemen arkasında Kerim arkadaş tepeye giriyor. Aniden bir asker kalkıp tarama yapıyor, Cesur arkadaş kendisini bir yana veriyor, mermiler Kerim arkadaşına isabet ediyor. Kerim arkadaş orada ağır yaralanıyor ve yarım saat sonra şehit düştü. Eylem böylece deşifre oldu. Düşman etrafını çok yoğun bir şekilde tüm silahlarla taramaya başladı. Araziye havan atışları yapıyorlardı, etrafı aydınlatmak için ışıldak atıyorlardı. Biz de kendimizi yüz metre aşağıya bıraktık ve beklemeye başladık. Eylemi gerçekleştirmek için iddiamız vardı, ısrarlıydık. Gece saat üçe kadar bekledik. Ortam sakinleşti, askerler bizim geri çekildiğimizi zannediordu. O yüzden askerlerde bir gaflet, duyarsızlık gelişti. Biz ısrarlı olduğumuz için yeniden sızma yapmaya başladık ve yavaş yavaş mevzilere yaklaştık. O zaman eylemler B-7 ile başlıyordu. B-7 patladığında her yerden mermi ve roketler gidiyordu, bombalar patlıyordu. Aniden gökyüzü aydınlanmaya başladı, bir taraftan askerlerin sesleri, kalabalıkları ve sağa sola kaçış sesleri geliyordu, diğer taraftan da arkadaşların sesi. Bazen kadın arkadaşların zılgıt sesleri yükseliyordu. Bazen de arkadaşların “Biji Serok APO” sloganları geliyordu. Bu arkadaşlar da büyük bir moral ve coşku yaratıyordu. Düşman bu sesleri aniden duyduğu zaman şok olmuştu. Düşman panik ve korku yaşıyordu. Böyle düşmanın üzerine halay çekerek, slogan atarak, tilili çekerek fedaice gitmek hiçbir gücün, hiçbir ordunun yapacağı bir şey değildi ve herkes buna cesaret edemezdi. Ama gerillada olan inanç ve bağlılık bunu açığa çıkarıyordu. Önderliğe olan bağlılık vardı bir tek. Bu da insana cesaret veriyordu, ölüm hiç kimsenin umurunda değildir, tek umudu hedefini başarmaktı. Her arkadaş bunu esas alıyordu. Ben de bu sıcak eylemin içerisindeydim, roketler daha bitmeden bulunduğum yerden saldırıya geçtim. Bir yerden saldırı grubu gidiyor, diğer hattan da ben gidiyorum. Bir mevziye ulaştığımda benim silahım tutukluk yaptı, şarjörü çıkardığımda bir asker kaçmaya başladı, fırsat bulamadım vurmaya. Hemen eğilip elime bir taş aldım askere fırlattım. Askerin arkasına isabet etti; yere düşüp kalktı, kaçmaya başladı. Bundan sonra biraz daha dikkatli gitmeye başladım. Başka bir mevziye ulaştım, oradan da bir asker kaçmaya başladı, ona ateş ettim, onun kaçmasına izin vermedim ve tepeyi tümünden ele geçirdik. Tepeden kaldırdığımız malzemeleri bir yere toplamaya başladık. Tepede bulunan fazla eşyalar yani kaldıramadığımız eşyaları, battaniye vb onları yakmaya başladık, askeri malzemeleri getirdik. 8 tane portatif G-3 silahı, bir havan -küçük olanları-, bir Me-27 silahı, binlerce mermi ve bir bomba atar silahı getirdik. Geri çekilme Gabar’ın iç kesimlerine doğru, ayrıldığımız arkadaşların yanındaydı. Yükümüz epey ağırdı ama umurumuzda değildi. Çünkü sonuç alınmış, eylem başarılı olmuştu. Arkadaşlara ulaştığımızda onların da moralleri yükseldi ve sevindiler.

Gabar’da bir aya yakın kaldık ve ondan sonra iki bölük şeklinde Cudi’ye doğru yol aldık. Hem bizim, hem de Gabar’ın hareketli bölüğüyle beraber Cudi’ye geçmek için hareket ettik. Onların sayısı epey çoktu. Her iki bölüğün sayısı yüz elli arkadaşına ulaşıyordu. Kendimizi yukardan aşağı bıraktık. Biz bir grup önden bazı hazırlıklar için Gabar’da bulunan Meydin köyüne gittik. İhtiyaçlarımızı aldıktan sonra belirlenen noktaya doğru gittik. Yolda zorlanmamak için ekmek

yapmamız gerekiyordu. Hareket edeceğimiz gün ben ekmekçi idim, öğlene doğru ekmeği bitirdik, öğleden sonra bölük toplantıları yapıldı. Toplantıda manga komutan yardımcılığına önerildim. Ben zaman daha komutanın ne olduğunu tam bilmiyordum, daha erkendi. Yapmakta zorlanırım kaygısı bende oluştu. “Benden daha eski ve tecrübeli arkadaşlar var, onlar yapsın” dedim. Akşam olunca harekete geçtik, geçeceğimiz yolların tehlikeli yerleri vardı, sayıda kalabalıktı. Kalabalık olduğu için de yürüyüşü ağırlaştırıyordu. Şırnak ve Cizre yolundan geçiyorduk, sabah güneş çıktığında noktaya ulaştık. Boğaza Kere, Nerduş suyunun yukarısında. Akşama kadar orada dinlendik, akşam olduğu zaman Şax köyüne gittik. Şax köyü Cudi dağının eteklerindedir. Her bir manga bir eve gittik, akşam yemeğini yedikten sonra köyden çıktık ve Cudi’nin asi, sarp yükseklerine doğru çıkmaya başladık. Gece yarısına kadar yürüdük, bir noktaya ulaştık. Kuru ağaç toplamaya başladık, ateşlerimizi yakıp reşoya su doldurup ateşin kenarına bıraktık. Bazı arkadaşlar çayı bekledi, bazıları da beklemeden uykuya daldı

Cudi’de bazı eylem planlamaları yapılıyordu. Hazırlıklar yapılıyordu. Bizde bu arada hem yapılan hazırlıklara katılıyorduk, hem de günlük yaşamımıza devam ediyorduk. Şırnak Maden karakoluna eylem planlaması yapılmıştı. Kapsamlı bir eylemdi, karakol hedef alınmıştı. Hem Şırnak ve karakol üzerinde pusu vardı hem de tank taburu ve karakol yolu üzerinde pusu grupları vardı. Eylem gece yarısı başladı, arkadaşlar karakol bahçesine kadar ilerlediler. Hem Şırnak’tan hem de tank taburu tarafından tank ve panzerler eylem alanına müdahale ettiler, zırhlı araçların çoğu imha edildi. Ama sayıları çok olduğu için pusuyu geçtiler ve karakola ulaştılar. Onun için arkadaşlar ilerleyemediler, karakolu tam ele geçiremediler. Bu eylemden sonra Cudi’nin Navser alanına geçtik. Orada da bazı eylem planlamaları yapılıyordu. Aslında her iki bölük de Güney savaşına müdahale etmek için gidecektik. Tabii eylem yaparak gidecektik.

Bu temelde Cudi ile Besta arasında ve Cudi’nin eteklerinde bulunan Besta Bılucın tepesine kapsamlı bir eylem planlaması yapıldı. Eylem yağmurlu bir gecede yapıldı. Zaten gerilla için en avantajla eylem zamanları havanın yağmurlu ve sisli olduğu zamanlardır. Bu havalar daha avantajlıdır. Nasıl ki kurt avına gittiği zaman hedefine ulaşabilmek için sisli havaları tercih eder, böyle havalarda genelde avından sonuç alır, daha rahat sızma yapar gerillada öyledir. Havalar sisli ve yağmurlu olduğu zaman askerin güvenlik tedbirlerinde gevşeklik ortaya çıkıyor. Tepede de böyle. Böyle bir gecede saldırıldı ve tepenin hepsi ele geçirildi. Ona yakın silah kaldırıldı. Eylem kapsamlıydı. Eylemde üç arkadaş şehit düştü. Bizim bölükten Doğan arkadaş, diğer bölükten de Doğan ve Karker arkadaşlar. Sonradan o tepenin ismi “Tepe her du Doğan” oldu ve şimdi de öyledir.

Eylemden sonra geri çekilme Cudi’nin zirvesinde bulunan Nokta Kox’a oldu. Karargah da oradaydı. Noktaya geldiğimiz zaman gelen gruplar için tören yapıldı. Üç günlük dinlenmeye geçildi, herhangi bir görevlendirme olmadı. Eylem yapılan gecede Güney savaşıdan arkadaşlar geri çekilme yapmıştı ve onlar da bulunduğumuz noktaya geldiler. Sayıları iki yüze yakındı. Biz de onlar için tören yaptık ve ihtiyaçlarını giderdik. Onlar da epey yorulmuşlardı, uzun bir savaştan sonra ve o kadar uzun yol gelmelerinden dolayı yorgunlardı.

Orada bir hafta kaldıktan sonra Gire Hirno tarafına geçtik. Sonbahara kadar orada kaldık. Gabar'ın hareketli bölümü de Gabar'a dönmüştü. Artık yavaş yavaş kar yağmaya başlamıştı. Karargahta sayı çoktu, biz de karargah noktasının yamacında bulunuyorduk. Kaya altlarında kalıyorduk. Bir gece kar tipisi ve fırtına vardı. Sabaha kadar soğuğun ve karın altında idare etmeye çalışıyoruz. Her yerimiz artık su gibi olmuş, sabaha kadar titreyerek yaşamaya çalışıyorduk. Sabah olur olmaz kendimizi karargaha bıraktık, günümüzü karargahta geçirdik, akşamüzeri Hewler köyünün yukarısında bulunan büyük mağaraya gittik. Orada lojistik bölümü vardı. Gittiğimiz gece de zifiri bir karanlık geceydi, derin bir vadide gidiyoruz. Patika da taşlıktı ve bazı yerlerde uçurumlardan gidiliyordu. Sadece kuryemizde (kobra Celal) el feneri vardı. O kadar karanlıktı ki göz gözü görmüyordu. Herkes öndekinin çantasına tutunarak yavaş yavaş ilerleyebiliyordu. Ancak gece yarısı noktaya ulaşabildik. Orada bir ay kaldık. Lojistik bölümüne yardım ediyorduk; erzak çekimini yapıyorduk. Bölüğün diğer takımı Ser Dehle tarafına gitmişti.

Bölüğün düzenlemesi olmuştu, bizim takımında düzenlemesi olmuştu. Gire Çolya için yeni bir takım oluşturuluyordu: Ben, Kazım Garısı arkadaş ve Diyar'ın (sonradan kaçtı) düzenlemesi bu takım oldu. O zaman Parti içinde manga komutan yardımcılığı görevini aldım. Yaşamda ve savaşta belli bir tecrübe oluşmuştu. 1993 baharına kadar orada kaldım. Kışın eylem yapıyorduk, eylem genelde Silopi şehir merkezine yönelikti. Kapsamlı eylemler Silopi ovasında olduğu için eylemlere araba ile gidip yaya geri çekiliyorduk. Bir defasında dokuz grup şehre girdik. Yüz arkadaşla yakındı sayı. Birçok düşman hedefine yönelik eylem yapılacaktı. Her grupta iki tane milis de vardı. Arazi hedeflerini ve yolu onlar daha iyi biliyorlardı. Bizim grup da şehrin ortasında bulunan asfalt yolun üstünde pusu grubuydu. İlk defa eylemde B-7 kaldırıyordum. Sesi o kadar çoktu ki, üzerimde psikolojisi vardı. Grupta dört tane B-7 vardı, otuzer metre aralıklarla yan yana dizilmişti. Eylem başladığı zaman ana caddenin üzerinde bir panzer etrafını tarayarak hızlı bir şekilde bize doğru geliyordu. Birinci bisivingçiye ulaştığı zaman arkadaş bir roket attı, önden sıyırdı; ikincisine yaklaştığı zaman o da bir roket attı, onunki de isabet etmedi; bana yaklaştığı zaman ben de bir roket attım, isabet ettiremedim. Yolun karşı tarafında bulunan çöp tenekesine isabet etti. Panzer bir daha geri dönmediği için orada bekledim. Grupların hepsi geri çekilme yapmışlardı benim haberim yoktu. Yarım saat geçtikten sonra kendimi elli metre geri çektim, biraz bekledikten sonra bir milis gelip beni arkadaşların yanına götürdü. Grupların hepsi toplandıktan sonra Cudi'nin eteklerine doğru geri çekildik.

Kışı Gire Çolya alanında geçirdik. Zaten ilkbaharda 1993 ateşkesi olmuştu. Bahar olduğunda düzenlemeler yapıldı; bizim takım başka bir takımla birleştirilerek Cudi'nin hareketli bölümü oluşturuldu ve bundan sonra Cudi'nin hareketli bölümü olduk. Ateşkes süreci olduğu için 1993 baharında Haftanın'den Cudi'ye cephane çekiyorduk. Bölük komutanımız 1998'de Masiro suyunda şehit düşen Rojhat Bıluzeri arkadaştı. Askeri yönleri geliştin ve pratikçi bir arkadaştı.

Önderlik ona Dıse botan'e diyordu.

Ateşkesten sonra sürecin değişmesiyle bölük eylemsel faaliyetlere başladı. İlk başta Şırnak yolu üzerinde pusu eylemi yapıldı. Daha sonra Bepın (görünüm köyü) karakolunun tepesine saldırı yapıldı. Tepenin hepsi düşürüldü. Sekiz arkadaş saldırı grubunda yer alıyorduk. Tepenin etrafı tel

örgülerle çevrilmişti. Ona rağmen kısa süre içerisinde tepe düştü. Tel örgüleri geçene kadar zaman gerekiyordu; bazı arkadaşlar tellere takılıyorlardı, bazıları da telleri geçti. Tepeyi ele geçirdikten sonra askeri malzemeler toplanmaya başlandı. Tepede düşman ölüleri çoktu, düşmanın ondan fazla ölüsü vardı. Tepeden 5 adet G-3 silahı, 1 adet MG-3 silahı ve başka malzemeler ele geçirildi.

Aynı yıl içerisinde Bospın karakoluna iki defa eylem yapıldı. Birincisi belirttiğim gibi başarılıydı; ikincisindeyse karakol da hedeflenmişti, ama karakol düşürülemedi. Bölgenin hareketli bölümü olduğumuz için bölgenin tüm alanlarını dolaşıyorduk. 1993 yılında sürekli eylem yapıyorduk. Sadece biz değil, tüm Kürdistan’da eylemler oluyordu. Kapsamlı karakol baskınları gibi tepeler kaldırılıyordu, gece-gündüz yollar kesiliyordu. Yani bu yıl askeri olarak en çok güçlü olduğumuz bir yıldır. Karakollar kaldırılıyordu, her yerde düşman öyle bir rezilliğe düşmüştü ki artık karakollarından çıkamıyordu. Çıktığı zaman da arkadaşlar tarafından hemen vuruluyordu. Artık Kürdistan’ı kurmuşuz havası gelişti. Önderlik sonraki çözümlemelerinde “erken iktidar hastalığı” demişti. Artık Cizre ve Silopi arasında bulunan ovada da düşman hareket edemiyordu ve oradaki yolun üstünde iki defa eylem gerçekleştirdik. Nerduş köprüsü üstünde, hatta bazı yerlerde günde iki defa eylem yapıyorduk. Aynı yılın yazında Cizre TRT’sine yönelik eylem yaptık. Düşman pusuya gelmişti, biz daha yerlerimize ulaşmadan pusuda bizi fark edine yukarıdan bize ateş etmeye başladı. Arkadaşlar da hemen karşılık verip düşmanın üzerine saldırdılar ve düşmanın üzerinden beş, altı silah kaldırdılar. Karakolun üzerine giden grup da pusuya düşmüştü. Orada Zafer arkadaş şehit düşmüştü. Zafer arkadaş 1989 katılımlıydı, takım komutanıydı. Kendisi Cudi’nin Gund Remo köyündendi. Eylem yazın ortasındaydı; ova kesimi olduğu için hiçbir yerde su yoktu. Geri çekilirken bazı köylerden geçtik, su almak için köye girdiğimizde evlerin içinde hiç kimse kalmamıştı. Bir evde küçük bir kız vardı; ondan su istediğimde buz dolabından bize bir tas buz verdi ama yol uzundu. Sabaha kadar yürüyüp Şex köyüne ulaşmamız gerekiyordu, yüklerimizde ağır. Düşmanın önümüzü kesme ihtimali yüksek ama pusu grubu vardı. Geri çekilirken diğer gruplarda bize ulaştı, sayı kalabalıklaştı. Su yok, ovanın içinde yürüyoruz. Ziyareta Keça’nın oradaki grup yerini bırakmış, tanklar önümüzü kesmişlerdi ve tank pususuna düştük. Orada ben kolumdan küçük bir parça aldım. Geri çekilme hattımızı değiştirdik. Kendimizi dik yamaçlara vurup Kere silsilesine çıkmaya başladık. Artık bazı arkadaşlar susuzluktan düşmeye başladı ve yürüyemeyen arkadaşlar grubunda ilerlemesini engelliyordu. Kendimizi sağlam bir yere vermesek düşman önümüzü kesip çembere alabilir. Onun için grubun yarısından fazlası önden bazı yerleri tutabilmek için ayrıldılar. Biz kalan diğer arkadaşlarla yürüyemeyenleri yavaş yavaş sağlam yerlere götürmeye başladık. Ancak öğlene doğru kendimizi Şax köyüne atabildik. Oraya ulaştığımızda köy yurtseverdi: hemen köylüler bize yiyecek ve su getirdiler. Köylüler de hava saldırısı korkusundan orada Bedirxan’iler döneminden kalan tünelin içine girmişlerdi. Orada bir saat dinlendikten sonra kendimizi sarp arazilere vurduk. Ve sonbahara kadar böyle eylemlilikler devam ediyordu.

Sonbahar olduğunda savaşın daha da genişlemesi gerekiyordu. Önderliğin perspektifleri o çerçevedeydi ve Botan’ın tüm hareketli bölükleri Beytüşşebap’ta toplandı. Gabar’ın, Cudi’nin,

Garisa'nın ve Botan'ın hareketli taburu vardı, onlar da üç bölüktü. Ayrıca bölgelerin de güçleri çoktu. Sayı bazen dört yüz, beş yüz arkadaşla ulaşıyordu. Bir gecede birden üç, dört hedefe yönelik eylem gerçekleştiriliyordu.

O zaman Cemal arkadaş Botan eyaletine bakıyordu. Aslında o zaman Botan'da yürüttüğümüz koordineli savaştı. En son Marinos karakoluna eylem gerçekleştirdik. Keşif grubunda ben de yer alıyordum. Zozanlarda havalar soğuktu; biz Cudi'den gittiğimiz için soğuğa karşı tedbirimiz yoktu. Cudi oraya göre çok sıcaktı. Bir de oranın yabancısıydık. Marinos keşfinde sivildeki bir arkadaşım ile tanıştım, bizim köye yakın Gırdera köyündendi. Adı Kamuran'dı, Beytüşebap gücüydü. Daha sonra Kamuran arkadaş 1993 kışında Şırnak merkezde eylemde şehit düştü. Keşiften sonra planlama ve eylem düzenlemeleri yapıldı. Köy korucuydu ve köyde karakol da vardı. O zaman düzenlemelerde güç fazla karıştırılmıyordu. Her bölüğe bir iki hedef veriliyordu. Bizim bölük komutanı Serbest Gui arkadaştı. 1996'da Garzan'da şehit düştü. Bizim bölüğün hedefi karakol ve karakolun etrafındaki mevzilerdi. Eylem köyde düğün olduğu bir gecede başladı. Diğer gruplar hedeflerini düşürdüler, bizim de bir tepe düşürüldü, karakolun etrafındaki mevziler düşürüldü ve karakolun bir bölümü de düşürüldü. Bulduğum grupta iki arkadaş şehit düştü. Şoreş Gui ve Xanım Silopi arkadaş. Xanım arkadaş Sperti aşiretindendi. Kapsamlı eylem olduğu için korucuların tedbiri de alınmıştı; korucuların bazı silahları toplanmıştı. Eylemi koordine eden Adıl arkadaştı. Eylemde otuza yakın silah kaldırıldı. Karakol komutanı öldürülmüştü.

Bu eylemden sonra da Gire Barana tarafına geçtik. Hakkari'nin en yüksek ve en soğuk alanıydı. Artık yavaş yavaş kar yağmaya başlamıştı. Orada da bir eylem planlaması yapıldı. Korucu köyü üzerine eylem yapılacaktı; Adı **Gunde Dole adındaki** bu korucu köyü 1989'da 43 arkadaşın şehadetine yol açmıştı. Eylem yapılan gece kar yağışlıydı, havalar çok soğuk olduğu için eylem tam istenildiği gibi olmadı. Bizim bölükten iki arkadaş şehit düştü. Ömer Sperti ve Gabar Derşewi arkadaşlar. Eylemden sonra Kato Marinos'a çıktık. Bir metreteye yakın kar yağmıştı, sabaha kadar karın altında yürüyoruz. Yolda dinlenecek veya kalacak bir yer de yoktu. Kar yağışı altında Deriye Zer'e ulaştık. Orada bir grup arkadaş vardı, onlar bazı hazırlıklar yapmışlardı. Odun hazırlamışlardı. Her yeri kar kar kapladığı için ancak ateşin etrafında oturarak az da olsa uyuklamaya çalışıyoruz. Ateşi karın üstünde yakıyorduk. Ateşin altındaki karlar eridiğinde büyük çukurlar oluşuyordu. Oturduğumuz yerler de yüksek kalıyordu.

Akşam olunca iki bölük beraber hareket ediyorduk. Yüksekler karlı olduğu için vadilerden geçiyorduk. Gittiğimiz ilk köyde mola verdik, akşam yemeğini köyde yedik. Evin içine girdiğimizde elbiselerimizin hepsi çamurlu, hem de ıslaktı. Gündüz de yatamadığımız için sobalar yandığında evin içi ısınıyordu, aşırı yorgunluktan dolayı birçoğumuz evin içinde uyukluyorduk. Hepimiz ısınmıştık, evin içinden kalkmak istemiyorduk. Daha önce de eylemlerde yaralanan arkadaşlar da katırla grubun arkasından geliyorlardı. Derin vadide caddenin üzerinde ilerliyoruz sabaha kadar. Sabahleyin ulaştığımız köylerin içinde konaklıyorduk. Güvenlik tedbirleri de alınmıyordu ama yine de çok tehlikeliydi. Düşmana istihbarat gitseydi düşman yönelebilirdi. Onun için riskleri çoktu, yine de mecburduk.

Gittiğimiz her köyde her bir manga bir eve gidip akşama kadar o evde kalıyordu. Her manga nöbetçisini çıkarıp dinleniyordu. Akşam olunca ihtiyaçlarımızı alıp köyden çıkıyorduk, yine karlı yollardan ve vadilerden geçiyorduk. En son köyler Beytüşşebap yakınlarındaki köylerdi. Düşman köylere havan atışları yaptığı için köylüler evlerinden çıkıp saklanıyorlardı. Biz gece yarısından sonra köyden çıkıp Kato jirka'nın eteklerine gittik. Oradan da kendimizi Besta'ya bıraktık. Besta arazisi hem ormanlık alandı hem de zozanlara göre çok sıcaktı. Ormana ulaşır ulaşmaz odun toplayıp ateş yakmaya başladık. Sabaha kadar ateş yaktık ve sonradan kendimizi Besta'nın iç kesimlerine bıraktık. Yükseklerde kar yağdığı için gücün hepsi kendini Besta'ya bırakmıştı. Besta'da da bazı eylem hazırlıkları yapılıyordu. Bölükler arazinin uygun alanlarında konumlandırılıyordu. Bizim bölük de Besta'nın Hosyan tarafına düşen tepe Sor'da konumlandı. Operasyon hazırlıkları yapılıyordu orada. Bir hafta bekledikten sonra düşmanın operasyonu gelişti.

O zaman Tansu Çiller'in kurduğu özel ordu vardı. İlk başta arkadaşlar vurmadı, araziye tam girdiklerinde her yerden arkadaşlar vurmaya başladı. Düşmanın bulunduğu tüm tepelere saldırı yapıldı. Düşmanın **iki yüze yakın askeri öldürüldü. Operasyondan sonra** Cemal arkadaş yaptığı toplantıda operasyon sonuçlarını aktardı: Düşman her yerden darbe almıştı. Araziye rahat giren askerler araziden nasıl çıkacaklarının paniği içine girmişlerdi, nasıl çıkacaklarını bilmiyorlardı. Yanlarında bulunan askeri ve diğer malzemeleri imha ederek kaçarcasına gidiyorlardı. Düşmanın bir tepesi üzerinde keşif yapıldı ve bu tepeye üç koldan aynı anda saldırı yapıldı. Xırbıke Beste tepesi. Bu tepede elliden fazla asker öldürüldü. Arazi hakimiyetimizde olduğu için sabaha kadar saldırı yapıldı, birkaç mevzi dışında tepenin hepsi ele geçirildi. Tepeden birçok silah ve askeri malzeme kaldırıldı. Geri çekilmeyi gündüz yaptık. Arkadaşlar tarafından stratejik yerlere doçkalar kurulmuştu. Geri çekilirken düşman tarafından geri çekilme hattı tespit edildi, gittiğimiz noktaya düşmanın havan saldırısı oldu. Nokta mağaralık arazi olduğu için herhangi bir zarar gelmedi. Gün boyu çatışmalar devam ediyordu ama düşman ilerleyemiyordu.

Bizim bölük operasyondan sonra toparlanıp Cudi'ye gitti. Cudi'ye gitmeden önce Avyan karakolunda -o zamanlar arkadaşlar tarafından kaldırılmıştı, boştu- Cemal arkadaş bölüğe toplantı yaptı ve ondan sonra Cudi'ye hareket ettik. Yanımızda iki tane yaralı arkadaş da vardı. Cudi'ye gitmek için can atıyorduk. İki üç aya yakındı Cudi'den kopmuştuk. Cudi'yi öyle özlemiştik ki. Yine karlı bir gecede Cudi'ye hareket ediyoruz, yanımızda iki yaralı arkadaş olduğu için katırlarla götürüyoruz ve yürüyüş hızımız düşüyor. Bir kaç gün içinde Cudi'ye ulaştık, karargah Gire Hırmo tarafındaydı ve karargahta birkaç gün kaldıktan sonra bizim bölük kışın eylem gerçekleştirmek için Hewler vadisine kendisini bıraktı. Kışın yolun üzerinde birkaç eylem yaptık. **Bölükten bir grup Suriye tarafına geçti, oradan gelip kuzey tarafında eylem yapıp geri döndüler, tekrardan Suriye tarafına geçtiler.** Sonra da kış düzenlemeleri yapıldı. Bizim bölükten biz bir manga Botan eyalet cephanesine gittik. Bilika'da kalıyorduk, köyün yakınlarında sürekli Haftanın'dan cephaneyi Cudi'ye getirip daha sonra Besta'ya çekiyorduk. Ayrıca diğer bölgelerden arkadaşlar bizim yanımıza gelip cephane götürüyorlardı. Zaten o zamanlar kışın fazla eğitim görülmüyordu, görülen eğitimler de şimdiki gibi sistemli değildi. Biz de pratik yöne

ağırlık verdiğimiz için eğitimi fazla dinleliyorduk. Bize deselerdi “git tepede mevzi kaz” eğitime girmektense gidip tepede mevzi kazmayı tercih ediyorduk. O zamanlar biraz genç olduğumuz için savaş ve pratik daha ağır basıyordu. Cephane Cudi’nin kapsamlı operasyonu başlayana kadar kaldım. Operasyon geldiği zaman üç gün Bılika’da düşmanla çatışmaya girdik. Operasyon çok kapsamlıydı. Çatışmalar Cudi’nin her tarafına yayılmıştı; elli bine yakın asker, kontra ve korucu katılmıştı. 1994 operasyonları sanki iki devlet arasında yürütülen bir savaş gibiydi. Düşman ele geçirdiği bir tepede hemen bayrağını dikiyordu. Aslında iki devlet arasında olan savaşlarda bir yer ele geçirildi mi oraya bayrağını dikersin. 1994 operasyonu da öyle bir savaştı: Düşman topyekün saldırıya geçmişti. Köylerin hepsi boşaltılıp yakılıyordu, sokaklarda insanlar ortalıkta öldürülüyordu.

Gerillaya yönelik de her yerde saldırılar vardı. Serhat’tan başlayıp Dersim, Erzurum, Amed, Garzan, Mardin ve Botan’a kadar kapsamlı operasyonlar devam ediyordu. Botan’ın tüm bölgelerinde operasyon yapılmıştı, en son Cudi’ye yapıldı. Düşman bu operasyonlarla gerillayı süpürüp güneye göndereceğini zannediyordu, ama bunu tam başaramadı. Biz de çatışmadan çıkıp Haftanın’e geri çekildik. Orada bir iki ay kaldıktan sonra Gabar’a geçtim. Artık Gabar’da kalıyordum. Orada Pale arkadaşın bölüğüne gittim. Pale arkadaş, Botan’ın savaşçı bir komutanıydı. Gabar’da düşmanın en çok korktuğu komutanlardan biriydi. Sürekli eylem yapan, eylem yapmak için sürekli arayış içinde olan bir arkadaştı. Onun bölüğü hem yazın, hem kışın eylem yapıyordu. Yaşamda da yapısıyla yatıp kalkan, yiyip içen, hiç yaşamda kendisini farklı göstermeyen bir arkadaştı. Ailesi de düşman tarafından katledilmişti, onun için de düşmana karşı tepkisi çoktu. Cihazlarda da düşmanın sesini duyduğu zaman cihazı alıp küfrediyordu. Pale arkadaş 1995 sonbaharında Çiyaye Suske’de şehit düştü. Kışın sonuna kadar Pale arkadaşın bölüğünde kaldım. Hareketli bölük olduğumuz için kışın hep hareketliydik. Mışare alanında kalıyorduk. Orası bizim alan olduğu için biraz arazi ve köyleri tanıyordum; bazı hazırlıklar için sürekli köylere giriş çıkışlarımız oluyordu, eylemler de yapıyorduk. Yol kesme, tepe baskınları gibi eylemler geliştiriyoorduk. Kışın ortasında Meylana karakol tepesine bir eylem gerçekleştirdik. Tepenin hepsini düşürdük, birkaç silah ve başka askeri malzeme kaldırdık. Geri çekilmeyi Gabar’a yaptık. Gabar’da eğitimin sonlarına yaklaşmıştı, platformlara başlanmıştı. 1995 baharına böyle girdik. 5. Kongre olmuştu, düşmanın 1994 operasyonlarına karşı bizim de savaşı geliştirmemiz gerekiyordu. Alınan kararlar çerçevesinde harekete geçmemiz gerekiyordu. Baharda eylem girişimlerimiz oldu ama boşa çıkıyordu. Gabar’da 95 yılı çok zorlu geçti. Tüm köyler boşaltılmış, erzak sıkıntısı çok..

O yıl yürüttüğümüz mücadele bir irade savaşıydı. Düşman bunu biliyordu ona göre yöneliyordu. Elimize bir torba un ulaştığında bunu saklayıp “bir eylem yapabiliriz” diyorduk. Eylem hazırlığı yaptığımız zaman düşmanın üç günde bir operasyonu oluyordu, yaptığımız planlama boşa çıkıyordu. Elimizdeki unu tüketmek zorunda kalıyorduk. Tepelere çıkıp akşama kadar çatışıyorduk, akşam olunca onlar geri dönüyordu, biz de noktalarımıza geri dönüyorduk. Yine 1995 baharında düşmanın bir operasyonu oldu. Biz iki bölük Bere Mire köyünde idik, erzığımız hiç yoktu. Biz tepelerde olduğumuz için diğer arkadaşlar köydeydi. Herkes düşmüştü, nöbete

gidecek durumları yoktu. Biz beş kişi tepe Zaman (şimdiki ismi şehit Yılmaz) tepesinde çatışmaya girdik. Bizim yanımızda biraz pul biber vardı, pul biberi guhreşk (karakulak)otunun içine koyup yiyorduk, ama fazla bir faydası yoktu, sadece biraz ısıtıyordu. Çatışma başladı. Biz önceden mevzilendiğimiz için dışmanın ilerlemesine izin vermedik, çatışma öğlene kadar devam etti. Dışmanın yakınında olduğumuz için dışmanın tekniği boşa gidiyordu. Kullandığı teknikle arkamızdaki grupların yakınına vuruyorlardı. Savaşta dışmanla i içe olunduğu zaman teknik kullanamıyor. Öğleden sonra dışman tepeyi bırakıp gitti. Akşamüzeri noktaya geldiğimiz zaman erzak olmadığı için arkadaşlar bir katır kesmişlerdi. Normalde bizde katır eti yenilmiyor ama savaşabilmen ve yaşayabilmen için mecbursun. Birçok devrimde böyle durumlar yaşanmıştı ama PKK'de tüm devrimlerden çok daha fazla zorluklar yaşanmıştır. Verdiğin mücadeleyi başarıya ulaştırabilmek için her tür zorluğu yenme kararlılığımız vardı ve şimdi de vardır. Önderliğin ve PKK'nin Kürt insanında yarattığı bir ruhtur, insanı ayakta tutan, mücadelesine bağlılığı arttıran bu ruh ve dışıncedir. İnsanda bu ruh ve dışınce yaratıldı mı onun üzerine dünya da gelse onu mücadelesinden vazgeçiremez, tersine onu güçlendirir, bağlılığını arttırır, iradesini güçlendirir. Bir insanı ayakta tutan onun manevi değerleridir.

8 şubat 2012

1995 yazına kadar böyle devam etti. Bundan sonra dışmanın operasyonlarını durdurmak için kapsamlı pusular attık; pusularda etkili vuruldu. Ondan sonra dışman hareketliliği durdu. Artık iki ayda bir operasyon yapabiliyorlardı. Yazın erzak sorunları da biraz giderilmeye başlandı.

Gabar'da yaz olduğu zaman erzağın olmasa da meyvelerin çok olmasından dolayı sıkıntı ekilmiyordu. Gabar'ın bir özelliği de arazinin gerillaya elverişli olmasıdır, sanki gerilla için kalemle çizilmiş bir arazidir. Ormanlıkları, kayalıkları, bağ ve bahçelerinin içine ordu da girse gerillaya ciddi bir darbe vuramaz. Tabii gerilla kurallarından uzaklaşmasa. Dışman yıllardır Gabar'da operasyon yapıyor, orayı dışürebilmek için özel politikalar uyguluyor. Bazen stratejik tepeleri sabit tutuyor. Kürdistan'da boşalttığı köylere halkın geri dönmesine izin veriyor ama Gabar'daki köylere izin vermiyor. Ona rağmen gerillayı Gabar'dan çıkaramamış ve oradan skememiştir.

Gabar'ın başka bir simgesi de orada şehit dışen arkadaşların yarattığı manevi değerlerdir. O asi dağda şehit verdiğimiz yüzlerce kahramanlarımız var: Başta Agit arkadaş, Adıl, Sabri Gulo, Gülbahar, Deniz Muş, Zınar Mardin ve isimlerini bu deftere yazsam defterin yapraklarının yetmeyeceği kadar şehit dışen yoldaşlar var. İnsanı oraya bağlayan da başta Agit ve Adıl arkadaşların şahsında orada şehit dışen arkadaşların manevi bağlılığıdır. Dışman da o manevi değerden korktuğu için sürekli önelip dışürmek istiyor, ama bunu hiçbir zaman başaramayacak.

Beni Gabar'a bağlayan da başta manevi değerlerimiz olan şehitlerimizdir. Bir insan küçükken köyünde doğup büyüdüğu zaman köyü bir çölün ortasında da olsa oraya bağlanır. Bu biraz da inanın doğasında gelişen bir olaydır. Çünkü orada yaşadığı şeyler var, onu bağlayan değerler var, onun için sürekli aklında oluyor. Beni **Gabar'a bağlayan da bunlar: Orada on yıl kaldım,**

oranın her türlü zorluğunu yaşadım; iyi günlerini, kötü günlerini, bazen aç, bazen susuz, bazen de karnı tok, bazen düşmanla çatışıp akşam olunca da hiç görüntü vermeden düşmanın içinden çıkmak, bazen sen düşmanı sıkıştırıyorsun düşman senin çemberinden çıkmak istiyor, bazen gündüz ortasında düşmana sızma yapıyorsun, bazen de arkadaşların açlığını giderebilmen için saatlerce ava gidip belki bir hayvan vurursun. Orada Adıllerin savaşırlığını yaptım ve yanımda şehit düşen onlarca arkadaşın yoldaşlığını yaptım. Beni oraya bağlayan bu manevi değerlerdir. Ben bazen düşünüyorum “bu kadar arkadaş yanımda düştü, bana niye bir şey olmuyor. Acaba ben korkuyor muyum, kendimi geri mi çekiyorum, yoksa insan savaşta kaldığı zaman nasıl savaşılacağını bildiği için mi bir şey olmuyor o kadar arkadaş yanımda şehit oldu da bana niye bir şey olmadı” Aslında ben hep Gabar’da ve Botan’da şehit olmak isterdim. Belki yıllardır koptuğum arkadaşlara ulaşırdım onlarla bir daha buluşabilirdik.

1995’in sonbaharında bölük Garisa bölgesine geçti, orada da bazı eylemler yapıldı. Sonbaharda Çaçe alanında kalıyorduk, düşmanın operasyon hazırlıkları vardı. Piro ve Gire Niske tepeleri düşman tarafından sabit tutulmuştu ve oralara havadan yığınak yapılıyordu. Çaçe alanında operasyon kapsamlı olabilir diye kendimizi Besta alanına verecektik. Gire Mısto boğazına ulaşmadan gece saatlerinde baktık düşman boğazdan kendisini Besta’ya bırakıyordu. Biz de geri gelip kendimizi Hut köyünün yukarısına verdik, o gün orada bekledik. Akşam üzeri kendimizi Herekol alanına verecektik. Önümüzden bir manga arkadaş gitmişti. Onlar önceden düşmanı fark etmemişler, düşmanı fark ettiklerinde sızma yapıyorlar. Mevzinin içine girince bakıyorlar askerlerin hepsi yatmış. Arkadaşlar silahları kaldırdıklarında bakıyorlar ki askerler silahlarını ayaklarına bağlamışlar. Arkadaşlar silahların bağlı olduğunu fark edince tekrar bırakıyorlar. Bir iki saat sonra bize ulaşıp bize olayı anlattıklarında hemen bir grup arkadaş gidip sızma yaptı ve orada bir mevziyi imha ederek yanlarında 3 tane G-3 silahı getirip geldiler. Savaş böyle acımasızdır kim hata ve duyarsızlık yaparsa bunu canıyla ödüyor, o akşam askerler duyarsızlık yaptılar ve bu canlarına mal oldu.

Garisa’da iki ay kaldıktan sonra Güney savaşı başlamıştı. Bizim bölük de savaşa katılmak için güneye geçti. Artık savaşın tarzı biraz daha değişiyordu. Haftanın’de peşmergelerle savaştığımız için orada da bazı sıkıntılar vardı. Haftanın’de peşmergelerin Hizava karakolu vardı, karakola yönelik eylem planlaması yapıldı. Geceden karakol yakınlarına gidip saklanacaktık, gündüz olduğunda saldırı yapacaktık. Bu planlama çerçevesinde harekete geçildi. Gece karanlık bastığında elma bahçelerinde saklandık, sabah olduğunda peşmergeler kendilerini tepeden bırakıp karakola geldiler. Tepede iki nöbetçi kaldı. Ayrıca iki nöbetçi için bir grup arkadaş çıkarılmıştı. Eylem başladığında nöbetçiler etkisizleştirilecek ondan sonra karakola saldırılacaktı, böylece eylem başladı. İki nöbetçi anında etkisizleştirildi ve karakola saldırı yapıldı. O zaman benim ismim Azad’tı. Bizim kol komutanımız şimdi ismini taşıdığım Gelhat arkadaştı. Tey aşiretindendi. Kısa sürede karakol düşürüldü, on bir peşmerge esir alındı, iki kişi de öldürüldü ve tüm malzelerine, silahlarına el konuldu. Bu bizim Haftanın’deki ilk eylemimizdi ve başarılı bir eylemdi. Ondan sonra da bazı eylemler geliştirildi. Bizim bölük Kela Şabaniye’de kalıyordu. Peşmergelerde hazırlık yapıyorlardı, onlar da kapsamlı bir operasyon yaptılar. Üç gün boyunca

kademeli olarak onlarla çatışmaya girdik. Onların da kayıpları epey vardı; bizim de beş arkadaşımız şehit düştü. Bir arkadaş da onların eline yaralı geçti. Ben de çatışmada hafif yaralandım. Bizim askere karşı tecrübemiz vardı; askerler düzenli ordu oldukları için talimat dışına çıkmıyorlardı ama peşmergelerin düzensiz bir savaş tarzı olduğu için biraz zorladılar bizi. Gerçi Kürtlerde genel bir düzensiz savaş tarzı var. Biz ilk günde biraz geri çekilirken onlar yüksekleri tutmuşlardı, bizi boğaza Banike’de sıkıştırdılar. Karanlık basana kadar sıkıştırıldığımız yerde menfes vardı, oradan çıkamıyorduk ama onlarda üzerimize gelemiyorlardı. Arkamızdaki tepeyi de arkadaşlar tutmuştu, onların üzerimize gelmelerine izin vermiyorlardı. Kaldığımız yer de ölü bir araziydi ve düzlükler olduğu için oradan çıkma imkanı yoktu. Karanlık bastığında oradan çıktık.

10 şubat 2012

Bugün bu satırları yazarken moralimiz biraz yerindedir. Bugün Çele’de yapılan kapsamlı eylemin tekмили verildi. Kışın başlamasıyla düşman bunu fırsat bilerek birçok eyalette operasyon yaptı ve halen operasyonlar devam ediyor. Amed, Bingöl, Erzurum ve Botan’da bazı şehadetlerimiz oldu ve çoğu da komutan arkadaşlardı. Birçok kişi de direniş iradesi göstermeyerek çatışmalarda düşmana teslim oldular. Haberlerde şehadetleri duyduğumuzda içimiz yanıyor, kış şartlarında olduğumuz için şehit arkadaşların intikamını alabilmek için elimizden bir şey de gelmiyor. Bulunduğumuz yerlerde hemen hemen kar on metreye ulaşmış, belki de geçiyor.

Onun için yapılan kapsamlı eylem az da olsa içimizde biriken tepkiyi yatıştırdı. Bu kışın ortasında yapılan bu eylemin sonuçları büyüktü. Hemen hemen bir karakol imha edilmiş, birçok silah kaldırılmış ve eylemde dört arkadaş da şehit düşmüş. Aslında düşman kışın eylem olacağını fazla tahmin etmiyor, onun için de biraz gaflete düşüyor. Düşman en çok da elindeki tekniğe güveniyor. Düşman ne kadar tekniğine güvense de gerillalarla baş edemez.

1995 yılının sonlarında bizimle peşmergeler arasında yapılan ateşkesten sonra kış kamplarının hazırlıkları yapılmaya başlandı. O kış Botan’ın hareketli birlikleri de Haftanın’e geldiler. Tabur olarak Haftanın’de üstlendik. Kışın sayımız yüz elli arkadaşı geçiyordu. Tabur eski arkadaşlardan oluşuyordu. Pratik güç olduğu için askeri disiplin güçlüydü. O zamanki arkadaşlardan birçoğu şehittir. Şehit Erdal (Engin Sincer) Ş. Aziz ve birçok arkadaş vardı.

İlk olarak kışın düzenli bir eğitim gördük. Gördüğümüz eğitimle bahara hazırlık yapıyorduk. İlkbaharda düzenlemeler oldu; tabur üç bölük şeklinde Botan’ın belli alanlarında pratik yürütecekti. Bizim bölüğe Mışar arkadaş bakıyordu. Üç takım şeklinde Gabar’a geçtik, Delil Çırav arkadaşın bölüğü de Besta, Beytüşşebap ve zozanlar tarafına geçecekti. Reşit arkadaşın bölüğü de belli bir süre Haftanın’de kalacaktı. Düzenlemelerden sonra Cudi üzerinden Gabar’a geçtik. Bölgeler arası mesafe uzun ve tehlikeli olduğu için de geçişler bazen tehlikeli oluyor. Sadece düşman tehlikesi de değil ilkbaharda yükseklerdeki karlar eridiğinde azgınlaşan akarsu yataklarını geçmekte epey zorluklar yaratıyor. Cudi ve Gabar arasındaki Nerduş ve Risor suyunu geçmek epey tehlikelidir. Sayı az olsa geçişin yapılması biraz zordur. Ama sayı kalabalık olsa

geçiş biraz daha rahat oluyor. Büyük suları geçtikten sonra da küçük akarsular var. Sabaha kadar en az on defa suya vurmak zorundasın. Islak ayaklarla yürüdüğün zaman ayak tabanların bembeyaz oluyor, basmakta zorluk çekiyorsun. Nasıl ki yeni savaşçı eğitimimiz bittikten sonra suya vurmuştuk sabaha kadar, ondan sonra çatışmaya girmiştik. Bunu anlatmıştım, bu sefer operasyon ve çatışma olmadı ama olsaydı durumumuz kötü olabilirdi. Birava köyüne sabah güneş çıktıktan sonra ulaşabildik. Bir iki gecelik yolu bir gecede geçtik. Cudi'nin **şekta kırtı'den** Gabar'ın Birava köyüne gittik. Hemen hemen yirmi saatlik bir yürüyüş. Bu yürüyüş bizi epey yormuştu. Öğleyin yürüyüşe geçip ondan sonraki gün güneş çıkana kadar belirlenen yere ulaştığımızda güvenlik tedbirleri aldıktan sonra oturduğumuz yerde uykuya daldık. Zaten insan yorulduktan sonra oturduğu yerde çantası sırtında, silahı ayaklarının üstünde ya da kollarının üstünde uykuya dalmak başkadır. En güzel uyku da yorgun bir biçimde ya taşların üstünde yatmak ya da düz olmayan bir yerde yatmaktır. Gerillayı anlamlandıran da zorluğudur. Dağlarda gerillanın yatağı ya taştır, ya topraktır ya da bazen fırsat bulduğunda biraz ot toplayıp üzerinde yatıyorsun. Üzerimize attığımız ya bir yağmurluk -o genelde bulunmuyor- genelde yorganımız kefiyemizdir. Bunlarla idare etmeye çalışıyoruz. Koşullar bazen ne kadar zor olsa da insan kendisini o zor koşullara göre ayarlıyor ya da ayarlamak zorundadır. Akşama kadar ancak biraz istirahat edebildik. O kadar yürüyüşten sonra yatıp kalktıktan sonra yorulduğunun farkına varıyorsun, insanın her yeri uyuşuyor. Nasıl ki hamur yapıldıktan sonra belli bir süre sonra hamur mayalanıyor şişiyorsa arkadaşların hemen hepsinin vücutları şişmişti. Bazıları yerinden kalkamaz duruma gelmişti. Kalkıp toparlandıktan sonra ilk başlarda yavaş yavaş hareket ettik. Gabar'ın Navser tarafına geçtik.

Gabar'dan bir yıla yakındır kopmuştum. Gabar'ı özlemiştiim, nasıl ki hacılar hacca gittiğinde hacın kutsal yerlerini öpüyorlarsa benim için de öyleydi. Gabar'a girişimizde ayrıldığımız topraklara geri dönmek bir hac gibi kutsaldı. Gerçi Kürdistan'ın her yeri, taşı toprağı kutsaldır. Kutsal olmasaydı canımızı bu vatan, halk ve tarihten günümüze kadar devam eden manevi değerleri için vermezdik. Bu vatana, halkına, taşına, toprağına ve Önder Apo'ya olan bağlılığımızdan dolayı her şeyi göze alıyoruz. İnsan kendi vatani, Önderi ve halkı için onurlu küçük bir şey yaptıysa ya da yapmak istediye onda sonra ölse de gam yemez. Başı dik gider ve hiç arkasına bakmadan, tereddüt etmeden, kendisini sağa sola vermeden hedeflediği onurlu yaşam ve amacına ulaşmış sayılır.

1996 yılı bizim için, hatta genel gerilla için zor bir yıldır. Düşman gerillayı kabul edilir bir savaş tarzına çekmek ve alıştırmak istiyordu. Yani marjinalleştirmek istiyordu. Bunu yaptığında yönelimlerini Önderlik üzerinde arttırıyordu. Gerilla tam olarak cevap veremiyordu ve Önderlik üzerine suikast girişiminde bulundular. Şam'da bir tonluk bomba ile Önderliğe suikast yaptılar. Başaramadılar ama gerillanın bunu hiç kabul etmemesi gerekiyordu, kendisini aktifleştirmesi gerekiyordu. Ve 30 Haziran 1996'da Dersim'in ortasında düşmanın tedbir aldığı bir yerde Zilan arkadaşın fedai eylemi yapması hem aldığı askeri sonuç, hem savaş tarzında yeni bir döneme geçti. Düşman böyle bir eylemi hiç beklemiyordu ve ondan sonra gerilla yapılan baskıların farkına vardı ve ondan sonra birçok yerde eylemler gelişmeye başladı.

Botan’da o zaman Şemo alçağı vardı. Savaşın gelişmeyişi ondan kaynağını alıyordu. Botan’a gelir gelmez Botan’da hareketli bölüklerin hepsini dağıttı, kadro eğitimi adı altında kadroyu yozlaştırıyordu. Sosyalleşme adı altında gerillayı yaşamdan ve örgütten uzaklaştırıyordu. Ondan sonra örgütün müdahalesi oldu ve Şemo alçağı Botan’dan çekildi.

1996 yılından itibaren Cemal arkadaş tekrar Botan’a geldi.Hareketli bölükler tekrardan oluşturuldu. 1996’da düşman Gabar’ın bazı yüksek tepelerini sabit tutmuştu: tepe Bayrak, tepe Çele Sor ve Kela Derşewi tepeleri. Bu tepelere yönelik eylemler gerçekleştiriliyordu. Alanda bazen de operasyonlar oluyordu. Yazın ortasında biz tepe Bayrak üzerine eylem yapacaktık, aynı günde düşman tepelerdeki gücünü değiştirecekti. Düşmanın bir kolu tepe Bayrak’tan Fındıke karakoluna gidecekti, biz biraz da hazırlıksız yakalandık. Düşmanı pusularda vurduk, düşmanın kayıpları yaşandı. Geçen bölümlerde anlatmıştım. Yeni katıldığımızda Çektar ark bu operasyonda düşman cenazelerinin üzerine giderken şehit düştü. Çektar ve Ciwan arkadaşlar bu çatışmada beraber şehit düştüler. Çatışmalar akşama kadar devam etti. Çatışmalarda iki arkadaş yaralandı. Zana ve Serhıldan arkadaşlar. Akşam olunca kendimizi toparlayıp Dola Bedri’ye bıraktık. Düşman başka nerelerde vardır, nereleri tutmuştur, tam olarak bilemiyoruz. Gittiğimiz noktanın beş yüz metre yukarıdaki tepeyi de düşman tutmuş haberimiz yok. Gece saat on ikide oraya ulaştık, gün boyu çatışmada olduğumuz için hepimizde aşırı bir yorgunluk vardı. Duman ve barut kokusundan neredeyse bayılacak bir duruma gelmişiz. Çoğu arkadaş uykuya dalmıştı bile, ben de tepecileri ve nöbet listesini ayarladım. Tepeciler saat bir de gideceklerdi onlar “heval Gelhat biz saat ikide gideceğiz” dediler, ben kabul etmedim. “belli olmaz etrafımızda ne olup olmadığını bilmiyoruz onun için saat bir de gideceksiniz” dedim. Ben de saat ikide nöbete uyandırılacaktım, o kadar yorulmuşum ki saat ikide bir bayan arkadaş seslenerek beni uyandırmaya çalışıyor, yorgunluktan halsiz düşmüşüm ki bana ses geliyor ama sanki hayal görüyorum, farkında değilim ki beni nöbete kaldırmak istiyor. Aniden mermi sesleriyle ayağa fırladım. Hemen fark ettim mermilerin sesi tepecilerimizin gittiği tepeden geliyor. Tepecilerde tepede düşmanın olduğunu bilmiyorlardı, tepeye ulaştıklarında hemen düşman bunları taramaya başlıyor. Tepeciler hemen kendilerini noktaya bıraktılar. Onlar gelene kadar ben de tüm arkadaşları uyandırmıştım zaten. Mermi sesleri tüm arkadaşlara gitmişti ve hemen toparlanıp noktadan çıktık. Sayı biraz kalabalıktı yanımızda iki yaralı arkadaş var, yürüyemeyen bazı arkadaşlar vardı. Bir de hemen hemen sabah oluyor, oradan hemen çıkmamız gerekiyor. Hemen toparlanıp oradan çıktık. Kendimizi iki grup şeklinde ayırdık; bir grup kendisini Çiyaye Bızına yamaçlarına verdi. Çiyaye Bızına’nın kuzey yamaçları hem sık ormanlık hem de kayalık yerlerdi, biz diğer grup da diğer grubun karşısındaki Kela Şexşarık yamacına verdik. Savunmalı bir şekilde konumlandık. Bizimle diğer grup arasında bir vadi ve o vadiden Bere Mire köyüne giden cadde geçiyordu. Operasyon devam ediyordu, bizim yan tarafımızda Kela Bere Mire vardı. Orada da düşmanın bir kolu bulunuyordu. Düşmanın operasyonu öğleden sonra geri çekilmeye başladı. Bulunduğumuz yamaç güney yamacı olduğu için güneşin vurduğu yamaçtı. Hem çatışma günündeki yorgunluk, hem yanımızda hiç su tedbiri olmadığı için, hem de güneşin direk oraya vurması bizi epey sersemletmişti.. Öyle bir duruma düşmüşüz ki altımızdaki caddede düşman geri çekilme yapıyor ama düşmanı vuracak halimiz kalmamıştı ve düşman böyle rahat bir şekilde

her iki grubun arasından gitti. Bizde aval aval bakıyoruz. Düşman bizleri geçtiğinde biz de hemen kendimizi dere yatağına, suyun üzerine bıraktık. Hem yorgunluğumuzu hem de susuzluğumuzu gidermeye çalıştık. Artık bazı arkadaşlar kendisini elbiseleriyle suyun içine atıyordu. Gerillada bazı durumlar oluyor: sudan yüz metre uzaktasın, şırl şırl bir su yanından akıp gidiyor sıcaktan ölüyorsun, suya bakarak için yanıyor ama düşman karşında olduğu için sadece suya bakmakla yetiniyorsun.

Sonbahara kadar Gabar'da hem eylem hem de başka çalışmalarla geçti. Sonbahara doğru ben tekrardan hareketli bölüğe gittim. Bizim bölük komutanımız 1997'de Faraşın'de şehit düşen Hasan Heştani arkadaştı. Heştan Şırnak'ın bir köyüdür. Hasan arkadaşla daha önceden de kalmıştım. Hasan arkadaş 1989'da askeri kanunla katılmıştı. Genç bir arkadaştı, askeri yönü çok gelişkindi, düşmana karşı savaşta gözü kara ve cesaretliydi. Beraber kaldığımız süre zarfında kendime hep örnek aldığım bir arkadaştı. Beraber yaptığımız ilk eylem Serxete korucu köyünün binden fazla baş hayvanlarını (keçi-koyun) getirmektir.

Sonbaharda Cemal arkadaş da Gabar'a gelmişti. Bazı toplantılardan sonra düşmanın bir operasyonu gelişti. Operasyon başladığı zaman havalar bozuldu. Yağmur, yükseklerde de kar yağmaya başladı. Düşman da arazinin içine girmişti ve her yerden arkadaşlar vurmaya başladı. Çatmalar iç içe olduğu için düşmanın teknik kullanma imkanı yoktu. Düşmanın birçok kayıpları yaşandı. Cenazelerini omuzlarına alıp çatışma alanlarından kaçarcasına çıkmak istiyordu düşman. Operasyon esnasında Kela Derşew tepesini almak isteyen iki arkadaşta mayın patladı, iki arkadaş da şehit düştü.

Operasyondan sonra artık yavaş yavaş kış hazırlıkları yapılıyordu; bir yandan getirilen koyunlar kesilip kavurma yapılıyor, bir yandan üzüm toplanıp dıms (pekmez) yapılıyordu. Bademleri toplamak için de kampanya yapıldı. Cemal arkadaş Spivyan köyünde toplantı yaptı "bugün badem toplamak için kampanya yapıyoruz" dedi. "Her arkadaş bir günde kaç teneke badem toplayabiliyor" diye sordu. Bir arkadaş kalkıp "beş teneke" dedi, birisi "iki tane" dedi. Sonuçta "her arkadaş üç teneke toplayacak" kararı çıktı ve akşama kadar toplam yüz altmış beş teneke badem topladık. Gabar'ın taşı toprağı zengin olduğu için sadece badem değil; ceviz, üzüm, karçık (armut) ve başka meyveleri de vardır. Biz bazen kışın karı temizleyip üzüm çıkarıyorduk. Yazın erzak olmasa da Gabar'ın meyveleri yetiyor. Bizim bölük de Mardin'e geçmek için hazırlık yapıyordu. Birkaç günlük askeri eğitimden sonra bir takımımız Kerboran'a geçti. Biz de onlardan on gün sonra geçiş yaptık. Bölüğün sayısı elli beş kişiydi. Kerboran'da bir hafta kaldıktan sonra bir gecede Bagok alanına geçtik. Bagok'ta bir hafta sonra orda düşmanın bir operasyonu gelişti. Düşman tepecilerimizin olduğu tepeye sızma yapmıştı. Ondan önceki gün benim mangam orada tepeciydik, ondan sonraki gün sisli olduğu için tepeciler düşmanı fark etmemişti.

13 şubat 2012

Mardin'de gruplar genelde birimler şeklinde olduğu için o zaman da düşman öyle zannetti. İlk önce düşman arkadaşları vurdu; bir arkadaş yaralandı. Resul Gui arkadaş. Biz hemen sayımız

kalabalık olduğu için tepeleri tuttuk ve her yerde çatışmalar başladı. Düşman neye uğradığını şaşırđı. Düşman zannetti ki küçük bir gruptur “hemen etraflarını sarıp onları imha ederiz” düşüncesindeydi. Düşman kendisini yamaçlara bıraktı, her yerden arkadaşlar vurduğunda düşman yamaçlarda takılı kaldı. Akşama kadar çıkamadı.

Sabahleyin tepecilere sızma yaptığında Resul arkadaş hafif yaralanmıştı, yürüyebiliyordu, arkamızdaki boğazdan gittiğinde düşman ona bir daha suikast yaptı. Mermi bacağına isabet etmişti, bacağında kalmıştı. Artık yürüyemiyordu. Bir günde iki defa yaralandı. Resul arkadaş 1995’te katılmıştı, genç ve cesaretliydi. **Holu kale** köyündendi. Doksanlardan önce de bir abisi şehit düşmüştü. Bir defasında Resul arkadaşla iki arkadaş Haftanın’de göreve gidiyorlar. Her üç arkadaş pusuya düşüyorlar, diğer iki arkadaş eski arkadaşlar. O iki arkadaş kendilerini kurtarmak için hemen kaçmaya çalışıyorlar, her iki arkadaş da yaralanıyor. Resul arkadaş aldığı eğitime göre hareket edip kendisini yere atıyor, ona hiçbir şey olmuyor. Pusudan çıktıktan sonra her iki arkadaşın silahlarını ve onları alarak noktaya götürüyor. Bir defasında da Gabar’da operasyon geri çekilirken arkadaşlar pusuda vuruyor, Resul arkadaş öldürdüğü subayın üzerinden tabancasını kaldırıyor. O tabancayı ona hediye ettiler. Daha sonraki bölümlerde Resul arkadaşla ilişkin yazmaya çalışacağım.

Bagok’taki operasyonda akşam olunca biz geri çekildik. Biz bir grup arkadaş Resul arkadaşla darbestle kaldırıyorduk. Arazinin sarp ve kayalık olması bizi ağırlaştırıyordu. Oradan çıkmamız da gerekiyordu. Resul arkadaşın ağrısı çok olduğu için hem zorlanıyordu, hem de bazen bağırıyordu. Ve sabah olmadan onu sağlam bir yere götürüp sığınakta sakladık. Birkaç gün sonra Ömeryan bölgesine hareket ettik, oradan da Hebızbına alanına hareket ettik. Xebat arkadaş da bölükle gelmişti. Xebat arkadaş her gittiği bölgede oranın alan güçleriyle toplantı yapıyordu. Hebızbına’da biz sekiz arkadaş Stewre (savur) ilçesinin keşfine gittik. Keşfe giden arkadaşların genelde hepsi yönetim düzeyindeki arkadaşlardı. Hasan arkadaş da bizimle gelmişti. İki günlük yürüyüşten sonra Çiyaye Dengizyan’a ulaştık. Her yer sisliydi. Öğleye bir koyun sürüsü içimize girdi. Biz de sisten faydalanarak bir koyun yakaladık, beş dakika içinde koyunu kesip parçaladık, çantalarımıza koyup oradan uzaklaştık. Ve kendimizi üst taraflara verip şehrin Çiyaye Dengiza tarafından keşfini yaptık. Ondan sonra kendimizi **Hebızbına** tarafına verip çiyaye Deleverya tarafına geçtik. Oradan da bir günlük keşif yaptıktan sonra iki günlük yürüyüşle arkadaşların yanına gittik.

Eylem planlamasını yaptıktan sonra iki grup şeklinde harekete geçtik. Bizim grup diğer gruptan bir gün önce harekete geçti. Diğer grup da bizden bir gün sonra harekete geçecekti. Biz gittiğimiz gün bir günlük çatışmaya girdik. **Oralarda arazide hazırlıklar olmadığı için -mevzi, kanal vb- düşman rahat ilerliyordu. Biz kafamızın önüne birkaç taş koyduktan sonra kasaturalarla ve silah şışleriyle küçük mevziler yaptık. Akşama kadar böyle çatıştık. Akşam olunca tekrar arkadaşların yanına döndük. Birkaç gün sonra aynı planlamayla tekrardan harekete geçtik, ama farklı yerlere. Eylem için biz şehrin arkasından girecektik. Bizim hedefimiz şehrin içindeki devlet kuruluşlarıydı. Şehrin içini bizden hiç kimse bilmiyordu. Biz üç arkadaş bir evin zilini çaldık, ev sahibi “kimsiniz” dediğinde bir**

arkadaş bozuk bir Türkçeyle “aç kapıyı polistir” dedi. Adam tereddütlü bir sesle “hangi polistir” dedi. Agit Suruç arkadaş düzgün bir türkçeyle “aç lan sana ne hangi polistir” deyince adam korkudan hemen açtı kapıyı. Kapı açıldığında hemen adamın karnına silahları dayadık, adam korkudan az daha bayılacaktı. Düşmanın bazı hedeflerini öğrenmek için buna mecburduk. Adama “devlet memurları nerededir” diye sorduğumuzda hemen “yandaki binadır” dedi. Hemen kendimizi oraya kaydırarak, binanın yanına yaklaştık ve beklemeye başladık. Eylem başlayana kadar ben ve Agit arkadaş camın kenarına yapışarak pencereden içeriye baktık. İçerde on polisten fazla vardı. Agit arkadaş “eylem başladığında sen içeriye tarama yap, ben de bomba atacağım” dedim. Eylem başladığında o içeriye taradı, ben de hemen içeriye bomba attım. İçerideki polislerin çoğu öldü, bulunduğumuz yerde yaklaşık on araba vardı, bunları da tarayıp bomba attık. Yukarıdaki teras katında bize ateş etmeye başladılar. Arkadaşlar roketlerle de binaya vurdular, atılan roketlerle de binaya büyük delikler açıldı. Artık çatışmalar sokaklara da yansıdı, sokaklarda polislerle çatışıyoruz. Eylem kapsamlıydı , şehirde bulunan düşman hedeflerine her yerden arkadaşlar vuruyor. Emniyet müdürlüğü, askeri tepe. Şehir içinde düşman panzerleri imha ediliyordu. Bu eylem esnasında yanımda roket atarı kullanan bir arkadaş vardı, bize doğru bir panzer geliyordu hemen bisivingciye roketi kullanmasını söyledim, roketi panzere isabet edemedi. Panzer bize doğru geliyordu, bulunduğumuz yer kaldırımdı. On metre ötede bir yol daha geçiyordu. Aşağıımızda yükseklik olduğunu bilmiyorduk, koşarken gelip atladığımızdan beş metrelik bir yükseklikten yere düştük.

Bizim geri çekilme hattımız Ömerya tarafı olduğu için kendimiz için evlerden erzak istiyorduk. Bir evin kapısını çaldık, bir türlü açmadı. Şehre de panzerlerle takviye geldi, oradan artık çıkmamız gerekiyordu. Erzak almadan şehirden çıktık. Ömerya tarafına geri çekildik. Mesafe uzun olduğu için bir gecede ulaşamadık. Hiçbirimizin artık yürüyecek hali kalmamıştı. Hem eylemden sonraki yorgunluk, hem de yolun uzun olmasından dolayı Ömerli (mahsert) yolunun kenarında kaldık. İmhalık bir araziydi. Hebızbına tarafına çekilen arkadaşlar çatışmaya girdikleri için düşman bizim tarafa yönelmedi. Gündüz kaldığımız yerde düşman fark etseydi, temas durumu olsaydı grup çok tehlikeye girebilirdi. Akşam olunca yolu geçtikten sonra Ömerya tarafına geçtik. Boş bir köye gittik, daha önce arkadaşlar orada erzak saklamışlardı. Boş evlerde gece ateş yaktık, ekmek yaptıktan sonra oradan arkadaşların bulunduğu noktaya geçtik. Ömerya’da bir hafta kaldık, orada da eylem yapmak istemimiz vardı ama eylem olmadı. Bir hafta sonra biz Bagok’a geri döndük. Diğer gruplar yani bölüğün diğer yarısı Hebızbına ve Mava üzeri Gabar’a geçtiler. Onlar da Mava’da eylem yapmak istemişlerdi, eylem deşifre olmuş ve iki arkadaş şehit düşmüştü. Bizim grup da Ömerya’dan sonra Bagok alanına geri geldik, orada Şirincik tepesini vurduk. O eylemde tam sonuç alınmadı, ondan sonra da Kerboran’a geçtik.

Resul arkadaş Bagok’taydı onu da yanımıza getirdik. Yine onunla ben kalıyordum, yürüyemiyordu. Atın sırtında Cehennem deresine kadar getirdik, kış olduğu için epey soğuktu. Resul arkadaş çok üşüyordu. Cehennem deresinde iki gün yanında kaldım, ondan

sonra oradaki arkadaşlara teslim ettikten sonra diğer arkadaşların yanına geçtik. Eylem hazırlığı vardı. Tepe Tiro Kerboran'a yakındı. Kışın onların üzerine eylem yapıldı. İki tepe hedef alındı ve her iki tepe de düşürüldü. Arkadaşlar düşman üzerinden yedi silaha yakın kaldırdı.

Bu iki aylık zorlu ve uzun yürüyüşten sonra Gabar'a geri geldik. Şubat'ın sonlarıydı. O zaman Gabar'da epey güç vardı. Altı bölükten fazla arkadaş orada üstlenmişti. Cemal arkadaş kışın orada kalmıştı. Kışın taktik eğitim görülmüştü ve ondan sonra Botan konferansı orada yapıldı. Baharda kapsamlı eylem planlamaları yapılmıştı. 1997 baharında tepe Tiro üzerine kapsamlı eylem planlaması yapılmıştı. Biz Gabar'dan iki bölük, Kerboran gücü ve Mava'dan arkadaşlar gelmişti. İlk önce diğer bölük bizden bir gün önce çıktı. İlkbaharda Dicle suyunu geçmek meseledir. biz ondan sonraki gün gittiğimizde diğer bölük daha suyu tam geçememişti. Yarıları daha bu taraftaydı, kekele bir grup geçene kadar bir saatten fazla zaman alıyordu. Bir seferinde bir grup bizim tarafımızdan karşıya geçecekti dengelerini kaybettiler, arkadaşların çoğu kendilerini iplere tutunarak kurtardı. İçlerinde en genç olan Cangir Gui arkadaş bunu başaramayınca azgın sulara kapılıp kayboldu. Suda şehit düştü. Böyle sularda ne kadar yüzme bilsen de faydası yoktur dengeni kaybettin mi kendini kurtarmak biraz zordur. Diğer gruplar sağlam bir şekilde geçtiler. Birkaç günlük hazırlıktan sonra eyleme gidildi. Üç tepe hedeflenmişti, etraftan takviyelerin gelmemesi için pusular kurulmuştu ve şehir üzerine de eylem yapılacaktı. Eylem başladığında tepeler düşürüldü. Eylemde dört arkadaş şehit düştü. Eylemden sonraki gün düşman operasyon başlattı, her yerde çatışmalar başladı. Her yerden düşman takviyesi geldi. Çatışmalarda da altı arkadaş şehit düştü. Eylemde sonuç alınmıştı, operasyonda da düşman kayıpları çoktu, çatışmalar akşama kadar devam etti. Akşam olunca oradan çıkmaya çalıştık. Önümüzden bir grup arkadaş öncü olarak gönderilmişti. Öncüler düşmanın pususuna girmişlerdi ve geri geldiler. Suyu geçmek de çok zordu, çemberin içinde kalmıştık. Bir daha çatışmaya girmemek için yamaçlardaki ormanlıklarda yedişer, sekizer ve onar gruplar şeklinde kendimizi yamaçlara verip saklandık, sayımız da yüz arkadaşa yakındı. Sabah olunca düşmanın operasyonu devam etti. Bazı kollar vadinin içinde ilerliyorlardı, onların güvenliği için tepelerden kendilerini vadiye hakim yerlere bırakıyorlardı. Düşman bazı gruplara on metreye kadar yakınlarına yaklaşmıştı ama hiçbir grubumuzun görüntüsünü almadı, temas yaşanmadı ve operasyon geri çekildi. Bizler de ondan sonraki gün gruplar şeklinde oradan çıktık. Eylem yapıldı ama bu gidiş geliş on bir arkadaşın şehadetine mal oldu. Düşman darbe aldı, bizim verdiğimiz kayıplar da çoktu.

Eylemden sonra Gabar'a geri geldik. Belli bir süreden sonra düzenlemem Çırav alanına oldu. Alt yapı hazırlıkları için Mışare alanına geçtim. Hem alt yapı, hem de alanda eylem gerçekleştiriyorduk. Sonbahara kadar iki üç eylem yaptık ama temel görevimiz erzak çıkarmaktı. O zamanlar düşmanın yoğun ambargosu vardı, erzak çıkarmakta meseleydi. Düşmanın Kürdistan'ın her yerinde halk üzerinde ambargo vardı. Gerillayı dağda aç

bırakmak için, halkı denetimine koymak için boşaltmadığı bazı köylerin etrafında pusu atıyordu. Boşalmayan köylere gidiş gelişimiz oluyordu düşmanda bunu biliyordu. Bir defasında benle bir arkadaş Çırav'ın altında bulunan Direjke köyüne girdik. İlk başta düşmanın köyün etrafında pusu attığını bilmiyorduk, köyün yakınına beş metrelik bir mesafede düşmanın pususuna düştük. Ben de hemen karşılık vermeye çalıştım ancak beş mermi sıktım, diğer arkadaş kendini bırakmıştı ben de ondan sonra kendimi dik kırmızı topraklı yamaçtan aşağıya bıraktım. Yüz metre aşağıda küçük su akıntısı vardı, düşman her yerden mermi sıkıyordu. Oradaki yamaçta diğer arkadaşla birbirimizi kaybettik. Kendim küçük sulardan ve dikenli yerlerden geçmeye çalıştım. Ondan sonra eski bir depo yerine gittim. Arkadaşların oraya gelmeleri gerekiyordu. Ben daha ulaşmadan arkadaşlar oraya gelip geri dönmüşlerdi. İki gün orada arkadaşları bulurum diye tek başıma kaldım, üçüncü günde Çırav'a çıkmaya başladım. Çırav'da bir gün arkadaşları aradıktan sonra buldum. Düşman köylülerin biçtikleri tahılı buğday, arpa, nohut vb patosa vurmasına izin vermiyordu. Düşman bir iki günlüğüne tepeleri tutup on, ya da on beş patos getiriyordu, patostan çıkan buğday ve arpayı traktörlere koyup Eruh'a götürüp yerlere atıyorlardı.

15 şubat 2012

Bugün 15 Şubat Önderliğimizin komplo ile Türkiye'ye getirilişinin on üçüncü yılını bitirip on dördüncü yılına giriyoruz. Bugün Kürtler için kara bir gündür. Önderliğimiz uluslararası komplo ile Türkiye'ye getirildi. Uluslar arası çıkarlarını esas alan komplocu güçler Kürtler ve Ortadoğu'daki özgürlük arayışcısı ve kendi ve halkı için savaşan güçlere karşı komplo ve sindirme politikalarını uygulamışlardır. Bizim Önderimiz şahsında tüm Kürtlere karşı da bu komplo gerçekleştirildi. Bunu yapanların başında ABD, İngiltere, İsrail ve Avrupa ülkeleri geliyor. Böyle bir günde insanın duygularını dile getirmesi biraz zor oluyor. Önderliği de o duruma getiren biraz da bizim yetersiz yoldaşlığımızdır. Zamanında Önderliğin bizden istediği görev ve sorumluluklarımızı yerine getirebilseydik düşman bu kadar Önderliğe yönelmezdi. Bunları bilince çıkarmak için yoğunlaşıyoruz. Hatalarımızı ve yetersizliklerimizi, Önderliğimizin yetersiz yoldaşlık eleştirisini bilince çıkarma ve üzerinde ciddi bir yoğunlaşmaya girmemiz gerekiyor.

Ben sonbahara doğru Çırav'a geldim. Erdal arkadaş bizim bölük komutanımızdı. Çıravda üç bölük arkadaş toplanmıştı. Hareketli bölük Besta'dan gelmişti, bir bölük de güneyden gelmiş, Amed eyaletine gidecekti. 24 kasım 1997'de Çırav'da operasyon çıktı. Sabah erkenden tepelerde çatışmalar başladı. Sabahki çatışmada Mardin'li Battal arkadaş şehit düştü. Takım komutanıydı. Çatışmalar her yere yayıldı. Hem güç fazlaydı, hem de elimizde on beş katır vardı. Ayrıca Amed'den gelen iki yaralı ve güneye tedavi için gidecek olan hasta arkadaşlar vardı. Gücün çoğu orta kısımda toplanıyordu. Orada şikefta Hevale Cemal vardı, gücün çoğu oranın içine girmişti. Ben de bir çukurda on beş katırı bağlamıştım. Kobralar gelip bağlı olan katırların hepsini öldürdü. Sabahtan çatışma olan tepelerin bazılarını arkadaşlar bırakmıştı, şikeftin diğer tarafındaki sırtlara düşman yaklaşıyordu. Biz hemen olduğumuz yerden düşmana ateş etmeye başladık. Suikastlerle üç

dört asker öldürüldü, düşmanın şikefte yaklaşmasına izin vermedik. Akşama kadar çatışmalar devam etti. Saat iki buçuk sıralarıydı, düşman da bize suikast yaptı; hem kolumdan, hem de boğazımdan mermi aldım. Mermi omzumun üstündeki kemiğe isabet etmişti, artık kolumu hareket ettiremiyordum. Doktorlarımız vardı ve acil yetişip pansuman yaptılar. Ferzende arkadaş doktordu. Akşama kadar böyle idare ettik. Akşam olunca da Xırab Bazar dediğimiz alana geri çekilme yaptık. Yolda giderken Serhıldan arkadaş öncümüzdü, yıllarca Çırav alanında kalmıştı, arazi hakimiyeti çoktu. Ben de biliyordum ama yaralı olduğum için grubun ortasında yürüyordum. Serhıldan arkadaş da çok yorulduğu için yolda yürürken uykuya dalmıştı ve bizi aynı yerden üç defa dolandırdı. Gidiyoruz yarım saat sonra bir bakıyoruz aynı yere tekrar geri gelmişiz . Üçüncüsünde artık doğru yola girdik ve Gıre Tiro tepesinin altında bir mola verdik. Sonbahar olduğu için havalar soğuk. Ben ve Erdal arkadaş bir battaniyenin altına girdik. Arkadaşların yanında biraz şeker vardı, biraz şerbet yaptılar, şerbeti içtikten sonra tekrar yola devam ettik ve günün aydınlanmasıyla Xırab Bajara ulaştık. Operasyon alanından çıkmıştık, bulunduğumuz yerde operasyon yoktu. Yaram ağır olduğu için Ferzende arkadaş yanımdan ayrılmıyordu. Yanımızda erzak da yoktu sadece iki keçi vardı, erzak olmadığı için keçiler kesildi. Orada bir gün istirahat ettikten sonra operasyon geri döndü. Kendimizi yine çatışma çıkan alana verdik. Orada sakladığımız biraz erzak vardı. Erzak dediğimde sadece buğdaydı. Arkadaşlar buğdayı taşlarla öğütüp kaynatıyorlardı. Ondan diğer gruplara da gönderildi biz de kendimizi Geliye Gurdıla'ya bıraktık. Orası sıcaktı ve yıkılan köylerde su ile çalışan değirmenler vardı. Arkadaşlar bunları tamir etmişlerdi, toplanan buğday, aslında taştan yumuşak ne varsa değirmene atılıyordu. Yapılan un çok karışık olduğu için hamur birbirini tutmuyordu ama ne yapalım, birbirini tutmuyorsa da bizim için somun ekmeğinden daha güzel, daha değerliydi. Çünkü oraya gelene kadar hem tehlikeli yerlerden geçmiş, hem de emek harcanmış. Artık yavaş yavaş 1997 yılını geride bırakıyoruz. Arkadaşlar benimle tartıştılar. “Seni önderlik sahasına göndereceğiz, hem tedavi için, hem eğitim için” dediler. Önderliği görmek ve Önderlik eğitimi almak en büyük hayalim olmuştur. Önderlik sahasına gitmek için bir ay yürümemiz gerekiyordu ama Önderliği görmek için on yıllık yol yürüse de insan katlanır. Bu heyecan ve umutla Gabar’dan Cudi’ye geçtik. Yaralı olduğum için bir kolum bağlıydı, yanımda silah da yoktu. Havalar da epey soğumuştı, artık kışın başıydı çoğu yere kar yağmıştı, yüksek yerler beyaza bürünmüştü. Yanımızda katırlar da vardı, bazen yürüyerek bazen de katırlara binerek gidiyoruz. Geçtiğimiz güzergahları ben de bildiğim için fazla zorlanmadım. Bılıka alanına gideceğimiz gün kar yağıyordu. Kendimizi Afroka boğazından bırakıyoruz. Ben grubun ortasında yürüyorum, önümüzdekiler mesafeyi biraz açmışlardı, arkadan gelen arkadaşlar da geride kalmışlardı. Yarım metreye kadar kar vardı. Yürürken birden dengemi kaybettim ve sırt üstü ters yere düştüm. Dik yamaç olduğu için başım aşağıya doğru, ayaklarımda yukarıya doğru düştüm. Bir kolum bağlı olduğu için sırt üstü yerde kaldım, tek başıma kalkamıyordum. Arkadaki arkadaşlar bana ulaşana kadar öyle kaldım. Onlar geldikten sonra Bılıka’ya doğru yola devam ettik. Bılıka’da bir gün kaldıktan sonra ertesi gün Haftanın’e ulaştık. Geliye Pısaqa’da bulunan hastaneye bizi gönderdiler, artık

orada Önderlik sahasına geçmek için bekleyeceğiz. Sadece ben değilim, yanımda üç yaralı arkadaş daha vardı. O süreçlerde Önderlik sahasından gelen bir grup (Ebubekir) pusuya. Haftanın'de aynı dönemde bir eylem yapmıştı, onların da epey yaralıları oldu. O zaman Adıl arkadaş Haftanın'e bakıyordu. Yirmi gün sonra gelip bize toplantı yaptı, "şu anda yollar kapalı burada yaralılar çoktur onun için sizleri kampa göndereceğiz" dedi. Artık Önderliği görme umudumuz boşa çıktı, bilseydim böyle olacak ben o zaman Gabar'dan buraya kadar yürümezdim. Önderliği görmek, Önderliği kucaklamak ve eğitimini görmeyi hayal ediyorum. Ben yolda bazen düşünüyordum; acaba Önderliğin karşısına geçsem bende nasıl bir heyecan oluşur, ne söyleyeceğim. Hep hayal ediyordum ama bu tarihi fırsat elimden gitti artık, ama yine de Önderliği görmek ve hayallerimi gerçekleştirmek umudumu hiç yitirmemişim. İçimde hep bir umut var. Pratiğimizle ve düşmana karşı vereceğimiz savaşla Önderliği İmralı adasından çıkaracağız ve Önderlikle buluşacağız, Önderliği özgürleştireceğiz. Buna dair umutlarım var.

Artık bu hüznle yönümüzü Metina, Zap, Gare ve ondan sonra da kampa verdik. Zaten kampa ulaşana kadar hemen hemen yara iyileşmişti, kemik birbirini tutmuştu. Kampta iki ay kaldıktan sonra geri geldim. Kampta kaldığım iki aylık süre de hep maceralı geçti. İlk gittiğimiz yer Ninova kampıydı. Orada beş gün kaldıktan sonra KDP kampa baskın ve taciz yapıyor, bazı insanları tutukluyordu. Beş gün sonra kamp yeri değiştirildi. Kışın ortasıydı, kuru soğuk vardı. Ninova'dan Saddam sınırına doğru ilerliyoruz. Kamp yönetimi tarafından bizlere birer silah verildi, silahları açıktan taşıyamıyoruz, elbiselerimizin altında saklamaya çalışıyoruz. Gece yarısı Saddam sınırına ulaştık, on binden fazla insan var, çoluk-çocuk, kadın, yaşlı. Bunlar yürüyüşte zorlanıyorlardı. Halk her şeyini geride bıraktı, geride kalan bazı çadırlar da ateşe verildi. Halk yanına sadece acil lazım olan ihtiyaçları almıştı. Yaptıkları el arabalarıyla taşıyorlardı, bazıları da yanlarına daha çok eşya almak için inekleri de yüklemişlerdi. Bazıları geride kalıyorlardı, yolda ağlayan çocukların bağırp çağrımları insanın içini yakan görüntüler ortaya çıkıyordu. Ama halkın da yerini değiştirmesi gerekiyordu. Her gün KDP tarafından baskın yapılıyordu, artık baskılar dayanılmayacak düzeylere ulaşmıştı. Artık Saddam sınırına ulaştık, burada da Saddam askerleri geçmemize izin vermiyorlardı; bir tarafından halk geçmek için ısrar ediyor, diğer taraftan askerler bağılıyor, halkın üzerinden mermi sıkıyor.

17-02-2012 Cuma

Bizim de yanımızda silah olduğu için ön tarafa gidemiyorduk, bazen de ön tarafa gidip askerlerle kavga ediyorduk. Onlar yanımızda silah olduğunu fark ettiler, onun için biz silahlarımızı indirip ön tarafa gittik, onlarla kavgaya başladık. Üzerimizden mermi sıkıyorlardı, savaşta kaldığımız için korkmuyorduk ve nizamiyeyi kırıp iki yüz, üç yüz metre Irak topraklarına girdik. Tekrardan askerler önümüzü kestiler, bir taraftan askerler bizi geri itekliyorlar, diğer taraftan da halk bizi ön tarafa itekliyor. Biz arada sıkışmışız, bazen de kavga ediyoruz. Brusk Amed arkadaş vardı, askerin birisine bir tokat vurdu. Brusk arkadaş askere göre daha iri ve kabaydı, asker orada yığılıp yere düştü. Silahı iki

metre uzağına fırladı, daha sonra asker kalktığında Brusk arkadaşı tanıdı. Asker fırsat bulduğunda silahının dipçığıyle Brusk arkadaşın omzuna vurdu.. öyle sert vurdu ki arkadaşın omuzları uyuştı. Askerler iki de bir bize “ırca ırca” yani geri çekilin diye bağıyorlardı. Ama biz aldırmiyorduk, artık sınırı biraz geçmiştik, bizi oradan çıkaramıyorlardı.

Maxmur’da toplam iki ay kaldım. Oradaki yaşamı gördüğünde bir yandan insanın iradesini güçlendiriyor, güç veriyor, diğer yandan düşmana olan tepki daha da büyüyordu. Baskılara karşı halkın direnişi söz konusuydu. Önderliğe, harekete bağlılık orada görünüyordu. Soğuk, aç, susuz.. Halktan bazıları ölüyordu, ama buna rağmen hiçbir zaman düşmana boyun eğmedi. Aslında bu direniş militan (devrimci) bir direnişti. Onuru olan bu halkın her zorluğa karşı mücadelesi söz konusuydu, orda yaşamın her türlü zorluğuna karşı mücadeleyi gördüm. O halkın mücadelesini görmek insana heyecan ve güç veriyordu. İki ay kaldıktan sonra Gare’ye geldim.

Orada ilk defa Cuma arkadaşı gördüm. Partinin hem grup aşamasında yer alan, hem de ilk kuruluşunda olan arkadaşları görmek büyük bir heyecan veriyordu. Kamptan geldiğim zaman benimle tartıştı, kampta arkadaşlar bana “Cuma arkadaş senin o kadar yıl Botan’da kaldığını öğrense bir daha seni oraya göndermez” demişlerdi. Yine Botan’a gitme isteğim çoktu. Benimle tartıştığı zaman “nereye gitmek istiyorsun” diye sordu: Ben de “parti bilir ama yine Botan’a geri dönmek istiyorum” dedim. Biraz düşündükten sonra “tamam gidebilirsin” dedi. Birden moralim yükselmişti. Cuma arkadaşla tartışırken ikimiz tektik. Önüme biraz kuru üzüm koydu, “biraz üzüm ye” dedi. Ben çok utanmıştım ama usul gereği biraz yedim, sonra kendimi geri çektim. Üzümlü çok seviyordum ama utancımın yiyemedim. Cuma arkadaşın yaklaşımlarından çok etkilenmişim, hem yaklaşımlarından hem mütevaziliğinden. Önderlik sahasına gitmek için gelmişim, Önderliği görme şansına kavuşamadım ama Cuma arkadaşı gördüm. Aldığım ideolojik moralle Zap, Metine ve Haftanın üzeri tekrar Botan’a geri geldim. Tabii gelene kadar yolun uzun olması, hem birçok tehlikeyi beraberinde getiriyordu, hem de birçok zorlukları vardı. Bunları şimdilik açmaya gerek yoktur. Gerilla yaşamında her zaman tehlikeler ve zorluklar vardır. Bunları açmaya çalışsam iki üç defteri dolduracaktır. Biraz da önemli olan bazı olayları anlatmaktır.

Sayımız üç takımdı, Cudi üzeri Besta’ya geçtik. Besta’da Adıl arkadaşın grubu karşıladı bizi. İki gün bir noktada kaldık, sabah erkenden uçaklar Gire Givera’yı ve birçok tepeli birden bombaladılar. Ondan sonrada kobralar gelip vurmaya başladı. Aydınlık olduğu zaman skorskylerle düşman birçok tepeli asker indirmeye başladı. Baharda Besta’da kapsamlı operasyonlar olmuştu, yoğun çatışmalar yaşanmıştı. Yirmiye yakın arkadaş şehit olmuştu. Düşman bir yerde temas yaratmaya çalışıyordu. Arazi ormanlıktı, tepecilerimizin olduğu tepeli de düşman indirilmişti, tepeciler oradan çekilmişti. Ormanlığın içinden kendimizi gizleyerek oradan çıktık. Bilinçli olarak çatışmaya girmedik. Yanımızdaki arkadaşların çoğu yeniydi, daha önce savaş pratiği görmemişlerdi. Adıl arkadaş yanımızda

olduğu için çatışmaya girmemize izin vermedi. Öğleden sonra saat dört civarıydı, düşman tekrar helikopterlerle askerlerin hepsini kaldırdı. Sonuçsuz bir şekilde geri döndüler. Yanımızda hiç erzağımız yoktu, biz de kendimizi Avyan tarafına verdik. Besta arazisi de hep inişli-çıkışlıdır. Erzağımızın olmayışı, bir de Serike Mehemedo Oso tepesine insan çıkınca sağlam insan da düşüyor. Yukarıya doğru çıktığımızda arkadaşlar açlıktan teker teker geride kalıyorlardı. Oradaki araziye tanıyordum. Biz de geride kalan arkadaşların bazılarının silahlarını, bazılarının çantalarını kaldırmaya çalışıyoruz. Çeşmenin üzerine gidene kadar beş-altı silah kaldırmıştım, çeşmede biraz dinlendikten sonra dik yokuş bitmişti. Artık arkadaşların çoğu rahat yürüyebiliyordu.

Ayvan köyünün üst tarafına ulaştık. Orada Adıl arkadaş gruba bir toplantı yaptı, eyalet hakkında bilgilendirdi: Besta'da gelişen operasyonlar, düşmanın yönelimleri hakkında bilgi verdi. En önemlisi de merakla beklediğimiz düzenlemeler. Ben en çok Gabar'a gitmek istiyordum. Adıl arkadaş "biz düzenlemeyi yapmışız, grubun hepsi zozanlara Çatak tarafına geçecek" dedi. Zozanlarda kaldığım için, bir de zozanlar çok soğuk olduğu için zorlanırım diye önerimi Gabar için yaptım. Adıl arkadaşla daha önce kalmıştım, ilk başta kabul etmedi, "sen benim yanımda kalacaksın" dedi. Ben itiraz ettim, üzerime gelince itirazımdan geri adım atmak zorunda kaldım. İki ay Adıl arkadaşın güvenliğinde kaldım. Cemal arkadaşla birlikte hareket ediyorduk. Masiro taraflarına geçtik, orada hareketli bölüğe düzenlemem oldu. Xavušta tepesine yönelik eylem planlaması oldu, gücün hepi Cemal arkadaşla beraber **Bındarine** alanına geçtik. Orada planlamayı Cemal arkadaş yaptı. Baharda epey kayıplarımız olmuştu, artık Cemal arkadaş cihazda kayıp tekmillerini dinlemek istemiyordu. Tabii biz de çok etkilenmiştik. Cemal arkadaş toplantıda eylemin başarılı olması için eylem nasıl başarılır, nasıl düşman mevzisi imha edilir bunları anlatıyordu. Bizim tecrübemiz vardı ama Cemal arkadaş eylemin başarılması için her türlü taktiği ve gerilla kurnazlıklarını anlatıyordu. Zaten Cemal arkadaşın çabasından sonra yani vicdani de olsa bu eylemi başarmamız gerekiyordu. Bu aldığımız moralle Kato Xelila'ya geçtik, orada eylem düzenlemesini yaptık. Ben de bölük yönetiminde olduğum için düzenlemede hazırdım. Israrla kendimi saldırı grubuna önerdim ve kabul edildi. Biz iki saldırı grubuyuz. Biz saldırı kol komutanı bendim, bir tanesi de Mahir Karababa arkadaş. İki koldan saldıracağız. Bizimki düşman mevzilenmesinin olduğu taraf, diğer grupta arkadan gelecekti. Bizim grup dört kişiydi. Mahir arkadaşın grubu beş kişiydi, onların yanında bisiving vardı. Saatler ilerleyince artık çok geç oluyordu, telsizle koordine tarafından çağrı yapıldı, ama Mahir arkadaş cevap vermiyordu. Biz de mevzilerin yakınına ulaşmıştık, bizimle bağlantı kurup "siz başlayın" denildi. Biz de hemen mevzilere sızmaya başladık. Önde Sipan Zaxo ve Dıjvar arkadaş gidiyordu. Dıjvar arkadaş genç bir arkadaştı, 1998 sonlarında Kato Marinos çatışmasında şehit düştü. Ulaştığımız ilk mevziyi imha ettik, ama tepenin hepsini imha etmemiz gerekiyordu. Onlara "imha olan mevziyle uğraşmayın, diğer mevzileri imha edin" dedim. Böylece tepenin yarısı düşmüştü. Yerler de düşman cenazeleriyle doluydu, on silahtan fazla vardı. O arada diğer grup da yanımıza ulaşmıştı. Ben malzemeler için takviye grubunu çağırıştım, hem takviye grubunun komutanı hem de saldırı gruplarının sorumlusu Cabar Tey arkadaştı. Ben mevzilerle uğraşıyordum, arkadan arkadaşlar beni çağırdılar. Cabar arkadaş yaralanmış. Ben geri döndüğümde Cabar arkadaş şehit düşmüştü. Arkadan vurulmuştu, çünkü mevzilerin çoğunu düşürmüştük. Arkadaşlara söyledim Cabar arkadaşın malzemelerini kaldırın, sağlama alın. Biz tepede epey toplanmıştık, Cabar arkadaş da şehit düşmüştü. Birden içimizde bir

bomba patladı. Uçurumun üstünde görmediğimiz bir mevzi vardı, bomba o taraftan geldi. Yanımda olan iki arkadaş “yaralandım” diye bağırıldılar. Benim de başımdan kanlar akmaya başladı. Hemen inisiyatif kullanarak yaralı arkadaşları çıkarmaları için arkadaşları görevlendirdim. Ben de tepedeki arkadaşların hepsini toplayıp çıkarmaya başladım, artık karışıklık çıkmıştı. Tepede biraz daha kalsaydık kayıp verme ihtimali yüksekti, tepeden çıktık. Kendimizi sağlam bir yere aldıktan sonra beraberimizde getirdiğimiz malzemeleri topladık. Düşman üzerinden 4 adet G-3 ve 1 MG-3 kaldırmıştık. Ama bu karışıklıktan dolayı askeri malzemeler tepede kalmıştı. Sipan arkadaşın yarası biraz ağırdı, arkadaşlar onu bir yere getirmişlerdi. Sabah olduğu için arkadaşlar onu bırakıp gelmişlerdi. Benimki hafifti rahat yürüyordum. Tedaviden yeni gelmiştim, girdiğim ilk eylemdi, bu eylemde de bir iki parça almıştım. Yolda su içmek istiyordum izin vermiyorlardı. Ben hızlı adımlarla önden gidiyordum ve kendimi dik bir yamaçtan dere yatağına bıraktım. Doyasıya su içtim, arkadaşlar ulaşana kadar. Arkadaşlar ulaştıktan sonra kendimizi Kato Xelila’ya verdik. Oradaki arkadaşlara ulaştık. Akşam olunca arkadaşlar Sipan arkadaşını getirmek için gittiler. Sabahleyin geri döndüklerinde Sipan arkadaşını getirmemişlerdi, “Sipan arkadaş bırakığımız yerde değildi” dediler. Ama tam yerine gitmemişlerdi iki gün sonra arkadaşlar bir daha gittiler, geri geldiklerinde Sipan arkadaşın cenazesini bulmuşlardı. Yeni şehit düşmüş dediler. Bunun üzerine Cemal arkadaş talimat verdi, ilk başta giden arkadaşlar üç gün güvenliğe alındı. Eylem başarılıydı ama iki değerli arkadaşın şehadeti bunun üzerine gölge düşürdü. Mahir arkadaşın grubuna toplantıda ceza verildi, bizim grup da ödüllendirildi.

Cemal arkadaş da eyleme katılmıştı. Eylemden sonra tekrar kendimizi Masiro tarafına verdik, orada Deriye Qaçe eylemi için hazırlıklara başladık. Keşif, Besta’dan cephe çekme vb hazırlıklar için Masiro tarafından güç kaydırılıyordu. Hakkari bölüğü oraya getirildi, hareketli bölük oraya getirildi. Bizim bölük zaten oradaydı. Cemal arkadaş eyalet toplantısı için Rojhat Biluzeri arkadaşını çağırmıştı. Rojhat arkadaşın bir özelliği vardı bir yere gittiğinde boş gitmezdi. Eli dolu giderdi, birçok konuda Rojhat arkadaş kendime örnek yapmıştı. Rojhat arkadaş geldiğinde Masiro suyunun karşısında ata binerek geliyor suda dengesini kaybediyor. Suyun içerisine düştüğü zaman kafası taşa çarpıyor, suyun içinde kayboluyor. Yanındaki arkadaşlar da yüzmeyi bilmedikleri için ellerinden bir şey gelmiyor. Genel güç de on dakika aşağısındaydı, bize haber verdiler. Benle yüzmeyi bilen bir arkadaş bir ata binip atı dört nala koşturup oraya gittik. Ulaştığımızda Rojhat arkadaşın cenazesi çıkmıştı. Bu olay başta Cemal arkadaş olmak üzere tüm arkadaşlar üzerinde duygusal bir etki yaratmıştı. Rojhat arkadaş herkes tarafından tanınıyordu. Hakkari bölge sorumlusuydu, öyle duygusal bir atmosfer oluşmuştu ki Masiro vadisi derin bir sessizliğe bürünmüştü. Bazı arkadaşlar göz yaşlarını tutamayıp kendilerini bir köşeye vermiş, ağlıyorlardı. Bu olay olmasaydı o gün Deriye Qaçe eylemine gidecektik ama kimsede moral kalmamıştı. Cemal arkadaş da çok etkilenmişti, kimseyle konuşmuyordu. Rojhat arkadaş gibi bir Botan’lı komutanı kaybetmek az değildi. Ondan sonraki gün bir askeri tören yapıp Rojhat arkadaşın cenazesi kaldırıldı. Akşam olunca Cemal arkadaş eylemi takip etmek için Besta’ya geçecekti. Bir tören yapıldı, Cemal arkadaş törende bir konuşma yaptı, öyle duygusal bir konuşma yaptı ki saçlarımız diken diken olmuştu. Yerimizde duramıyorduk. İntikam için biz de kin oluştu. Biz de aynı gecede hazırlanıp Deriye Qaçe’nin altına gittik, akşama kadar orada gizleneceğiz. Karanlık bastığında kapsamlı eylemi gerçekleştireceğiz.

Düşman Deriye Qaçe'nin her iki tarafını tutmuştu, iki bölük boğazın Beytüşebap tarafına uzanan yere saldıracaktı, biz iki bölük de boğazın Osyan tarafına uzanan sırtlarına saldıracaktık. Karanlık basınca gruplar şeklinde her grup belirlenen yerlere sızmaya başladı. Hiç görüntü vermeden tüm gruplar yerlerine ulaşınca artık herkes yerini almış, hazır bir şekilde talimat bekliyor. Cihazlarda Cemal arkadaşın sesi geldi. "Heval no ev çalaki serkefti be, ez hemu hevalan ra serkeftin dıxwazım" dedi. Artık herkes Cemal arkadaşın sesini duymuştu, kimse arkadaşları tutamazdı ve eylem başladı. 2 Ağustos 1998'di. O günde Türkiye'de askeri şura toplantısı vardı. Tepelerin hepsi düştü, mevzilerde öldürülen onlarca asker vardı. Mevzilerin hepsi ele geçirilmişti. Eylemi Adıl arkadaş koordine ediyordu. Tepedeki askerlerin hepsi sözüm ona özel harekattı. Saldırı grubu "burada bir dokça var" dedi. Rubar Tey arkadaş bizim kolun hepsine bakıyordu, bana "gidip o doçkayı kaldırın" dedi. Ben doçkanın yanına gittiğimde büyük bir dokçaydı, karanlıktı ama sanki dört namluluydu. Ben geri döndüm, "böyle bir doçkayı hiç görmemişim" dedim Rubar arkadaş. "O zaman onu imha edin" dedi. Biz de birkaç bomba vurduk, hepsi demirdi, ancak çalışamaz hale getirdik. Ondan sonra saldırı grubu burada bir nikon büyük dürbün var deyince Rubar Tey yine beni görevlendirdi. Yol boyunca asker cenazeleri vardı, onları bırakıp devam ettim. Daha ulaşmadan tekrar cihazdan çağırıp "nikon değil, büyük bomba atar" dedi. Ben de hemen ulaştım, yağmurluğu üzerinden kaldırdığımda "bu 57'lik toptur" dedim. Silahın gövdesindeki pimi açmaya çalıştım, bulamadım. O arada Rubar arkadaş da yanıma ulaştı, o da etrafında dolaştı ama bir şey anlamadı. İkimiz kayaların üzerinden kaldırıp hemen yanıımızdaki kayalıktan aşağıya arkadaşlara uzattık. İki sandık roketi de vardı. Onları da ve diğer malzemeleri de arkadaşlara uzatıyorduk. Malzemelerin hepsini bir yere topluyorduk.

Bizim tepenin hepsi düşmüştü. Düşman tepenin düştüğünü fark ettiğinde havanlarla tepeye vurmaya başladı. Benle Rubar arkadaş parçaların bize değmemesi için dik kayalıklara yapışarak korunabiliyorduk. Diğer tepeler de düşmüştü, otuza yakın silah kaldırılmıştı, onlarca düşman ölüsü vardı. Genel eylemde sadece dört arkadaş şehit düştü. Geri çekilmeyi Besta tarafına yaptık. Bu eylem herkese düşman ne kadar tekniğini güçlendirse ve ne kadar özel ordu ve özel hareket adı altında askerlerini böyle şişirse de gerilla kuralı ve doğru gerillacılık uygulansa her yerde düşmana darbe vurulacağını gösterdi.

Aslında bir gün Kato'da kalsaydık ve orayı bırakmasaydık belki yüzlerce silah kaldırabilirdik. Belki ağır silahları gündüz gözüyle kullanabilirdik.

Eylemden sonra Besta'da biraz istirahat ettik, hem eylem toplantı oldu, hem de eyalet toplantısı oldu. Toplantı Avyan köyünde oldu. Cemal arkadaş Önderlikle telefonla konuşuyordu, biz de dinliyorduk. Önderlik eylemi kutlamıştı. Önderliğin eylemi kutlaması bizim moralimizi de yükseltmişti. Bu arada düşmanın Besta'ya operasyon yapacağı bilgisi gelmişti. Benle üç arkadaş Osyan tarafına mayın eylemi yapmak için görevlendirildik. Asker kalesinden (tepelik) keşif yapıyorduk Mayıncımız Yaşar diye Kayseri'li biriydi. Karanlık bastığında biz kendimizi düzlük (merg) yere bıraktık, önde ben yürüyordum. Hemen arkamdaki arkadaşlar "Yaşar görünmüyor" dediler. Sağa-sola baktık, işaret veriyoruz, hemen anladık bu kaçmış. Çok zoruma gitmişti. Hem ilk defa yanımda biri kaçıyordu, hem en önemlisi eylem sabote oldu. Benim zoruma giden de buydu. Telsizle arkadaşlarla bağlantı kurup durumu aktardım, onlar da aynı gecede Masiro tarafına geçiyorlardı. Bizi de oraya çağırdılar. Artık yanımda bir firar olmuştu. Cemal arkadaş

tekmilimi nasıl vereceğim. Noktaya ulaştığımda öğleye doğru beni çağırdı. Yanına gittiğimde daha yaklaşmadan kafasını kaldırıp bana baktı ve “te yek daye revandin, nıha ji hatiye cem me” dedi. Ondan sonra ben tekmilimi verdikten sonra bir şey demedi. Belli bir süre Masiro’da kaldıktan sonra Beytüşşebap’ın Gunde Erebe ve Nav kopa tarafına geçtik. Orada bir daha Deriye Qaçe ve Kato’nun geneline eylem yapmak için hazırlıklar yapılıyordu. Bu sefer biz ağır silahlar üzerine eğitim görecektik. Bu eylem bundan öncekinden daha kapsamlı olacaktı, tepeleri aldıktan sonra orada kalacaktık. Geri çekilme olmayacaktı. Yedi kişilik bir arkadaş grubu keşfe gitti. Bunlar gittiğinde düşman bunların görüntüsünü alıyor, gündüz Kato’da arkadaşların gittiği yere operasyon yapıyor. Arkadaşların görüntüsünü almıştı, nereye saklandıklarını biliyordu. Düşman kısa bir çatışmadan sonra hepsini esir almıştı. Karakola götürüp aynı günde geri getirip hepsini katletmişti. Bu olumsuz olay üzerin eylem sabote olmuştu.

Bizim bölük de Cemal arkadaşla beraber Faraşın taraflarına geçtik. Oradan bölük Çatak tarafına geçti, Adıl arkadaş bizimle hareket ediyordu. Ateşkes de olmuştu ve sonbahara kadar orada kaldık. Bunun yanında kış için hazırlık da yapıyorduk. Bazı korucu köylerinin sürülerini getiriyorduk, katırlarla Van’dan Şırnak’a erzak taşıyorduk. Besta’ya ulaşana kadar tam yedi gecelik yürüyüştü. Gidip gelene kadar katırlarımızın çoğu telef oluyordu, bazıları yükünü yarı yolda bırakıyordu. Büyük zorluklarla biraz erzak taşıyabildik, artık zozanlar çok soğuk olduktan sonra oralardan Masiro tarafına geldik. Bu süreçte hem Besta hem de Beytüşşebap’ın genelinde bir kapsamlı operasyon oldu.

Biz Masiro’daydık, bizim aşağıımızda görevden gelen bir grup arkadaş vardı. Sabah erkenden düşman bunların karşısına geliyor, arkadaşları fark ediyor, onlara ateş ediyor. Sabah erkenden hemen silah sesleri gelmeye başladı. Oradaki arkadaşlar bizim yanımıza geldiler, bir arkadaş ayağından yaralanmıştı, biz de vadinin içinde kendimizi yukarıya doğru verdik. Ondan sonra yaralı arkadaşın yanında iki arkadaşı bırakarak akşam olunca operasyon kapsamından çıkmaya çalıştık. Kendimizi Masiro’nun aşağısında bulunan Holu keke köylerinin yamaçlarına verdik. Ertesi gün her yerde asker vardı, tüm tepeler tutulmuştu. Bizim karşıımızdaki sırtlarda da asker vardı. Akşama kadar kendimizi başka bir yere verdik. Bu sefer karşıımızda asker yoktu ama yukarıımızdaki sırtlarda vardı. Yanımızda hiç erzak yoktu. Bındarine tepesini düşman bırakmıştı, ben yanıma iki arkadaş alarak hem genel alan keşfi için, hem de düşmanın bıraktığı tepelerde belki arkadaşlar için bir şeyler buluruz amacıyla gittik. Gündüz ortasında bir arkadaş kamufle ederek tepeye gönderdim. Geri geldiğinde biraz eşya getirmişti, ama neye yeterliydi ki. Operasyon ne kadar sürecek hiç bilmiyoruz. Bildiğimiz depo yerleri var ama kendimizi oralara ulaştırmak imkansızdı. Askerden beş yüz metre bir depo var düşman tepesinin hemen altında, bilen birisi vardı ama korkudan gidemiyordu. Ne kadar ısrar ettiysek, “gel bize uzaktan tarif edip geri dön, biz gidip açarız” dediysek de ama kendisini vermedi. Gerçi daha sonra o alçak kaçtı gitti.

Operasyon dokuz gün devam etti. İhtiyaçlarımızı ancak düşmanın bıraktığı tepelerden temin edebiliyorduk. Operasyon biraz daha devam etseydi, çok zorlanacaktık, gerçi çok zorlandık da... Dokuz günden sonra operasyon geri döndü, biz eski noktamıza geri döndük. Bu operasyonla beraber düşman Kato’yu da bıraktı, artık sonbaharın son operasyonuydu.

Operasyondan sonra benim düzenlemem Karargaha yapıldı. Deriye Qaçe’ye çağırdı arkadaşlar, düşman oraları bırakmıştı artık orada arkadaşlar vardı. Deriye Qaçe’de bir ay

kaldık. Bu süre içinde Kato Jirka'dan sırtımızla erzak çekiyorduk. Sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra çıkıyorduk akşamüzeri geri dönüyorduk. Bazen kar yağıyordu, bazen yağmur, güneşli günlerimiz azdı. Artık sonbahardı, havaların soğuk olması normaldi, ama üstlenmeyi yapabilmek için zorluklara göğüs germek zorundaydık. Düşman bizim görüntümüzü almıştı, bize böyle bir istihbarat gelmişti ve Kato'yu bıraktık. Kendimizi Besta'ya bıraktık. Besta Kato'ya göre çok sıcaktı. Besta'da Karargah gücü toplandıktan sonra kış kamp yerini belirledik, oraya yerleştik ve yavaş yavaş kış kampının yerini yapmaya başladık. Kışın karargahta yarı kadro eğitimi sayılacak bir eğitim görecektik. Eyalet karargahı olduğu için başka alanlarda da arkadaşlar eğitime gelmişlerdi. Eğitime gelenlerin içinde benim bir köylüm de vardı. Harun (şero) isminde, küçüklüğümde beri görmemişim. O benden bir ay önce köyden katılmıştı. Aslında benim süt kardeşim de sayılırdı. Daha sonra 2005 yılında Dersim'de düşmana teslim oldu.

Kışın güçlü bir yönetimimiz de vardı. Bahoz ark, Adıl arkadaşlar da bizim yanımızdaydılar. Yaptığımız kış kampı da güzel bir yerdi. Hezil suyunun derin vadilerinde suyun kenarındaydı. Kışın olası düşman operasyonlarına karşı da arazide tedbir almıştık. Gelişmeleri takip edebilmek için televizyonumuzda vardı. Tabii parti içinde televizyonu yeni görmüştüm. Biz daha Deriye Qaçe'deyken arkadaşlar televizyonu kurmaya çalışıyorlardı ama kimse anlayamıyordu. Bir hafta uğraştık, kimse MED TV'yi çıkaramadı, çanağı sola çeviriyorduk olmuyordu, sağa çeviriyoruz, yukarıya veriyoruz olmadı. Sonunda bıraktık, arkadaşlar iki korucuyu çağırdılar, bunlar yurtseverdi. Deriye Qaçe'ye geldiler, çanağın yönünü biraz aşağıya çevirdiler, bizim bir haftada uğraştığımızı onlar bir saatte yaptılar. Artık tecrübe almıştık, Besta'da fazla uğraşmadan yaptık.

20 şubat 2012

15 Şubat 1999'da önderlik komplo ile yakalanıp Türkiye'ye getirildiğinde hepimiz şok olmuştuk. İlk başta inanmak istemedik, hemen sabahleyin televizyonu açtık. Televizyonu açtığımızda baktık ki doğrudur. Halk tarafından her yerde serhıldanlar oluyor, arabalar yakılıyor, halkla polis arasında çatışmalar yaşanıyor. Öyle duygusal bir ortam oluştu ki insan kendisini tutamıyordu. Elimiz kolumuz bağlıydı, kış üstlenmesindeydik, her yerde serhıldanlar oluyor ama biz oturduğumuz yerde bir şey yapamıyoruz. Hepimizde olan duygusal atmosferi insan nasıl dile getireceğini bilemiyor. Çok zordur. Onun için tüm Kürtlerde gelişen tepki ve intikam duygusu biz de oluştu.

Eğitimden sonra düzenlemem Mava bölgesine oldu. İlkbaharda orada çatışmada yönetimden arkadaşlar şehit düşmüşlerdi. Oraya gittim, ilk başta zorlanmalar oldu, oraya alışana kadar zorlandım. Sonra alışınca zorluklar aşıldı, ondan sonra Önderliğin talimatlarıyla geri çekilme oldu. Geri çekilmede çok zorluklar yaşandı. Grupların geri çekilme hatları Mava üzerineydi. Tüm gruplar oradan geri çekilme yapıyorlardı, artık hepimiz kurye olmuştuk. Amed'den, Dersim'den, Erzurum'dan ve Mardin'den gruplar bizim yanımızdan geçiyordu. Bazen noktaya iki grup birden giriyordu. Gruplar çok düzensiz geliyorlardı. Bazı gruplar Beşiri ve Batman ovasında daha bize ulaşmadan imha oluyorlardı. Düşman da fırsat bularak her yerden saldırıyordu. Bize ulaşan grupları sağlam geçirebilmek için elimizden gelen tüm çabayı sarf ediyorduk. Mava'dan Gabar'a ulaştırana kadar üç günlük yoldu. Ama Çiyaye Reş arasını küçüklükten aklımda kalan ya da hafızamda eski araziye canlandırmaya çalışıyordum. Bazı grupları aklıma getirdiğim arazilerden geçiriyordum. Eski geçiş hatlarında düşman tedbir almıştı, bazı grupları

korucu köylerinin ve karakollarının yanında konumlandırıyorduk. Biz hem nöbetlerini tutuyor, hem yemeklerini hazırlıyorduk, kısacası her şeyi bizim yapmamız gerekiyordu. Yoldaşlarımızı örgüte ulaştırmak için buna mecburduk ve bu bizim görevimizdi. Ve böylece sonbahara kadar elimize ulaşan tüm grupları sağlam bir şekilde Gabar'a ulaştırdık, hiçbir kayıp vermeden. Geri çekilme süreci örgüt tarafından çok değerlendirilip tartışıldı, bunun için ayrıntılarına fazla girmeyeceğim.

Bu süreçte biz grup geçişlerinde kayıp vermedik ama bizim kendi çalışmalarımızı yürüten arkadaşlardan şehit düşenler oldu. Ovada alt yapı çalışmasını yürüten Kawa Afrin ve Xerip (derika çiye Mazi) arkadaşlar komplo ile şehit düştüler. Yazın da Batman ovasından iki yeni savaşçı arkadaşı getirirken Şiyar Batman ve Nasır arkadaşlar çatışmada şehit düşmüşlerdi. Düşmanın Mava'nın kendisine de operasyonları oluyordu. Bir defasında Kaniya Mezin köyünün yukarısındaki şikefte kısa bir çatışmaya girdik. Düşman yamaçtan bize doğru geliyordu; biz pusuda vurduk, öndeki iki askeri vurduk, hemen kendimizi alandan çıkardık. Biz sekiz kişiydik, iki grup şeklinde ayrıldık, aynı gecede kendimizi Raman tarafına verdik.

99 yılının bitmesine iki gün kalmıştı. Yine düşmanın kapsamlı bir operasyonu başladı. Biz yine sekiz arkadaştık. Daha önce arkadaşların yaptığı bir sığınak vardı, kendimizi o tarafa verdik. Mava arazisi çatışmalara fazla uygun değildi, düşman Mava'nın arkasında zirvelerdeki tepelere çıkıp kendisini sırtlardan aşağıya, vadilere bırakıyordu.

21 şubat 2012

Dicle suyunun diğer tarafından da karşıdan operasyonu koordine edecek şekilde tank ve topları da getirerek konumlanmıştı düşman. Biz de ormanın içinden gizlenirken sığınığın içine girdik. En son ben girdim, sığınığın ağzından etrafı keşfetmeye başladım. Baktım karşıımızdaki boğazda düşmanın bir kolu var. Kendi içimde “acaba düşman bizi gördü mü” diye düşünüyordum. Yanımdaki arkadaşlara düşmanın boğazda olduğunu söyledim. Operasyon devam ediyordu. Öğleden sonra düşman bulunduğumuz yere ulaştı, saat bir civarıydı. Biz sığınığın içindeydik. Ayak sesleri gelmeye başladı. Sesler yaklaşıyordu, birden bir tanesi sığınığın kapağını kaldırdı; hemen “komutanım burada bir kuyu var, içinde bir su bidonu var” dedi. Askerlerden bir tanesi de diyordu “komutanım ben uygulama yapayım.” Diğer askerler de diyordu “komutanım ben uygulama yapayım” Uygulama dedikleri şey de sığınığın içine bomba atacaklardı. Sığınığın içine bomba atsalar hepimiz içindeyiz, imha olacağız. Ben sığınığın ağzına yakın olan Çektar arkadaşına “hemen bombanı dışarıya at” dedim. Biraz heyecana girdi, sonradan kendisini toparlayıp bombayı dışarıya attı. Bomba sığınığın ağzında patladı, bombanın patlamasıyla ön tarafta bulunan Çektar arkadaş ağır yaralandı, benim başıma da bir iki parça değdi. Ama fazla ağır değildi yaram. Hemen arkadaşları harekete geçirdim; onlara dışarıya çıkmalarını söyledim. İlk başta Hamza arkadaş çıktı. Çıkar çıkmaz sığınığın ağzında şehit düştü. Ondan sonra iki arkadaş daha çıktı, çıkan arkadaşlardan biri hafif yaralanmıştı. Artık çıkmamıza izin vermediler. Ondan sonra sığınak ağzında çatışırken Haydar arkadaş da kolundan mermi aldı, biz beş kişi sığınakta kaldık. İki arkadaş yaralıydı, biz artık buradan kurtulamayız dedik. Onun için üzerimizdeki örgütsel malzemelerin bazılarını yakmaya başladık. Bazı eşyaları da sığınığın köşelerinde saklamaya çalışıyorduk, belki çatışmadan sonra birileri gelip sığınığı bulduklarında kontrol edip bulurlar diye. Yanımızda büyük cihaz ve şifreler de vardı. Büyük cihazı da çantasıyla beraber dışarıya atıp üç, dört mermi vurup öyle imha

ettik. Sığınağın ağzında dönüşümlü olarak çatışıyoruz. Sığınağın ağzının dış kısmında düşmanın çantaları var. Bir iki ölüleri de vardı. Bir ara kafamı çıkarttığımda bir asker otuz metre uzağımda çalılıkların içindeydi. Hemen onun olduğu yere bir bomba attım, oradaki asker öldü. Bazen kafamızı sığınaktan çıkararak çatışıyoruz, bazen de silahımızı çıkararak etrafımıza cephaneyi idareli kullanmak şartıyla mermi sıkıyoruz. İki arkadaş yaralı olduğu için ben, Mordem ve Sabri arkadaş çatışıyoruz. Yanımda iki tane de küçük telsiz vardı. Bunlardan bir tanesiyle düşmanı dinliyordum; telsizde subaylardan bir tanesi operasyon koordinesiyle konuşuyordu: “Komutanım ben sığınağın olduğu yere sızma yapacağım, sığınağı imha etmek için içine bomba atacacağım” dedi. Zaten bomba sığınağa isabet etseydi hepimiz imha olurduk. Biz yine teker teker silahın namlusunu dışarıya çıkararak sağa sola ateş ediyorduk. Ben sürekli telsizi de takip ediyordum. Subay tekrardan bağlantı kurup “komutanım bizim orada ölülerimiz var, bombayı atsam bizim ölülere zarar gelir” diyordu. Ben hemen arkadaşlara “bu subay korkudan yaklaşmıyor değil ki orada ölüleri var” dedim. Bu konuşmayı duyunca ben de biraz rahatladım. Hemen yanımdaki arkadaşlara “bu subay korkudan gelemiyor, birkaç dakika sonra yine bomba atacak” dedim. Bombayı attığında sesi uzak geldi, telsizi takip ettiğimden onların psikolojisini anlamıştım. Zaten çatışma başladığımda ilk olarak biz vurmuştuk, biz vurduğumuz için onlar biraz da savunma psikolojisine girmişlerdi. Telsizlerinden belliydi, timleri karışmıştı, çağrı yapıyorlardı: “Falan kes yanında mı, falan kes görünmüyor” diye. Savaşta öyledir ilk başta kim karşısındakini vurursa diğeri savunma psikolojisine giriyor, kendisini kurtarmaya çalışıyor. Onlara ilk biz vurduk, onlarda böyle bir psikoloji oluştu. Biz de çok mahkumuz, aslında mezarın içindeyiz. Hem mezardan çıkmak için uğraşıyorduk, bir yandan da eğer burada ölürsek de çatışarak ve düşmana karşı savaşarak, onurluca öleceğiz diyorduk. Bunun içinde korkumuz yoktu. Ama insanın oradaki psikolojisi, yoğunlaşması, ne yaşadığı da farklı. “Acaba bu kadar arkadaş burada şehit düşerse örgüt ne söyleyecek” Bu soru aklımdan çıkmıyor. Hani bazen söylenir ya bazen insan iki defa ölür. Biz orada, o mezarda ölmüştük. Ama insanın yaşama ve yaşatmaya olan bağlılığı insanı diriltiyor. İnsan ne kadar dar ve zor durumların içine girse de hiçbir zaman umudunu yitirmeyecek, biz her ne kadar büyük ihtimalle öleceğiz dediysek de yine de çatışarak umudumuzu hiç yitirmedik. Zaten umudunu yitiren birisi ruhen ölmüş demektir. İnsanı en çok ayakta tutan, ona moral ve cesaret veren umudu ve iradesidir. Akşama kadar çatışma devam etti, karanlık bastığında yanımdaki eşyaların hepsini bıraktık, sadece bir arkadaşın yanına üç dört ekmek ve birkaç tane pil aldık. Yanımdaki telsizlerden bir tanesini Mordem arkadaşaya verdim, bir tanesini de yanımda bıraktım. Biz bu hazırlıkları yaparken Çektar arkadaş bana “ Heval Gelhat bizi burada bırakmayın” dedi. Bu kelimeyi söylerken sanki benim başıma bir mermi sıkılmış gibi oldu. Ben “Heval Çektar ya kimse buradan çıkmayacak, ya da burada kimse kalmayacak” dedim. Çektar arkadaş zor yürüyordu, yanımda iki el feneri vardı, her iki el fenerini yakarak içerde bıraktık. İlk başta Mordem ve Sabri arkadaşları önden gönderdim, “sığınağın elli metre aşağısına kadar gidip bekleyin” dedim. Onlar gittikten sonra ben de sığınaktan çıktım ve diğer her iki arkadaş çıkarmaya başladım. Sığınaktan çıktığımızda Hamza arkadaşın cenazesi oradaydı, silahı da yanındaydı. Elimizden bir şey gelmiyordu, öylece yanından geçtik ve öndeki her iki arkadaşaya ulaştık. Her yerde düşman vardı. Sesleri, kalabalıkları geliyordu. Sığınağın etrafına çember atmışlardı, biz kendimizi dere yatağına bırakmadık, oradan bıraksaydık direk orada pusuya düşebilirdik, onun için yamaçtan gittik. Yüz metre önümüzde küçük bir sırt vardı, ‘biz bu sırtı geçerse tamamdır’ dedik. Orada da düşman vardı ama yanlarından sızarak geçtik, orayı geçtikten sonra küçük bir doluk vardı, ‘onun diğer tarafındaki sırtı da geçerse tamamdır’ dedik,

orayı da geçtikten sonra rahatladık. Artık korkumuz yoktu, sığınakta düşman bizi yakalayamadı, bundan sonra bu arazide ve karanlıkta yakalayamaz. O sırtı da geçtik, en son sırt gündüz operasyon koordinesinin kaldığı sırttı. Hevinka tepesi. Sürekli operasyonda koordine oraya geliyordu, çünkü stratejiktir her yerin karşısına düşüyordu. Biz orayı geçerken de kendimizi karakol tarafına vermeye çalışarak geçtik. Artık mezardan çıkmıştık, geniş arazide düşman bizi yakalayamazdı. Hem yaralı arkadaşlardan dolayı, hem de tedbirli gittiğimiz için çok ağır ilerliyorduk. İki saatlik yolu sabaha kadar ancak gidebildik. Burada akşama kadar bekledik, bizim üst tarafımıza düşmanın bir kolu gelmişti ama bir olumsuzluk yaşanmadı. Dicle ve Beşiri suyunun birleştiği yere ulaşmıştık. Suyun karşısına geçmemiz gerekiyordu ama nasıl geçeceğiz, sular derindi ve yanımızda ne nehir botu vardı ne de suyu geçebiliyorduk. Akşam olunca Dicle suyunun kenarından Hasankeyf tarafına ilerliyorduk. Dicle suyunun bazı yerlerinde bor dediğimiz insanın yürüyerek geçebileceği yerler vardı. Bizim köy de Dicle nehrinin kenarında olduğu için suda tecrübem çoktu. Şüphelendiğim yerleri suyun içine girerek kontrol ediyordum, en son ulaştığımız bir yeri kontrol ettim ve suyun diğer tarafına geçtim. İnsan karşıya rahat geçebiliyordu, geri döndüm. Biz sağlam olan her üç arkadaş yaralı arkadaşı omuzlarımızın üzerine koyarak suyun karşısına geçtik, artık tehlike bitmişti.

Sudan sonra akşama kadar oradaki yamaçta bekledik. Karşımızda hem korucu köyleri, hem de karakol vardı. Akşam olunca üç dört saatlik yürüyüşten sonra oradaki sığınağa ulaştık. Çatışma yerinden geldiğimiz sığınağa kadar normalde beş-altı saatlik yoldu ama ancak üç gecede oraya ulaştık.

Raman tarafına ulaştığımızda her yerimiz toz ve kanlar içinde, sakallarımız uzamıştı. Çatışmayı herkes duymuştu. Köye gittiğimizde köylüler de bize anlatıyorlardı. Düşman ‘biz bir grubu sığınakta sıkıştırmışız’ demiş. Köylüler de kendi aralarında tartışıyorlar: “arkadaşlar buradan götürdükleri erzağı onlara götürüyorlardı” demişler. İçlerinden biri soruyor ‘peki suları var mı acaba’ diğeri cevap veriyor: ‘işte onu bilmiyorum’

Çatışmayı köylülere anlattığımızda onlar da kurtulduğumuza şaşırmışlardı. Raman tarafından birkaç gün dinlendikten sonra orada on iki yeni savaşçı katılmıştı. Bizim onları Gabar’a ulaştırmamız gerekiyordu. Bir iki gün dinlendikten sonra onları getirdik, onlarla beraber sayımız on altı arkadaştı. Bir gece Mava’ya geldik, Dicle suyuna ulaştığımızda rüzgarlı ve yağmurlu bir geceydi. Yanımızda küçük bir deniz botu vardı, ancak iki kişi binebiliyordu. İlk başta Mordem ve Sabri arkadaşları geçirdim. Çatışmaya girdiğimiz sığınağı kontrol etmeleri için, yine orada diğer büyük botun kapaklarını saklamıştık, onları getireceklerdi. Bir de sığınağı kontrol edeceklerdi, biz de arkadaşları geçirdikten sonra Bızınka köyünün oraya gidecektik. Onlarda sığınağı kontrol ettikten sonra bizim gittiğimiz yere geleceklerdi. Biz yerimize gittiğimizde onlar da sabahleyin yanımıza ulaştılar. Bakıyorlar sığınağın ağzı düşman tarafından kapatılmış, belki düşman tuzak yerleştirmiştir diye açıp bakmıyorlar. Nehir botunun kapaklarını da getirmemişlerdi. Gün boyu yağmur yağıyordu bizde harekete geçmek için hazırlanıyorduk, yanımızda on iki yeni savaşçı var, hepsi silahsız, hiçbirinin tecrübesi yok. Onun dışında Haydar arkadaş kolundan yaralı. İçlerinden biz üç kişi silahlıyız, hem silahlı hem tecrübeliyiz ancak bir durum çıkarsa insan ne yapacağını bilemiyor. Bazen savaş bir kumar oyunu veya bir satranç oyunu gibidir. Kumar oynarken insan her şeyi göze alıyor; ya başarır ya da kaybeder. Satrançta eğer doğru hamleyi yaparsan tüm olasılıkları değerlendirebilirsen

kazanabilirsin, ama bazı hamleleri hesaplamadan hamleni yaparsan kaybetme riski çoktur, hatta kesindir.

Biz hazırlıklarımızı yaparken birden hiç beklemediğimiz, hiç ummadığımız bir şekilde yanımıza iki arkadaş geldi. Onlar da şok oldular, bir tanesi sığınaktan önce çıkan bir arkadaştı, diğeri de Amed grubundan birisiydi. Biz hemen ikisini grubu geri getirmeleri için geri gönderdik. Sığınak çatışması bitince ondan sonra operasyon geri dönüyor, hemen operasyondan sonra Amed grubu Mava'ya giriş yapıyor. Sığınaktan kurtulan arkadaş onları görüyor, yanlarında kalıyor, onlara erzak yerini falan gösteriyor. Eğer arkadaş onları görmeseydi grup orada çok zorlanacaktı. Grup sorumlusu 2009 yılında Besta'da şehit düşen Şervan Sason arkadaştı. Kemal Panzer arkadaş da kuryeleriydi. Onlar gidip sığınağın yerini kontrol ediyorlar, onlar da sığınağın ağzını açmıyorlar. “Kesin buradaki arkadaşların hepsi ya şehit düşmüş, ya da düşmana teslim olmuş” diyorlar. Ondan sonra bizi gördüklerinde birden şaşırdılar. Kurtulduğumuza inanamıyorlardı.

Biz hazırlık yaparken grubun hepsi yanımıza ulaştı. Sayıları kopan arkadaşla on bir arkadaştı. Sayımız yirmi yedi kişiye ulaştı. Grup kalabalık ama hepsi tecrübeli ve eski arkadaşlardı, sayı kalabalıktı ama dengeliydi. Yolda bir durum olsaydı da korkumuz yoktu. Sayı kalabalık, hava yağmurlu ve çok karanlıktı, ocak ayının başıydı. Yüksek yerlerde kar yağıyordu, bu olumsuz hava şartları yürüyüşümüzü epey engelliyordu. Gece yarısı Dicle suyuna ulaştık. Botun kapakları yoktu, iki tane odun parçası hazırlamıştım, botu şişiriyordum odun parçalarını tıkana kadar botun havasının yarısı çıkıyordu. Ben bununla uğraşırken yanımdaki arkadaşlardan bir tanesi gelip “heval Gelhat yeni savaşçılardan ikisi görünmüyor” dedi. Ben “kimlerdir” diye sorduğumda isimlerini söyleyince ben dedim bunlar kaçmıştır. Çünkü yürüyüşte bazen yan yana geliyorlardı, ama bunlar akrabadır, birbirlerine onun için yakınlaşıyorlar diye düşünmüştüm. Ama su kenarında bunlar görünmüyor dediklerinde hemen jetonum düştü. Bunlar firar etmiştir dedim, ama emin olmak için yine de ‘iyi kontrol edin’ dedim. Gene de arkadaşları yavaş yavaş suyun diğer tarafına geçiriyordum. Bot havasız olduğu için ilk başta iki arkadaş bindirdim, ikinci seferde sayıyı benle beraber dörde çıkardım, üçüncü seferde sayıyı beş kişiye çıkardım. Bir defa suyun diğer tarafına geçene kadar elbiselerimin hepsi su gibi oluyordu, su da çok soğuktu. On beş arkadaşı diğer tarafa geçirdikten sonra onlara gitmelerini söyledim. “Gidip sağlam bir yerde bekleyin, artık yarın öğleden sonra belirlediğimiz yerde buluşuruz” dedim. Ancak saat dörde kadar geride kalan arkadaşları geçirdim. Benim dışımda kimse botu kullanmayı bilmediği için her seferinde benim gidip gelmem gerekiyordu. Üstelik yanımdan firar eden iki kişi vardı. Bunlar kesin gündüz olduğunda gidip düşmana teslim olacak, grubu ve gidiş yönümüzü düşmana söyleyeceklerdi. Artık sabah oluyor ve Çiyaye Reş'e doğru yukarıya çıkıyoruz, sırtın üstüne çıktığımızda sırtın üstü her iki taraftan görünüyor. Hem Mışare, hem de bizim köyün karakolu oraları görüyordu. Sırtta çıktığımızda her yer sisliydi, sisli olduğu için hiçbir yer görünmüyordu, onun için rahat yürüdük. Biz de kendimizi bir yere verip bekledik ve dinlendik. Öğleden sonra da randevu yerine geçtik, diğer arkadaşlar da geldikten sonra Çiyaye Reş'ten Gabar'a doğru harekete geçtik. Karanlıkla beraber Bılcuna (Narlidere) köyünün aşağısında kendimizi derin vadiye bıraktık. Oradaki suyu geçtikten sonra artık çok karanlık olmuştu. Bununla beraber yağmur da bastırdı. Gittiğimiz yerde patika yoktu, sadece hayvanların sürekli gidip geldikleri yerlerde küçük patikalar oluşmuştu. Bu patikalardan orman karanlık ve yağmur olduğu için hiç görünmüyordu. Artık hepimiz su

gibi olmuştuk. Yarım saat yürüdükten sonra kendimizi kaya altlarına verdik, ıslak bir şekilde akşamdan sabaha kadar yerimizde titreyerek bekledik, biz en çok da yanımızdaki yeni arkadaşları düşünüyorduk. Biz yine böyle koşullara biraz alışmıştık ama yeni arkadaşların hiç tecrübesi yoktu, hepsi de genç arkadaşlardı. Artık onların etkilenmemeleri için, kararsız olmamaları için biraz kavratmaya çalışıyorduk. Ve sabaha kadar öyle bekledik. Sabah olunca güneş çıkmıştı ama yükseklerde kar yağmış. Ateş yaktık, akşamüzeri Gabar tarafına geçtik ama arkadaşları bir gün gecikmeli gördük. Daha sonra hem grubu hem yeni arkadaşları arkadaşlara teslim ettikten sonra Navser'de bulunan arkadaşların yanına geçtim. Onlara ulaşır ulaşmaz onlar da noktalarını değiştiriyorlardı, kendimizi Bere Mire'nin aşağısına bıraktık. Arkadaşlar grubu güneye gönderdiler.

23 şubat 2 012

Mordem arkadaş genç bir arkadaştı, 1998'de katılmıştı. Arazi hakimiyeti güçlüydü, 2000 baharında Çiyaye Bızına'da çatışmada şehit düştü.

Çektar arkadaş da eski bir arkadaştı. 1992' de katılmıştı, sağlıktan da anlıyordu. Oradaki arazinin hepsini tanıyordu. Yaşam içerisinde sürekli moralli ve coşkulu, hem de çok şakacı ve güler yüzlü bir arkadaştı. Çektar arkadaş güldüğünde bir kilometreden insan duyabiliyordu. Hiç boş durmasını bilmeyen, görevden geldiği zaman daha dinlenmeden hemen diğer görevlere koşan, oradaki alanda fedakarlığıyla tanınan bir arkadaştı. 2003-2004 kışında Mardin'in Ömerya taraflarında köye giriş çıkışta komploya düşerek şehit düştü.

Haydar arkadaşta biz Gabar'a geldiğimiz zaman ya Metina'da ya da Gare'de tank pususunda şehit düştü. Maraş'lı bir arkadaştı. Çektar arkadaşta saydığım özelliklerin hepsi onda da vardı. Cesaret konusunda düşmanın üzerine gözü kara giden cesaretli bir arkadaştı. Çok sigara içiyordu, kendisine kalın bir sigara sarıyordu; sigara içtiği zaman sürekli uyukluyordu, uyandığında sigarası elinden düşüyordu. Bu yüzden elbiseleri hep delik olmuştu. Sabri arkadaş da 2011 baharında Pazarcık'ta şehit düştü. Kendisi de Pazarcıklıydı. Yaşam içerisinde sessiz ve kendi halinde bir arkadaştı. Sürekli çalışan, hiç boş durmayan fedakar bir arkadaştı.

Biz Gabar'da üç dört gün kaldıktan sonra yine Mava'ya Amed'den grup gelecekti, orada kimsenin olmadığını biliyordum. Randevu verilmişti. İki gün içinde grup oraya gelecekti, biz iki günde oraya ulaşamazdık, ancak üç gecede ulaşabilirdik. Biz Gabar'dan öğleden sonra çıktık, üç kişiydik. Kemal Panzer'de bizimle beraber geldi. Çiyaye Fındıke'de bir gece kaldık, ondan sonraki gün Zıvinga Heci Eli ve Şikeftiya karakolları arasından geçiş yaptık. Düşman bizim görüntümüzü almıştı. Ben cihazı takip ediyordum, hemen fark ettim. Kendimizi Çiyaye Reş tarafına atmamız gerekiyordu. Biz Çiyaye Reş'te bulunan deşta kevroşkeye ulaştık, kendimizi sağlam bir yamaca verdik. Sabahleyin hava bulutlu ve rüzgarlıydı, soğuk bir hava esiyordu. Bir iki saat sonra kar yağmaya başladı, öğleden sonra saat üçe kadar yağdı. Yarım metre kar yağdı. Daha kar yağarken yukarıımızda kalabalık sesler ve silah sesleri geldi. Düşman önümüzü kesmek istemişti ama kar yağdığından dolayı bir şey bulamadılar. Onlar döndükten sonra biz de hemen harekete geçtik. Her yer karlıydı ve aynı gece de çok soğuk ve zorlu bir yürüyüşten sonra Mava'ya ulaştık. Bızınka'ya gittiğimizde şikefte yaklaştığımızda içinden horlama sesi geliyordu. Bizim bildiğimiz

kadarıyla Mava'da kimse yoktu, az daha içerdekileri vuracaktık. Biraz daha dinleyince ve biraz da yakınlaşınca horlama sesini tanıdık. Üç arkadaştı, her üçü de yatmışlardı. Biz de onların orada olduklarını bilmiyorduk, onlar da bizim geleceğimizi bilmiyorlardı. O akşam dinlendikten sonra ertesi akşamüzeri biz iki arkadaş Dicle suyunun kenarına gittik. Biz Mava'ya ulaştığımız gece grup da aynı gece Mava'ya giriş yapmışlardı. İzlerini gördük, izleri takip ederek grubun yanına gittik, onları alıp diğer arkadaşların yanına götürdük. Grup bir gün dinlendikten sonra yanımda gelen kurye arkadaş grubu alıp Gabar'a götürdü. Grubun verdiği bilgiye göre onlardan iki gün sonra bir grup daha gelecekti. Ben de onları beklemek için bir hafta orada kaldım ama grup gelmedi.

Grubun gelmeyeceğini anlayınca diğer arkadaşlarla Raman alanına geçtik. Kışı onlarla sığınaklarda geçirdik. Beklediğimiz grup şubatın sonunda geldi. Grubun randevusu yanlış verilmişti, biz gruba ulaştığımızda onlar üç gün orada kalmışlardı. Bazı köylere girmişlerdi, düşman grubun orada olduğunun istihbaratını almıştı. Biz onları sudan geçirip yukarıya çıktık. Grubun erzağı yoktu, ertesi gün ben bir deponun yerini bildiğim için bir grup arkadaş alıp su kenarına geldim. Gece saat on ikiye kadar depoyu aradım, bulamadım. Belki gündüz gözüyle arasak buluruz mantığıyla gece orada kaldık. Sabaha doğru telsizlerde düşmanın operasyona çıktığını fark ettik. Artık çok geçti, kendimizi arkadaşlara ulaştırmamız da imkansızdı. Su kenarında bulunan kamışların içine girdik. Sabah keşif yaptık, düşman tüm sırtları tutmuştu, artık hareket edemiyorduk. Akşama kadar, akşamüzeri olunca kamışların içinden sesler gelmeye başladı, sesler bize doğru yaklaşıyorlardı. Kamışların içinde de askerler uzanarak kamışların içinden çıkıyorlardı. Artık karanlık basıyordu, yirmi metre yakınımdan geçiyorlardı, onlar bizi geçtiklerinde biz de kendimizi sağlam bir yere aldık. Biz grubu merak ediyorduk onlar da bizi merak ediyorlardı. Operasyon ondan sonraki gün döndüğünde onlara ulaştık, bizim başımıza gelenler onların başına da gelmişti. Yanımızda erzak yoktu Raman'dan depoların yerini bilen arkadaşları istedik. Erzak sorunu hal olunca Gabar'a doğru hareket etmeye başladık. İlk gece Mava'nın sırtına ulaştığımızda cihazları takip ederken Gabar'da operasyon olduğunu fark ettik. Orada bir gün bekledikten sonra gitmeye devam ettik. İlk baharda Dicle suyunu geçmek de bir meseledir. Artık bahar oluyordu her yerde karlar erimeye başlamıştı, onun için de sular çoğalıyor ve azgınlaşıyordu. Bir defa botla karşıdan karşıya geçmek çok tehlikeli ve riskliydi. Tecrübesi olmayan geçemez. Böyle azgın sularda ancak benim gibi aklını fazla kullanmayan birisi karşıya varabilir. Velhasıl böyle bir kafaıyla üç sefer yapıp bir şey olmadan arkadaşları suyun diğer tarafına geçirdik. Operasyon hala devam ediyordu. Çatışma çıkmıştı, arkadaşlar bir düşman kolunun içine dalıp imha etmişlerdi. Üzerlerinden üç dört silah da kaldırmışlardı. Mordem arkadaş bu çatışmada şehit düşmüştü. Biz de operasyondan iki gün sonra arkadaşlara ulaştık. Akşamüzeri ulaştık, sayı kalabalıklaşmıştı, tedbir almamız gerekiyordu. Sabaha doğru iki grup şeklinde intişara çıktık. İlk baharda ormanlık vardı ama daha yapraklar açılmamıştı, bulunduğumuz yerde karlar erimişti, Amed grubu, Hüseyin arkadaş ve araziye tanıyan dört beş arkadaşla beraber ayrı bir yere gittiler. Biz de on beş kişilik bir grupla başka bir yere gittik. Operasyon olmasaydı sabah keşfinden sonra tekrar bir araya gelecektik. Sabahleyin etrafı kontrol ettiğimizde her yerde düşman vardı, sırtların hepsi tutulmuştu, bulunduğumuz yere Gavser alanı deniliyordu. Çiyaye Bızına'nın eteklerindeydi, ölü bir araziydi. Ormanlık çok, düşman kolay görüntünü alamıyordu. Ama düşman her iki grubun izlerini görmüştü. Bizim izlerimizi saat on birde gördüler. Bizde çatışmaya girmemek için çok dar bir alanda en fazla beş yüz metrelik bir alanda manevra yapıyoruz. Bu

manevramız öğleden sonra saat üçe kadar sürdü ve sabah ilk manevra yaptığımız yerde çatışmaya girdik. İlk başta düşmana biz vurduk, orada birkaç asker öldürdük ve hemen orada mevzilendik. Karanlık basana kadar çatışmaya devam ettik. Çatışmada birkaç asker daha öldürüldü. Biz çatışmaya girdiğimiz için diğer grup çatışmaya girmemişti. Karanlık basana kadar çatışma devam etti, karanlık bastıktan sonra aşağımızda dere yatağı vardı, kendimizi oraya bırakıp izlerimiz çıkmasın diye ayakkabılarımızı elimize alarak bir saat yürüdük. Sonra daha önce arkadaşlar tarafından bulunan gizli bir mağaraya girdik. Kendimize çay yaptık. Bu da gerillanın maceralarından bir tanesidir. Çatışmaya giriyorsun, çatışmadan çıkıp yarım saat uzaklaştıktan sonra gidip kendine çay yapıyorsun. Bu düşmanı bazen delirtiyor, bazen diyor bunlar nereye kayboldu, bu kadar tekniğe rağmen bu kadar çember ve binlerce asker varken bunlar cin mi, nereye kayboldular. Düşman bunun kahrını yaşarken biz de çayımızı doyusıya yudumluyor ve çatışmanın yorgunluğunu üzerimizden atmaya çalışıyorduk. Ve bir gün sonra operasyon sonuçsuz bir şekilde geri çekildi, biz de çıkıp arkadaşların yanına gittik.

25 şubat 2012

Önderliğimizin talimatıyla geri çekilme kararı alınmıştı. Her gün grupların geçişi oluyordu. Ateşkes kararı alınmıştı, düşman bunu fırsat bilerek her yerde operasyonlar gerçekleştiriyordu. Özellikle 1999 sonlarıyla 2000'nin ortalarına kadar hemen hemen her yerde düşman operasyonları geliyordu. Bir süreç başlatılmıştı. Biz de sürecin bozulmaması için eylem yapmıyorduk, çatışmalara çok zorunlu olunmadıkça girmiyorduk. Süreci tam anlayamamıştık, meşru savunmayı anlayamamıştık, düşman da bunu bilerek üzerimize geliyordu. Bizi öldürmek istiyordu. Gabar'da da düşman böyle yaklaşıyordu. Hemen hemen üç günde bir operasyon çıkıyordu. Birkaç operasyonda çatışmalar yaşandı, düşmanın kayıpları oldu, bundan sonra düşman biraz durmaya başladı. En son düşman 23 Nisan'da altı günlük kapsamlı bir operasyon yaptı, biz herhangi bir temasa ve çatışmaya girmedik. İlkbahardaki grubu Gabar'a getirdikten sonra Gabar'da kaldım. Ama arasıra Gabar'dan Mava'ya gidip grup getiriyordum. Alanda başka çalışmalar da yürütmeye çalışıyorduk, alt yapı hazırlıkları vb. çalışmalar yürütülüyordu.

2000 baharında eyalet toplantısı oldu. Bu toplantıda Mava pratiği eleştirildi, hatta tasfiye olarak ilan edildi. Mava yönetiminde olduğum için soruşturma önerisi yaptım. Eleştiriler haklıydı, bunun hesabının sorulması gerekiyordu. Bölge yönetimimiz 1999'da Rızgar Koçer'di. Onun yerine Ferdal Mardin geldi. Bunların her ikisi de sonradan ihanetçi oldular. Bunlar kendilerini fazla vermiyorlardı, hatta o kadar grup gelip geçti, bunlar grupları görmeye bile tenezzül etmiyorlardı. Ben de sürekli grupların sağlam bir şekilde örgüte ulaşması için uğraşıyordum, diğer çalışmalara fazla önem veremedim. Bu da birçok çalışmanın aksamasına neden oldu. Tabii ki bu pratikte benim de payım çoktu, onun için de bunun hesabının verilmesi gerekiyordu. Alınan soruşturma kararı kabul edilmişti, bir iki ay sonra platformlar yapıldı. Bu platformlarda doğru olmayan yaklaşımlar sergilendi, bana yönelik gelen eleştiri ve yaklaşımları kabullenemiyordum. Bazı yaklaşımları kabul edemiyordum bazı şeyleri kabul edemediğim için de ara verildiğinde kendimi bir köşeye verip oturuyordum, kendi üzerime düşünüyordum. Böyle olunca gözlerimden yaşlar akıyordu. Yani açıkçası kabullenemediğim için ağlıyordum. Toplantı sonuçlanınca benim hakkımda altı aylık görevsizlik kararı alındı. Platformdan sonra görev vermek istediler

ama alınan bir karar vardı, bunu kabul etmedim. Ama diğer çalışmalara aktif olarak katılacağım, ne çalışma olursa olsun.

Yazın sonlarına doğru güneyden bazı gruplar geleceklerdi, bir grup arkadaş da Gabar'a geleceklerdi. Benle bir arkadaş grubu getirmek için Besta'ya gittik, daha grup bize ulaşmadan Kemaloka tarafında grubu bekliyorduk. Akşamüzeri birden sırtlarda kalabalık geldi, grup gelseydi vadinin içinden geleceklerdi. Biraz takip edince düşman olduğunu fark ettik ve telsiz ile grupla bağlantıya geçtik. Onlara sorduğumuzda daha uzakta olduklarını söylediklerinde yerlerinde beklemelerini söyledik. Bir iki saat sonra onlara ulaştık. Grupla Haki arkadaş gelmişti. Durumu aktardık, yanlarında Besta kuryeleri de vardı araziye bizden daha iyi tanıyorlardı. Nasıl tedbir alırız diye tartıştık. Gabar tarafına geçmek biraz tehlikeliydi, kendimizi Besta'nın iç tarafına vermeye karar verdik. Fazla iz çıkmasın diye de vadiden kendimizi aşağıya doğru bıraktık. Grubun sayısı çoktu, bizimle beraber otuz arkadaştı. Kendimizi ormanlık bir yamaca verdik. Sabah olduğunda operasyon başlamıştı, operasyon kapsamlıydı. Vadiden gelirken izlerimiz çok çıkmıştı, düşman vadiden ilerlerken izleri görmüştü. İzler daha yeni olduğu için izleri takip ediyordu. Baktık ki bulunduğumuz yamacın karşısındaki sırtta düşmanın bir kolu kendisini aşağıya bırakıyordu. Askerlerin bizden uzaklığı iki yüz metreydi ama ormanlık çok sık olduğu için göremiyorlardı ve gözden kaybolana kadar ilerlediler. Biz dedik bunlar geldiğimiz üçgende izleri görseler geri dönecekler. Onları izlemek için ağacın üzerine çıkmıştım, baktım biri geri döndü, sayı ikiye, üçe çıkınca Haki arkadaşla söyledim. Askerler geri döndü ve hemen kendimizi oradan çıkardık. Artık yakınımızdaki izleri görmüşlerdi, orada beklesek çatışmaya gireceğiz, çatışmaya girsek bizim için çok tehlikeliydi. Dezavantajlar çoktu. Birincisi; arkadaşların hemen hemen hepsi güneyden gelen yeni arkadaşlar. Savaş ve pratik tecrübeleri hiç yoktu, ikincisi de bulunduğumuz alan hiç çatışmaya uygun değil, sırtlarda ne bir kayalık, ne bir

mevzi vardı. Çoğu sırtlarda ormanlık bile yoktu. Onun için çatışma riskini alamadık, en iyisi manevra yapmaktı. Biz de bunu yaptık, biz manevra yapıyoruz onlar da arkamızdan bizi takip ediyorlar. En son bir boğazın yanına ulaştığımızda boğazın yukarısında asker var. Bizim de boğazın ortasından geçmemiz gerekiyordu başka çaremiz yok. Arkamızdan düşman bizi takip ediyordu elli metre yukarımızda asker var daha öğlen bile olmamış. Ani bir karar vermemiz gerekiyor, yukarda asker mevzinin içinde oturmuş kafası görünüyor. Yanında BKC silahı var. Biz artık boğazdan süratli bir şekilde geçmeye başladık. Askerler direk fark ettiler, mermi sıkmaya başladılar. Boğazın diğer tarafına ulaştığın zaman onların etki alanından çıkıyorsun, ama orada bir arkadaş askerlerin açtığı ateş sonucunda ayağından mermi almıştı. Boğazı geçtiğimizde artık koşar adımlarla kendimizi yine vadiye bıraktık, koşmamız gerekiyordu. Vadiye geldiğimizde vadi çok genişti, sulak yerler olduğu için biz Best diyorduk. Orman yoktu, küçük taşlıklar vardı, yani normalde insan yürüseydi ancak iki saatte gittiğimiz yere ulaşırdı ama o kadar koştuk ki yarım saat, en fazla kırk dakikada oraya ulaştık. Artık vadi daralıyordu, ormanlık ve kayalıklar vardı. Oraya ulaşınca kobralar bizi o geniş alanda yakalasaydı ağır kayıplar verecektik. Artık ulaştığımız yer biraz sağlamdı. Aslında düşman da o kadar manevra yaptığımıza inanmıyordu, kobralar geçtiğimiz yerleri vuruyordu yani on beş, yirmi dakika yukarıya vuruyordu. Ulaştığımız yerin karşısında yamaçta düşmanın bir kolu vardı, onlar da sırtta geri dönüp olduğumuz yerin yukarısında pusu atacaklardı. Ama oraları geçmiştik akşam olana kadar orada bekledik. Karanlık bastığında patikadan Gire Dem'e çıktık. Oradan kendimizi Gosin'e tarafına bıraktık. Oradan çıkıp **Bacirit ve gerek** köylerinden (boş köyler) kendimizi Hezil vadisine bıraktık. 1998 ve 1999 kış kampımız vardı orada, daha önce operasyon tedbiri için bazı gizli yerleri yapmıştık. Kendimizi oralara verdik. Operasyon bir hafta sürdü. Operasyon geri çekildikten sonra iki üç günlük yürüyüşten sonra Gabar'a

geçtik. Giderken de yanımızda fazla erzağımız yoktu. Yanımızdaki arkadaşların çoğu yeni oldukları ve hiç zorluk çekmedikleri için çoğu etkilenmişti. Biz yolda ya da gündüz kaldığımız noktalarda onlara kavratmaya, anlatmaya çalışıyorduk. Tabii Gabar'ın avantajları çoktu, her yerde meyveler olmuştu ama Besta'da meyve hiç yoktu. Onların morallerini yükseltmek için biz “Gabar’a ulaşırsak tamamdır, orda hiçbir sorun yoktur” diyorduk. Arkadaşlar yolda çok aç kalmışlardı. Gabar’a ulaştığımızda yarım petlik pekmez vardı -üzüm çok olduğu için pekmezi kendimiz yapıyorduk- biraz da un. O pekmez ve unla onlara tatlı mırtoxe yaptık. Öğleden sonra yanımdaki arkadaş araziye de tanıdığı ve avcılık yetenekleri de olduğu için üç dört arkadaşı yanına verip yukarımızda her yeri bahçelerle dolu Birava köyüne gönderdik. Hem keşif için, hem de bazı hazırlıklar yapsınlar diye bizden bir saat önce gitmişlerdi. Biz onlara ulaştığımızda büyük bir domuz vurmurşlardı ve zaten her yer dolu meyveydi. Arkadaşlar oraya ulaştıklarında hepsi şaşırmışlardı. Tabii daha önce Gabar'da kalan arkadaşlar da vardı ama diğer arkadaşlar kontrolsüz bir şekilde bahçelerin içine daldılar. Üzüm, incir, badem, erik ve birçok şeyi karıştırdılar. Bunun üzerine domuz etini de yiyince artık çoğu arkadaşta nasıl bir etki yaptı anlatmama gerek yok.

Akşam olunca harekete geçtik ve Navser'deki arkadaşların yanına ulaştık, ondan sonra toplantılar yapıldı. Haki arkadaş tarafından gelişmeler aktarıldı, düzenlemeler yapıldı. Arkadaşlar gelmişlerdi ve bazı arkadaşların güneye gitmeleri gerekiyordu. Bu örgütsel çalışmalar bir haftadan fazla devam etti. Biz güneye geçecektik.

On beş yirmi günlük çalışmalardan ve hazırlıktan sonra bir haftalık yürüyüşle Kelareş'e geçtik. Orada Botan'dan gelen arkadaşlar ve yeni savaşçılar çoktu. Orada on günlük bir bekleyişten sonra İran üzeri iki kamyonla Xınere'ye geçtik. Xınere'de bir gece kaldık. Karargah bize toplantı yaptı. On iki arkadaşın ismini okudular, bu arkadaşlar Mazlum Doğan eğitim devresine gidecekler, biz de Kandil'e geçmek için hazırlandık. Akşam yemeğinden sonra yarım saatlik bir yürüyüşten sonra lojistiğe ulaştık, arabalar gelene kadar bekledik. İki tane jip gelip bizi aldı, yine İran tarafına geçtik. Bazı tehlikeli yerlerde iniyorduk, İran askerlerinin yolda kontrol yerleri vardı. Buraların yakınlarında iniyorduk, birkaç dakika o yerleri yayan geçiyorduk. Ve aynı gecede Kandil'in İran tarafına geçtik.

Ondan sonraki gün Kandil'in zozanlarına çıktık. Orada Cuma arkadaşın yanına geçtik. Cuma arkadaş bize toplantı yaptıktan sonra bizi dola Koke'ye gönderdiler. Kendimizi Dola Koke'ye bıraktığımızda yolların üstünde erzak paketlerini gördük. Yüzlerce torba üst üste yığılmış ve paketlenmişti. Biz yürürken kendi aramızda tartışıyorduk, bu kadar erzağı ilk defa görüyorduk. Biz "bu paketlerden bir tanesi Gabar'da olsaydı bize iki üç yıla yeterdi" diyorduk. Gabar'da bir depo yaptığımız zaman en fazla iki üç torba koyuyorduk, en büyük depomuz beş torba unu geçmiyordu. Dola Koke'de bu kadar erzağı görünce tabii ki şaşırdık. Dola Koke'de iki ay kaldık, eğitime tam başlamamıştık bazı belgeleri okuyorduk. O zamanlar YNK ile savaşımız vardı. Biz geldiğimizde birinci hamle bitmişti, ateşkes sağlanmıştı. Biz okuldayken ikinci hamle başladı. Çoğumuzu Dola Koke'nin yukarısındaki tepelere çıkardılar. Çoğu arkadaş ön cephelere gönderdiler, biz de gitmek için çok dayattık, ancak hamlenin sonlarında gönderdiler.

Kalatuka taburuna düzenlemem oldu, hamle belki devam eder diye gittik, gittiğimizden birkaç gün sonra hamle sona erdi. Oradaki savaşa katılma şansımız olmadı. Bahara kadar o taburda kaldım. O zaman Adıl arkadaş bizim tabura bakıyordu, ilkbaharda nisanın başıydı, özel kuvvetlere geçtim.

Özel kuvvetlere gidiş amacım Önderlik üzerine yürütülen baskıların ve yürütülen komplonun önüne geçmek ve bertaraf etmek, Önder Apo'nun bir fedaisi olmak içindi. Orada her yönüyle gördüğümüz eğitimler oldu. 2003 baharında kuzey düzenlemeleri oldu, kendi ısrarımla kuzeye geçtim. Bir iki yıldır sürekli gördüğümüz eğitimler vardı, artık bu eğitimlerin pratiğe aktarılması gerekiyordu. Kendimizi kuzeye hazırlamıştık. O zaman Önderlik tarafından tek taraflı bir ateşkes süreci başlatılmıştı ama düşman tarafından hiçbir adım atılmamıştı. Tam tersine her yerde düşmanın operasyonları oluyordu, bu yönelimlerin sonucunda kayıplarımız yaşıyordu. Önderliğin çabalarına karşı düşmanın çözüme gelme gibi bir niyetinin olmadığı görülünce bu sürecin değiştirilmesi gerekiyordu ve bunun sonucu kuzeyin tüm eyaletlerinde güç takviyesi yapılıyordu. Biz de kalabalık bir şekilde kuzeye gitmek için hazırlanıyorduk ve Kandil'den Karox üzeri Gare alanına geçtik. Zap, Metina üzeri Haftanın'e geçtik. Haftanın'de birkaç gün dinlendikten sonra Cudi'ye geçtik. Cudi'de üç gün kaldıktan sonra Gabar'a geçtik. Haftanın'den Cudi ve Gabar'a geçene kadar araziye tanıyordum, fazla zorluk çekmedim. Hatta bazı alanlarda kuryelere ihtiyacımız yoktu kendim de grubu geçirebilirdim ama alandan ayrılalı uzun bir zaman olduğu için düşmanın konumlanması ve hareket tarzında değişiklikler olduğu için kuryelere ihtiyaç vardı. Tabii ki bu geçişler de fazla kolay olmadı. KDP'nin alanlarından geçiyorduk, Haftanın'den Cudi'ye geçtiğimiz zaman düşman tarafından tahkim edilen sınır ve tuttuğu tepelerin altından geçiyorduk. Cudi'den Gabar'a geçmek için karakolların arasından ve Cizre ile Şırnak arasındaki asfalt yolu geçmek zorundasın. Bunların hepsi zorlu ve tehlikelerle olan yerler. Her an ne olacağı belli değil, her an karşına bir düşman pususu veya bir operasyon çıkabilir. Gruplarda olan tüm arkadaşlar da eğitim görmüş ama savaş tecrübesi olmayan arkadaşlardı. Bir pusu durumu olsa yanındaki arkadaşların kopmaması için dikkat etmemiz gerekiyordu. Gruplarda sadece yönetim düzeyindeki arkadaşların tecrübesi vardı, bir arkadaş gruptan kopsaydı araziye tanımadığından dolayı ortalıkta kalacaktı. Etrafımızdaki köylerin çoğu da korucu köyleriydi, düşmana da teslim edebilirlerdi. Bu zorlu yürüyüşten sonra Gabara ulaştık.

Navser’de bulunan Gabar karargahına geçtik. Haki arkadaş onlar oradaydı. Genel düzenlemeler için diğer grupların da gelmeleri gerekiyordu, biz oraya ulaşan ilk gruptuk. Geçici düzenlemeler yapıldı, tüm gücün bir arada toplanması doğru değildi. Biz de arkadaşlara yardımcı olmak için Geli tarafına geçtik. Erzak çekimi vb çalışmalarla bir aylık süre geçti, sonra grupların çoğu geldiği için bizi de karargaha çağırdılar ve düzenlemeler yapıldı. Benim düzenlememde Çiyaye Bızına ve Çiyaye Fındıke alanına oldu, o alanlara bakıyordum. Gabar’a çok takviye yapılmıştı. Gelen arkadaşların hepsi de yeni ve tecrübesiz arkadaşlardı. Savaş daha başlatılmamıştı. İlk başta yapmamız gereken yanımızdaki arkadaşlara araziye tanıtmak ve gerillanın pratikteki yaşam tarzını öğretmekti. Düşmanın hareket ve operasyon tarzlarını kavratmaktı. Bunun yanında hem savaş, hem de alt yapı hazırlıkları yapmaktı. Tabii bu konuda belli çabalar harcandı. Birçok konuda arkadaşlara yardımcı olundu ve hazırlıklar da yapıldı. Birçok yetersizlikler de yaşandı.

En önemlisi alt yapı hazırlıklarıydı. Yazınki toplantıdan sonra seferberlik gibi de yaklaşıldı, hemen hemen her gün olmasa da iki günde bir, haftada üç sefer erzak çekiyorduk. Hem sırtımızla, bazen katır bulsaydık katırla da çekiyorduk. Erzak çektiğimiz yerler de çok tehlikeli yerlerdi. Çiyaye Dara, bir de Cehennem Deresinden gelen erzakları Gabar’a çekip depolamaya çalışıyorduk. Kışın başına kadar çalışmalarımız böyle devam etti. Artık başka yöntemleri de geliştirmeye çalışıyorduk. Sonbaharda yağmurlu bir geceydi, kamyonla erzak ayarlamıştık. Kamyon geldiği zaman yağmurlu bir geceydi. İlk defa bize bir kamyon un gelecekti, gelecek yerde tehlikeliydi. Yarım saat uzağında karakol vardı, düşman fark etseydi direk müdahale edebilirdi. Ama ilk defa toplu bu miktarda bize erzak gelecekti. Her şeyi göze alıyorduk, bizde fazla inanmak istemiyorduk “belki gelmez, erzağı getirecek olan ajanda olabilir” diyorduk. Onun için tedbir de almamız gerekiyordu. Biz erzağı getirecek olan adamla nasıl getireceğini tartışmıştık, ama daha önce böyle bir yöntem denenmediği için inanmayan arkadaşlar da vardı. Biz ilk önce erzağı arabadan indirmek için on kişilik bir grup orada hazırдық. Araba geldiğinde yoğun bir yağmur yağıyordu, hemen iki dakika içinde boşalttık, arabayı geri gönderdik. Yoğun yağmur altında birer torba un kaldırarak yukarıya doğru çekmeye çalışıyoruz. Biz çekerken diğer arkadaşlar da yanımıza ulaştılar, elli torba unu ilk başta kayalık altında daha sonra da daha önceden belirlediğimiz bir delik vardı oraya çektik. Aynı gecede alandan çıkarmamız da gerekiyordu. Daha sonra her birimiz yirmi beş-otuz kilo kaldırarak kendimizi Gavser alanına verdik. O yağmurlu gecede çektiğimiz erzağın kesin en az on torbası bozulmuştu, ıslanmıştı. Onu da ekmek yaptık, hiç atılmadı. Başka yerde olsaydı kesin bu erzağın yarısı bozulmuş diye atılacaktı ama Gabar’da erzak sıkıntısı sürekli olduğu için erzak atmak, fazla yemeği dökmek değerlere saygısızlık olarak değerlendiriliyordu. Çünkü insan emeğiyle çekilmiş, büyük zorluklarla çekilmiş. Atmak, veya dökmek söz konusu bile olamaz.

Böyle çalışmalar kışın başına kadar devam etti ve ondan sonra biz bir takımılık arkadaş kamp yerine geçtik. Kamp yerini hazırladık, bunun yanında erzağı da kamp yerine çekiyorduk. Bu hazırlıklar bittikten sonra diğer arkadaşlar da toplanmaya başladı. Biz kamp yerini yaparken de hemen hemen her yerde kar yağmıştı. Mangaları yaparken duvar için taşları karların altından çıkarıyorduk, bir taşı karı altından çıkarana kadar parmaklarımız buz gibi oluyordu, her getirdiğin taştan sonra ateşin kenarına gidip ellerini ısıtman gerekiyordu.

Biz otuz iki arkadaş bir kampta kalıyorduk, kampın olduğu yer de ön hatlardı. Güneyde kaldığımız birkaç yıldan sonra ilk kış üstlenmemdi. Kışın darbe almamak için de çok dikkatli ve duyarlı olmamız gerekiyordu, arkadaşları da motive etmemiz gerekiyordu. Bunun için de bazı zorluklar çekiliyordu. Kışın ayda bir sefer Cehennem Deresi hattında erzak da çekiyorduk. Bazen fırsat bulduğumuzda etrafımızda hayvanlar çoktu, avcılık da yapıyorduk. Erzağın fazla tükenmemesi için de avın faydası çoktu. Kış süresi boyunca beş altı hayvan da avladık.

Bahara kadar böyle devam etti ama genel gündemimiz eğitimdi. Yoğun bir eğitim de gördük. Pratikte savaş içerisinde görülen eğitimin faydası daha çoktur. Çünkü yazın yoğun bir pratik yaşıyorsun ve kışın bunun yanlış ve doğru yanlarını değerlendirip tartışarak bilince çıkarıyorsun. Şubatın sonlarında benle Bedran Koçer arkadaş toplantı ve bahar düzenlemeleri için karargaha geçtik.. Daha toplantı ve düzenlemeler bitmeden kar yine yağmaya başladı. Diğer kamplarda da yönetimdeki arkadaşlar gelmişlerdi. Yağan kar artık son yağan kardı ama çok yağmıştı. Karargahtan ayrılacak her yöne doğru izler çıkacaktı, orada takılı kaldık. Karargahta sayı elli arkadaş geçiyordu. Hepsi de komuta düzeyindeki arkadaşlardı. Bu arada eğitimler sonlara doğru yaklaşıyordu. O zaman arkadaşların hepsi eski arkadaşlardı demiştik. Şu anda bu arkadaşların çoğu şehit düşmüşler. Gabar arkadaş Haruna köyündendi. Xebat Derik Ebu Evde o zaman genel sorumlu arkadaştı. Kendal Baz, Serhıldan Şemse o da eski 1993 katılımlı bir arkadaştı. Botan Dengizi, bu arkadaşların hepsi oradaydı. Mervan Siirt’li bir arkadaştı, Helevci Mervan diyardık. Sonradan bu arkadaşlar hakkında yazmaya çalışacağım.

Biz karargahta satranç turnuvası düzenledik, satranç bilen arkadaşlar çoktu. Kurallar çekilerek turnuva başladı, benim karşıma bir arkadaş geldiği yarım saatte onu mat ettim. Ondan sonraki kurada karşıma gelen diğerini de mat ettim. Sonraki kurada Gabar arkadaşla oynadım. Gabar arkadaş çok güzel oynuyordu, akşamüzeri başladık gece yarısı saat on ikiye kadar oynadık. İki oyunda pata kaldık, artık geç oluyordu, sabaha doğru bizim kalkıp yerimize gitmemiz gerekiyordu. “Gabar arkadaş ben çekiliyorum”dedim, kabul etmedi. üçüncü oyunda beni mat etti. Orada en iyi bilen Şiyar ve Sipan arkadaş vardı, birinci Sipan arkadaş oldu. Sipan arkadaş çok gençti, Serhatlıydı. Küçüklüğünden beri oynuyordu. Yazın bizim bölükte kalıyordu, birkaç defa hile yapmama rağmen onu mat edemiyordum. Sadece bir defa hile ile ve kurnazlıkla ancak mat ettim. Sipan arkadaş 2004 yazında Fındıke tarafında komplo ile pusuya düşüp şehit düştü. Benim düzenlemem de bu toplantıda karargaha yapıldı.

Kampa gelip oradaki düzenlemeleri yaptım, platformları bitirdikten sonra karargaha geldim. Benim yerime sonradan kaçan Xeyri Derşew’i geçmişti. Karargahta iki ay kaldım, bu süre içinde her yönlü hazırlıklar yapıyorduk. Savaş hazırlıkları da bunun içindeydi. İlk baharda düşmanın bir operasyonu gelişti, bu operasyon karargahın bulunduğu Navser alanına kadar geldi. Düşman akşam şehit Emin tepesinde konumlandı. Biz de akşam beş arkadaş bu tepenin üzerine sızma eylemi gerçekleştirdik. Gece karanlığında yılan gibi ses çıkartmadan düşman mevzilerine yaklaşıyoruz; tepede iki yüz, üç yüze yakın düşman askeri vardı. Tepenin hepsini beş arkadaşla kaldırmak çok zordu onun için sadece iki üç mevzisini hedefledik. Mevzilere yaklaştık. Biz hepimiz birden vuracaktık, vurduktan sonra iki arkadaş düşman ölümlerinin üzerine gideceklerdi. Düşman bizi hissetmeden mevzilere vurduk burada iki mevzi imha edildi. Arkadaşlar cenazelerin üzerine gittiler, düşmanın

ondan fazla ölüsü vardı. Birisi de tulumun içinde tam ölmemiş, ama son nefesini veriyor, arkadaşlar tulumu el attıklarında askerden ses çıkıyor. Bunun üzerine arkadaşlar heyecana giriyorlar, silah kaldırmıyorlar. Düşman üzerinden bir şey kaldırmadan geri döndüler. Ondan sonra noktaya gittik. Ondan sonra akşam eylemden sonra helikopterler iki üç defa gelip cenazelerini kaldırdılar.

26 şubat 2012

Ondan sonraki gün operasyon genişleyerek devam etti, burada arkadaşlar birkaç defa daha düşmanı vurdular. Düşmanın kayıpları yaşandı, çatışmalar devam edince düşman her yerden takviyeler yaptı. Biz de kayıp vermemek için tedbirler aldık. Operasyon döndükten sonra düşman üzerine eylem yaptığımız yerleri kontrol ettik, baktığımız yerlerde düşmanın kayıpları yaşanmıştı, yerlerde, kayalıkların üzeri kan doluydu ama düşman bunu saklıyordu, radyo ve televizyonlarına hiç yansıtıyordu.

Karargahta iki ay kaldıktan sonra tekrar Çiyaye Bızına alanına geçtim. Temmuz başına kadar orada kaldım. İki ay içerisinde bazı hazırlıklar yapıldı, genel çalışmalar yürütüldü. Sonra Mışare, Siirt alanına geçtim. 2004 Haziranında hamle başlatılacaktı, daha savaş kararı alınmamıştı. Yapılan eylemler genelde misilleme amaçlıydı, zaten düşman hiçbir adım atmamıştı hiç taviz vermemişti. Önderliğin tecrit koşulları daha da ağırlaştırılmış, halka yönelik baskılar artmıştı, gerillaya yönelik operasyonlar her geçen gün artırıyordu, kayıplarımız yaşanıyordu. Düşman PKK artık savaşamaz ya da bir savaş kararı alamaz, PKK'yi bitireceğiz propagandası yapıyordu. Düşmanın bu propagandasını boşa çıkaracak adımların atılması gerekiyordu ve örgütümüz 1 Haziran hamlesine atıldı. Bunun kararı alındı, tabii bu karar alınana kadar epey zorluklar yaşandı. Parti içinde bu kararın alınmaması için tasfiyeciler çok engellemeye çalıştılar, onlar hareketi dış güçlere satmak istiyorlardı. Hareketin dağılması için ellerinden gelen her türlü kirliliği, pisliliği yapmaya çalıştılar. Bu hareket Önderliğin ve büyük şehitlerimizin kanlarıyla günümüze kadar gelen bir harekettir, temelleri sağlam atılmıştır. Önderlik bu hareketin dağılmayacağını bir daha tüm dünyaya göstermiştir. Düşmanın bu yönelimlerine dur demek için bir kararın alınması gerekiyordu ve bu karar alınmıştı. Biz de daha önce kuzeyde bulunduğumuz Gabar alanında bu hazırlıkları yapmaya çalışıyorduk. Bu kararın yerine getirilmesi için hepimizin kendimizi bir fedai gibi katmamız gerekiyordu, bu temelde kuzeye takviyeler yapılıyordu. Gabar'a da arkadaş takviyesi yapılıyordu, birlik sayıları çoğalıyordu, 1 Hazirana kadar bu hazırlıklar tamamlanmıştı.

Ben Temmuz'un başına kadar Çiyaye Bızına'da kaldım. Mışare'de çatışmada Gabar arkadaş şehit düşmüştü. Gabar arkadaş o alana bakıyordu. Gabar arkadaşla fazla beraber kalmamıştım. Gabar arkadaş savaşçılığı, komutanlığı ve fedakarlığıyla tanınan bir arkadaştı. Hiç düşmandan korkmayan, gözü kara bir arkadaştı. Zaten hep savaş ortamında kalmış ve böyle şekillenmişti. Bir çok eylemde yaralanmıştı; ayaklarından, kollarından sakatlanmıştı ama ona rağmen sürekli ön saflarda yer alıyordu. Zorlanmasına rağmen yaşamdaki duruşu insana moral veriyordu. Heybetli bir duruşu vardı, sürekli pratik ve savaşın içinde kaldığı için yoldaşlığa çok değer veriyordu. Gabar arkadaşın olduğu yerde savaş vardı, örgüt, militanlık, disiplin ve yoldaşlığa olan bağlılık vardı. Gabar arkadaş şehit düştükten sonra onun yerine geçtim. Onun verdiği mirası nasıl yerine getireceğim nasıl buna layık olacağım, bunun üzerine ciddi yoğunlaşmam gerekiyordu. Yürüteceğimiz çalışmalar hem genel çalışmalar, hem öz savunma çalışmalarıydı. Savaşın yanında halkı da

örgütlememiz gerekiyordu. Öz savunma temelinde şehir içinde grupları oluşturmamız gerekiyordu. Bazı çalışmalar yürütüldü. Birinci eylemimiz Siirt'in yakınındaki askeri alanda askerlerin atış yaptıkları yerde yirmi- otuz kiloluk bir mayını arabada patlattık. Yine ikinci eylem de Siirt'in on kilometre aşağısında Siirt-Eruh yolu üzerinde askeri araçta mayın patlatıldı. Bu eylemde biz ilk önce dört arkadaş gitmiştik. Mayını sağlam bir yere yerleştirmiştik, askeri araçlar gidip geliyorlar, ne kadar komandoya basıyoruz ama patlamıyordu. Bir iki gün böyle devam etti. Sonra arkadaşlar bizi Mışare'ye çağırdılar, iki arkadaş kumandayı getirmeleri için gönderdim. Gidip komandayı getirdiler patlamamasının sebebi; fare komandodan mayına giden kabloyu koparmıştı.

Biz Mışare alanına, Haki arkadaşın yanına geçtik. O zaman Sılav arkadaş da Siirt merkezde eylem yapacaktı. O'nu gönderdik, eylemden sonra da karşılamak için iki arkadaş onunla gönderdik. Onlar bizden ayrıldılar. Gabar'dan Haki arkadaş da istediler. Hem güvenlik, hem de kuryelik için yanımdaki sabotajcı arkadaş onlarla gönderdim. Orada benle bir arkadaş tek kaldık. Biz de komandoyu alıp tekrar Siirt tarafına geçtik, oradaki mayını patlatmak için. Ben ilk defa mayın bağlıyordum, ufak bir hata sonucu kaza olabilirdi. Zaten böyle yanlış bağlama, mayından tam anlayamama sonucu birçok arkadaş şehit düşmüş ya da sakat kalmışlardı. Benim de dikkat etmem gerekiyordu, ama bağlamaya da mecburum. İlk önce avometre ile kontrol ettim, daha sonra kablonun bir ucuna bağladım, diğer ucu bağlamaya çalışınca saniyeler içinde kafamdan binlerce soru gelip gidiyordu. "Acaba ne olur, kaza olacak mı" Ben önce tüm eşyalarımı diğer arkadaşla teslim etmiştim. Onu yüz metre uzaklığa bırakmışım, kaza olsa da hem yanımdaki arkadaşla bir şey olmasın, hem de yanımdaki eşyalara zarar gelmesin diye. Kablonun içini ilk başta birbirine değdirdim, uçlarını değdirdiğim zaman mayına bakmak istemedim, başımı başka tarafa çevirdim, en azından patlarsa da ben görmeyeyim Bu mantıkla yaklaştım, tabii bunları yaparken her diye. Her yerimden buz gibi terler akıyor. Kablo uçlarını birbirine değdirdiğimde baktım bir şey olmadı. Birden üzerimdeki tüm baskılar ortadan kalktı, rahatladım, sanki yeniden doğmuş gibi oldum. Artık rahatlamıştım. Soğukkanlı bir şekilde kamuflejini sağlam yapıp diğer arkadaşın yanına gittim. Daha sonra da mayını uzaktan kumanda ile patlatacağımız yere gittik. Gündüz olduğunda bazen askeri araçlar gidip geliyordu ama biz akşam üzerini bekledik. Yazın olduğu için güneş geç batıyordu, mayını saat altı otuzda askeri araçta patlattık. Patlatmayı da tam bilmiyorduk. Birimiz dürbünle bakıyor, yani koordine ediyordu diğeri de komandoya basacaktı. Ben dürbünle bakıyordum, arkadaşla "bas" diyordum, basıyordu ama patlamıyordu. Birkaç araç öyle geçti, bu bizi kahrediyordu. Daha sonra bastığında mayın patladı. Ben dürbünle baktığım için görüyordum. Diğer arkadaş yine "patlamıyor" dedi. Onun yüzü cihaza dönük olduğu için görmüyordu. Baktım bir toz bulutu yükseldi, ben dedim "ne patlamıyor, patladı yüzünü kaldır da bak nasıl patladı" Birkaç dakika sonra toz ve duman kalktıktan sonra dürbünle bakıyorduk, yine cihazı da dinliyorduk, ölü yaralıları vardı. Cihaz ile merkezden ambulans istiyorlardı. Ama ölüleri tam ne kadardı anlayamadık. Biz saat altı otuzda eylem yaptık, Sılav arkadaş da akşam saat sekiz-dokuz arası şehrin içinde eylem yaptı. O da iki üç asker öldürmüştü. Eylemden sonra şehrin içinde kalıyor. Daha sonraki gün çıkmak istiyor, düşman fark ediyor, aslında bazı işbirlikçi alçaklar şikayet ediyorlar. Şehrin çıkışında arkadaş şehit düşürülüyor.

Biz de eylemden sonra Mışare alanına geçtik. Diğer arkadaşlarımızın da gelmeleriyle eylem ve diğer çalışmalarımızı yapmaya başladık. Bu çalışmalarımız sonbahara kadar devam etti.

Sonbaharda arkadaşlar bizi Gabar’a çağırdılar, orada da bir aya yakın oradaki çalışmalara katıldık. Artık havalar soğuyordu birden kar bastırdı. Biz yine dört arkadaş eylem yapmak için Mışare alanına geçtik. Bu koşullarda eylem hazırlığı yapmak ve eylem gerçekleştirmek kolay değildir. Alanda sabotaj eylemi yapmak için gübre ve TNT gibi malzemeler de yoktu. Köylere girişlerimiz oluyordu. Kışın ortasında bir köylünün gidip gübre bulması da zordu, bahar olsaydı rahat bulunurdu. Ancak yirmi gün sonra bir iki torba gübre bulabildik. Bir de bunun öğütülmesi var, bunun kurutulması var, bunları gerçekleştirmek için epey zaman gerekiyordu. Beş teneke mayın hazırladık, her birisi yirmi, yirmi beş kiloluktu. Bunlardan üç teneke Siirt-Eruh yolu üzerine yerleştirecektik. İki tenekesini de Siirt Mışare ve Haruna taraflarına giden caddenin üzerine yerleştirecektik. İlk başta her dört arkadaş üç tenekeyi yerleştirecektik, daha sonra iki arkadaş gidip diğer iki tenekeyi yerleştireceklerdi. Mayınları kaldırıp belirlediğimiz yere gittik. Döşeyeceğimiz yer de Gire Tijo karakolunun beş yüz metre aşağısındaydı. Arabaların gidip gelişleri kazmamızı engelliyordu, iki de bir yolun üzerine giden nöbetçi ‘araba’ diyor, hemen geri kaçıyoruz. Mayınları yerleştirene kadar gece yarısını geçiyordu. Bitirdikten sonra dördümüz bir arada yan yana caddenin üzerinden yürüyoruz. Ben de bir şaka yapayım dedim. Ben birden ‘araba’ dedim. Her üç arkadaş sağa sola kaçıştılar. Hemen seslendim, şaka yaptım diye, geri döndükten sonra aynı gecede diğer iki arkadaş mayınlarını döşemeleri için gönderdim. Biz de sabah erkenden mayınları kontrol ediyorduk. Arabalar gelip gidiyordu, askeri araçlar da gidip geliyordu. Zaman kazanabilmek için akşamüzeri patlatmamız gerekiyordu. Gündüz erken patlatsak yüksek yerler karlıdır, düşman önümüzü tıkatabilirdi. Havanın karanlık olmasına bir iki saat kalmıştı. İki mayını bir yapmıştık, diğer tek mayında taktik amaçlıydı, düşman takviyeye gelirse diğer mayını takviyede patlatırız. Birbirine bağlı olan mayına ne kadar basıyoruz patlamıyor. Her askeri araçların gidiş gelişleri olduğu zaman basıyoruz ama patlamıyor. En sonunda tekli olan, yani bir tenekelik mayına bastık bu direk patladı. Bir askeri araç darbe aldı. Düşman araziye çıkmaya başladı, bizim de oradan direk çıkmamız gerekiyordu. Düşman önümüzü kesmek istiyordu ama biz bazı boğazları geçtiğimiz zaman düşmanın yeni oralara ulaşıyordu. Bir gecede Siirt-Eruh yolu üzerinden kendimizi Gabar’ın eteklerine ulaştırdık. Hıra Reş köyünün altına kadar gittik. Gittiğimiz mesafe normalde iki gecelik mesafeydi, bir gecede kestik. Bu kadarlık mesafeyi bir gecede geçmek kolay değildi, epey yorucuydu. Bazen dinlendiğimiz yerde yorgunluktan uykuya dalıyorduk. Sabahleyin ulaştığımız yerde öğleye kadar dinlendik, öğleden sonra yürüyüşe geçtiğimiz zaman o kadar yorgunluk ağır basmıştı ki yürüyemiyorduk. İki üç saatlik yoldu, akşama kadar zor ulaştık. Aslında bu kadar yürümenin nedeni de boşu boşuna çatışmaya girmemek, ya da kolay ölmek içindi. Bunun sorumluluğu var. Bunun korkusuyla insanın ayakları güçleniyor. Savaşta korku olmasa insanda saklı olan cesaret ve yetenekler ortaya çıkmaz. Buna karşı tedbirler de alınmaz ve bizimde önümüzdeki yolda düşman ve korku olduğu için hem acele hem de duyarlı ve hızlı bir şekilde geliyorduk. Ama düşmanın olmadığı yere ulaştığımızda artık tüm hücrelerimiz durmuştu, çalışamaz hale gelmişti.

Bizim bir mayın patlamıştı, diğer mayın yerinde kalmıştı. Diğer iki arkadaşın mayını da bizimki gibi patlamamıştı. Onlar da bizden iki gün sonra yanımıza ulaştılar. Onlar mayınlarını kaldırmışlardı. Sonradan anladık ki mayının üzerine bağlı olan cihaz ancak iki fünüye yetecek kadar enerji veriyor. Biz de tedbir amaçlı her mayına iki fünüye yerleştirmiştik, iki mayını bir yaptığımız için toplam dört fünüye yerleştirmiştik, enerji yetmediği için, ikişerli mayınlar olduğu için mayınlarımız patlamadı. Bu eylemden sonra

kış kampının yerine geçtik. Kışın karargahta kaldım. 2004-2005 kışı çok zorlu, düşmanın yönelimleriyle geçen bir kıştı. Bir taraftan sayımız çoktu, elli kişiye yakındı. Erzak sıkıntısı çekiliyordu; hemen hemen haftada bir sırtımızla gidip Dicle suyu kenarından erzak çekiyorduk. Kışın ortasında düşmanın operasyonu gerçekleşti. Bir metrelik karın içinde kampımızı bırakmak zorunda kaldık. Şubatın başında yine karlı ve maceralı bir gidiş gelişle gidip Cudi'den bir grup arkadaşı Gabar'a getirdim. Bu zorlu kışı ve bahsettiğim olayları yazmaya çalışacağım.

Kış kampı yerine geldiğimiz zaman hemen hemen manga yerleri bitmişti, bazı ufak tefek çalışmalar kalmıştı. Bunları yavaş yavaş gidermeye çalışıyorduk. Ben de kışın karargah yönetiminde yer alıyordum. Karargahtaki bileşim de eski ve diğer alanlardan gelen arkadaşlardan oluşuyordu. Eyalet koordinesinden de arkadaşlar bulunuyordu. Kopuk da olsa eğitim de görüldü. Ama kış kampımız kuzey üstlenme tarzından çok uzaktı. Gerilla ve gizlilik kurallarına hiç dikkat edilmiyordu, uydu telefonlarından diğer normal telefonlara kadar teknik kullanılıyordu. Yine büyük cihaz sürekli kullanılıyordu. Kışın ortasında dış görevler de oluyordu. Her görevlere gidiş gelişlerde düşman sonradan gelip kontrol ediyordu ve yavaş yavaş bunun tedbirini geliştiriyordu. Bir defa bahara doğru arkadaşlar göreve gittiklerinde düşman arkadaşları fark ediyor. Hemen akşam operasyon çıkarıyor, biz sabahleyin kalktığımızda sabah keşfinde çoğu tepede düşman askerleri vardı. Göreve giden arkadaşlar noktaya ulaşmamışlardı. Göreve giden arkadaşları düşman fark etmişti, bunlar kendilerini vadiye bırakıp yamaçlara veriyorlar. Bir arkadaş da gruptan kopuyor, gruptan kopan arkadaş gündüz ortasında düşman görüp şehit düşürüyor. Diğer arkadaşlar yamaçtaki sırtta pusu atıyorlar, düşmanın bir kolu bunların üzerine geliyor, arkadaşlar pusuda etkili vuruyorlar, orada düşmanın beş altı askeri öldürülüyor. Ondan sonra arkadaşlar hemen kendini oradan çıkarıyorlar. Başka yerlerde de arkadaşlar düşmanın birkaç kolunu vuruyorlar. Kışın ortasında hazırlıkların tam yapılamamasından dolayı sürekli erzağa gidip gelmemiz gerekiyordu. Bu nedenle de bu görevlerde düşman fark ediyordu, bazı kayıplarımızın yaşanmasına neden oluyordu. Bu görevler bahara kadar devam etti.

Yine kışın ortasında düşmanın kapsamlı bir operasyonu oldu. Her yerde bir metreye yakın kar var. Ocağın ortalarıydı, düşman ilk başta Tepe Bayrak dediğimiz -Gabar Navserinin ortalarında- tepeden Çırav yamaçlarına kadar olan alana çıkmıştı. Bir kampımız Spivyan köyünün yukarısındaydı. Düşman onların yakınlarına kadar gelmişti, ama kampın etrafında izler olmadığı için kampa kadar gelmemişti. O kamp akşam kendilerini bizim tarafa verdi. Düşman o taraflarda herhangi bir iz bulamayınca operasyonu Navserin bu tarafına kaydırды. Düşmanın bir kolu geceleyin bizim kampın iki yüz metre yukarımızdaki sırtın üstünden geçiyordu. Boğazda bizim izlerimiz vardı, ama düşman hem karanlıkta geçiyordu, hem de boğaza ulaştığında taşlık yerler vardı onun için izleri görememişti. Biz akşam tartışmıştık, 'operasyon bu tarafa kayabilir, biz kendimizi nereye versek iyidir' Ben o zaman "kendimizi Çiyaye Bızına yamaçlarına verelim. Gündüz oraları keşif yapmıştım, yamaçtaki karlar erimişti" dedim ama arkadaşlar kabul etmediler. Şahin Çiya noktasına gitme kararı çıktı. Ben itiraz ettim, orası operasyon hattının üstündedir, oraya gitsek sabahleyin çatışmaya girme ihtimali yüksektir dedim ama kabul etmediler. Ben Gabar'da çok kaldığım için hem arazi hem de düşmanın operasyonları hangi yerlerde yoğunlaşacak biliyordum. Arkadaşlar dinlemeyince fazla itiraz etmedim. Biz sabah saat ikide kalkıp belirlenen yere gidecektik ama düşman gece saat on bir, on ikide gelince hemen kamptan çıkmak zorunda kaldık. Düşmanın bizim gittiğimiz tarafa da geleceğini biliyordum, yolda giderken Hüseyin arkadaşına bunu anlatmak istedim, fakat kabul edilmedi. Sırta ulaştığımızda ben ve Doğan Kobani öncüyüydük. Doğan arkadaş kampta yardımcımdı, tecrübeli ve

araziyi tanıyor ve hakimiyeti de vardı. Benle Doğan arkadaş sırtın üstüne çıktık, Hüseyin arkadaş da yanımıza geldi. Hemen iki yüz metre yukarımızda tepe Katliam vardı, düşmanın bir kolu geceden oraya gelmişti. Birkaç dakika dinlendikten sonra birkaç defa asker sesleri gelmeye başladı, artık orada kalamazdık. Günün aydınlanmasına iki saat kalmıştı. Oradan hemen çıkmamız gerekiyordu, orada kalsak sabah erkenden çatışmaya gireceğiz, her yerde kar ve çatışmaya girsek kayıp verme ihtimali çoktu, bu riski göze alamazdık. Hemen oradan kendimizi aşağıya Aşırm köyünün yanından Bere Mire köyünün altındaki vadiye bırakıp Çiyaye Bızına yamacına çıktık. Hava aydınlanır aydınlanmaz oraya ulaştık. Oraya ulaşana kadar bazı yerlerde koşmaz zorunda kalıyorduk. Öğleye doğru baktık diğer kampta oraya gelmiş. Sayımız çoğalmıştı. Akşama kadar orada bekledik. Öğleden sonra hemen beş yüz metre aşağıımızda bulunan tepe Orte dediğimiz tepeye düşmanın bir kolu geldi, artık düşman izlerimizi görmüştü, bu tarafa kaydığımızı biliyordu. Tüm gücünü bizim bulunduğumuz yöne kaydırды. Aşağıda helikopter indirme yapıyordu. Düşman tahmin ediyordu biz kendimizi vadiye bırakmışız ama ahmak değildik, tecrübemiz vardı biz kendimizi yamaca vermiştik. Oraya düşman gelseydi korkumuz yoktu, arazi çatışmaya elverişliydi. Akşamleyin tartıştık, iki kamp bir arada olmaz, ayrılmamız gerekiyordu. Ben araziyi tanıdığım için her iki kampla da gidebilirim dedim. Bir kampı Meydin köyünün yamaçlarına kaydırдыk. Ben sürekli arazide dolaştığım ve avcılık yaptığım için hakimiyetim çoktu. Karargahı da bilinmeyen bir yere götürdüm.

27 şubat 2012

Gittiğimiz yer gizliydi, o gün orada da karşımızda düşmanın bir kolu duruyordu, karşımızdaki kol kendisini bırakınca düşmanın geri çekildiğini fark ettik. Akşam olunca oradan çıktık, tekrardan Çiyaye Bızına yamaçlarına gittik. Arazide düşmanın son kolları vardı, onlar da sabahleyin kendilerini bırakıp gittiler. Düşman kışın ortasında kapsamlı bir operasyon çıkarmıştı. Her ne kadar kamp yerlerimizi bırakmış, karda hareket etmek zorunda kaldıysak da operasyon boşa çıkmıştı, sonuç alamamıştı. Kamp yerlerimiz deşifre olmamıştı, çatışmalar çıkmamıştı ve herhangi bir kaybımız olmamıştı. Savaşta biraz böyle yaklaşmak gerekir. Düşman dolu ve çok kalabalık geldiği zaman sen kendi tedbirini alacaksın. Çünkü imha amaçlı senin üzerine geliyor, kalabalık geliyor. Kendini küçük birimlere ayırıp küçük gruplar şeklinde vuracaksın. Düşman küçük geldiği zaman sen gücü büyütüp onu tümünden imha edeceksin, ortadan kaldıracaksın. Bu gerillanın doluluk ve boşluk ilkesidir. Kışın ortasında düşman operasyonu da böyle kalabalık dolu bir şekilde gelmişti. Biz de onu boşa çıkarmak için böyle yöntem uyguladık.

Kışın ortasında beş yeni savaşçı arkadaşı bir grup arkadaş Gabar'dan Cudi'ye götüreceklerdi.

Bunlar giderken Şırnak ve Cizre yolunun üzerinde düşman pususuna düşüyorlar. Her beş arkadaş da şehit düşmüştü. Eski olan üç kurye kendilerini kurtarmışlardı, bunlar bazen savaş gerçekliğimizde ortaya çıkan vahim durumlardır. Nasıl insan vicdanı elveriyor da yanındaki silahsız ve tecrübesiz yoldaşlarını düşman içinde bırakıyor. Kendini kurtarmaya çalışıyor. Bunlar hiçbir vicdanın kaldırmayacağı durumlardır. İşte bizim içinizde de bazı vicdansız, insanlık duygusundan yoksun insanlar çıkabiliyor. Biz düşmanın kapsamlı operasyonunda kayıp vermemiştik ama operasyondan sonra bu olay yaşanmıştı. Bu olay bizleri çok etkilemişti, moralimiz bozulmuştu. Hiçbir zaman düşmanımıza karşı kolay kayıp vermememiz gerekiyor, akan kanın boşa akmaması gerekir. Akan her damla kanın düşmana ağır darbe vurup da akması gerekir. Akan her damla kanın arkasında ne kadar acılar çekiliyor. Kürt halkındaki, özellikle Kürt analarının ne kadar gözyaşları akıyor. Tam tersine düşmanına gözyaşını ve acıyı hissettirmek gerekir.

Arkadaşlar şehit düştükten sonra Cudi'ye Haftanın'den bir grup arkadaş gelmişti. Bir ay Cudi'de beklemişlerdi. Grup da Haftanın'den Cudi'ye geçtiği zaman düşmanın pususuna düşmüştü, gruptan bir arkadaş şehit düşmüştü. Grup Cudi'de takılı kalmıştı. Grubu getirmek için biz üç arkadaş Cudi'ye gittik. Cudi'de daha önce kaldığım için araziye tanıyordum. Deriye Deşta Lala'dan asfalta kadar bilmiyordum, Doğan Kobani arkadaş boğaza kadar gelip bize yolu tarif etti. Karanlık bastığında Cudi'ye doğru hareket ettik. Risor suyunu geçene kadar fazla zorluk çekmedik. Araziyi de tek ben biliyordum, yanımdaki iki arkadaş da yeni geliyorlardı. Hiç tanııyorlardı. Suyu geçtikten sonra yağmur yağmaya başladı. Birden sis bastırdı, oralarda durmak imkansızdı. Yavaş yavaş gitmeye başladık, ama hangi tarafa gittiğimizi bilmiyoruz. Önümüzde karakol veya düşman hedefinin olmadığını biliyoruz ama her yer sisli, nereye gittiğini tam kestiremiyorsun. Bazı yerlerde uçurumlardan çıktık, bir tepenin zirvesine ulaştığımızda etrafıma baktığım zaman ön tarafımızda Cizre ve ovalık alan var, altımızda karakol ışıkları görünüyor. Diğer tarafımızda Şırnak görünüyor. Şırnak'tan yolun üzerindeki karakolların ışıkları görölüyordu. Siste biraz azalmıştı. Kendi içimden düşünüyordum: 'acaba biz nereye çıkmışız?' Cudi'nin üzerine mi geldik ama olmadığını biliyorum. Cudi'ye çıkmak için Nerduş suyunu geçmemiz gerekirdi. Biraz düşününce sis de yavaş yavaş kalkıyordu, daha önce anlatmıştım, Cizre TRT'si dediğimiz yer, 1993'te buraya eylem yapmıştık. Eylemden sonra tank pususuna düşmüştük, pusudan sonra bu tepeye çıkmıştık. Bu sırta Sırta Kere diyorduk. Oraya çıkmışız. Hemen çıktığımız yerden uçurumların altına geldik, biraz daha yürüyüp patikaya ulaştık, boğaza ulaştığımızda artık tanıdık araziye ulaşmıştık. Bundan sonrası arazi konusunda zorluk çekmeyecektik. Karanlıktı, kendimizi bir kaya altına verdik, sabaha kadar bekledikten sonra sabahleyin yağmur ve kar yağmaya başlamıştı yükseklerde. Kendimizi Nerduş suyunun üstüne bıraktık, suyu geçtikten sonra patikanın üst tarafında şikeftler vardı. Öğleye kadar burada dinlendik, önümüzde Şex köyü vardı. Orada Cudi'deki arkadaşlara randevu vermiştik. Köy de tehlikeliydi, karşısında karakol vardı. Düşman çoğu zaman gelip pusu atıyordu. Burada dikkat etmemiz gerekiyordu. Öğleyin tünelden geçtik, tünelden sonra köyün içinden yukarıya çıktık. Randevu verdiğimiz yerde kimse yoktu. Yanımızda telefon vardı ama telefon numarasını yanlış vermiştik onun için kimseyi bulamadık. Biz yolumuza devam ettik. Patika köyden yukarıya çıkıyordu, yukarıya çıktıkça kar da artıyor. Aşağıda yağmur, yukarıda kar yağıyordu. Zaten bu kadar yağmur ve karın altında her yerimiz su gibi olmuştu. Kuru kalan hiçbir yerimiz yoktu. Karanlık olmadan kendimizi kuru bir kaya altına ulaştırmamız gerekiyordu. Patika Atatürk burnu dediğimiz yüksek tepenin altından geçiyordu, oraya kadar yokuştur. Hep çıkıştı, yarım metreden fazla kar vardı hala da yağmaya devam ediyordu. Tepenin altına ulaştıktan sonra patika yamaçtan gidiyordu, düz olduğu için kar fazla olsaydı da engellemiyordu. Akşamüzeri patikanın yukarısında bulunan kaya altlarına gittik. 1992 sonbaharında bizim bölük orada kaldığı için biliyordum. Hemen birkaç dakika içinde kuru odunları toplayıp ateş yakmaya başladık, her yerimiz ıslandığı için karşımızda düşman da olsaydı yakmak zorundaydık. Ya orada donacaktık, ya da her tehlikeyi göze alıp ateş yakacaktık. Sonuçta ateş yaktık. Gece saat on ikiye kadar ateş yakıp elbiselerimizi kuruttuk. Sabaha kadar orada bekledik. Biz kuryeleri bulamayız diye tedbirimizi de almıştık. İkinci randevu yerini de belirlemiştik, ikinci randevu yeri Tuşimi çeşmesiydi. Sabah erkenden kahvaltımızı yapıp randevu yerine erken ulaşabilmek için erkenden harekete geçtik. Bugün hava güneşliydi, açık bir hava vardı ama kar çoktu. Bir metre kar vardı. Biz birbirimizi değiştirerek ilerlemeye çalışıyoruz. Karniya Zate'ye kadar böyle gittik. Patika yamaçtan Berwar gidiyordu ama kar çoktu, biz kendimizi vadiden bıraktık. Ondan sonra Tuşimi çeşmesine çıkan dolun içinden yukarıya çıkıyoruz. Dolun içi karla doluydu, iki saatte ancak çeşmeye ulaştık. Artık yürüyecek halimiz kalmamıştı randevu yerinde kimse yoktu. Ne izler vardı ne de arkadaşlar. Kimseyi görmeyince bizde de takat kalmamıştı, birkaç dakika

dinlendikten sonra etrafı gözetlemek ve telsizle bağlantı kurmak için yandaki sırta çıktık. Sırtın üstünde bir dürbünle etrafı kontrol ettik. Bir şeyler görünmüyor işaret amaçlı bir iki el mermi sıktık, cihazla da çağrı yaptık. Birkaç çağrıdan sonra arkadaşlar cevap verdiler “gelin biz sizi görüyoruz” deyince ben de, “bizde takat kalmamış, bizi almaya gelin yoksa biz gelmeyeceğiz” dedim. Önümüze iki arkadaş geldi, on- on beş dakikalık yürüyüşten sonra kampa, arkadaşların yanına ulaştık.

Cudi’de üç- dört gün dinlendikten sonra Gabar’a gelmek için hazırlandık, grubun hepsi eski ve komuta düzeyindeki arkadaşlardı. Bu arkadaşlardan bazıları daha sonraki pratiklerde şehit düştü. Agit Suruç, Gernas Mardin bu arkadaşlar şehit düştü. Serbest Haruni, Pıllıng Malatya arkadaş da vardı, bizimle beraber grup sayısı on bir arkadaş. Yine karlı ve yağmurlu bir günde hazırlanıp sabahleyin harekete geçtik. İlk günde daha zorlu bir yoldan geçtik. Akşam karanlık basar basmaz Şex köyüne ulaştık, ordan yarım saatlik yürüyüşten sonra gidip şikefte bekledik. Derin bir vadiydi, şiddetli bir yağmur yağıyordu. Gece saat ikiye kadar burada bekledik. İkidten sonra kalkıp boğaza gittik, boğazın yan tarafında uçurumun ortasında şikeft vardı, kendimizi oraya verdik. Derin vadiden ilerlerken hem yağmurlu hem de çok karanlık olduğu için yavaş yavaş ilerliyorduk. Öncü bendim, önümü hiç göremiyordum. Bazen arkamdaki arkadaş baktığımda arkadaki arkadaş hiç göremiyordum, patika da uzun yıllardan beri kullanılmadığı için hep çalılıklar çıkmıştı, yamaçlardan taşlar yuvarlanmıştı, ona rağmen de patikayı şaşırmıyordum, ayak hislerimle yürüyordum. Hemen ayağım patikadan çıktığı zaman fark ediyordum. Ondan sonra Nerduş suyunu geçmemiz gerekiyordu. Büyük taşların üzerinden atlayarak karşıya geçmemiz gerekiyordu. Ama karanlıkta geçmek imkansızdı. Yanımızda bulunan el fenerlerini yakarak karşıya geçtik sağlam bir şekilde. Böyle bir karanlıkta patikayı hiç şaşırmamam gruptaki arkadaşların acayibine gitmişti. Serbest arkadaş diyordu “ya heval Gelhat tu ve tariye de çawa reke dertexe ez bım eze cıhexwede rünım” Böyle karanlıkta insanın gözleri işlevsiz oluyor, ayak ve beyninle yürüyorsun. İnsan dikkatli olmasa bir uçurumdan ya da bir taştan düşebilirdi. Ama hiçbir şey olmadan sağlam bir şekilde sabah aydınlanır aydınlanmaz kendimizi şikefte ulaştırdık. Şikefte ulaştığımızda hemen ateş yakmaya başladık. Önceden köylüler keçi sürülerini şikefte koyduğu için epey sıcaktı. Harekete geçene kadar orada dinlendik. Bu arada sürekli kar ve yağmur yağmaya devam ediyordu, yağış öğleden sonra saat iki, üçe kadar devam etti. Biz de öğleden sonra saat üçte harekete geçtik. Boğazda görüntü vermemek için kendimizi eğerek hızlı adımlarla dereye bıraktık. Daha karanlık basmadan Risor suyuna ulaştık. Sular yükselmişti, her arkadaş birbirinin kolunu tutarak suyun diğer tarafına geçtik. Elbiselerimizin belden aşağısı ıslanmıştı. Üşümek için hemen harekete geçtik. Caddeyi ve caddenin yukarısındaki sürülmüş tarlaları geçtikten sonra artık karların içine girdik. Hava açıldı ama dondurucu bir soğuk vardı, biraz daha yürüdükten sonra elbiselerimiz ve çoraplarımızın hepsi ıslak olduğu için artık ayaklarımız donuyordu. Hemen bir ara verip yedek çoraplarımızı çıkarıp üzerine naylonda koyarak geçici bir tedbir aldık. Zaten o kadar kuru bir soğuk var ki durduğun yerde iki üç dakikadan fazla kalamıyordun. Her yürüdüğümüzde kar da çoğalıyor, boğaza kadar kendimizi ulaştırdık. Artık bizde takat kalmamıştı. İki yüz metre daha yürüdükten sonra” arkadaşlar biraz tehlikelidir ama biz burada bir ateş yakalım, buna mecburuz, bir iki saat dinlenmeden devam edemeyiz ateş yakmasak burada donacağız” dedim. Grup araziye bilmediği için bir şey demedi, zaten o kadar yorulmuştuk ki herkes de böyle bir şey istiyordu. Biz saat gece on birde boğaza ulaşmıştık ve saat ikiye kadar orada ateş yakıp dinlendik. Artık oradan ayrılmamız gerekiyordu. Normalde gündüz kalacağımız yerde kar olmasaydı kırk beş dakikalık mesafeydi ama kar çoktu, bir metreden fazlaydı. Gece de ayaz ve açık olduğu için karın üzeri beş altı santimlik donmuştu, ayağını attığın zaman karın üzerindeki ince tabaka kırılıyordu ayağın içine batıyordu. Öndeki

arkadaş yüz metreden fazla gidemiyordu. Hemen onu değiştirmek gerekiyordu. Çok ağır ilerliyorduk, on-on beş dakikalık yolu ancak bir saatte gidiyorduk. Kırk beş dakikalık mesafeye ancak dört saatte ulaşabildik. Saat ikiden altıya kadar. Artık aydınlık olmuştu, bizim ulaştığımız yerde arazi uygundu. Gabar arazisinin sağlam yerlerine ulaşmıştık. Gündüz olmuştu hemen bir iki büyük ateş yakmaya başladık. O kadar yorulmuştuk ki, bazı arkadaşlar hastalanmıştı. Biz yolu açmamıza rağmen Pılling arkadaş bizden yarım saat sonra ulaştı. Öğleye kadar burada dinlendik. Öğleden sonra Dola Kuştıyada bir şikeft vardı, oraya gidip bir gece orada kalacaktık. Böyle karlı havalarda gece yürümek tehlikeliydi. Geceler soğuk ve dondurucuydu. Her yerde durup ateş yakma imkanı yoktu. Gerçi Gabar arazisine girdiğin zaman her yerde gündüz yürüme imkanı var, onun için gerekli olmadıkça geceleri yürünmüyordu. Bir iki saat yürüdükten sonra karşımıza bir domuz sürüsü çıktı, bizde de enerji kalmamıştı. Yanımda kurye olan Mazlum ve Baran arkadaşlara “grubu siz şikefte götürün” dedim. Onlara ‘şikefti çıkaracak mısınız’ diye sordum, onlar da ‘çıkarcacağız’ dedi. Ben de yanıma bir arkadaşımı alarak kendimi aşağıya bıraktım, gidip bir tane domuz öldürdük. İki kişi olduğumuz ve uzun bir yürüyüşten geldiğimiz için ancak domuzun yarısını kaldırabildik. Yükümüzü kaldırıp arkadaşların yanına gitmeye başladık. Daha karanlık basmadan arkadaşlara ulaştığımızda şikeftin on dakikalık yukarısında düzlüğün kenarında ateş yakmışlardı. Arazi hakimiyetleri olmadığı için, biraz da sis olduğu için şikefti bulamamışlardı. Tabii ben yanımdaki kurye arkadaşlara biraz kızmaya başladım, hemen onları kaldırıp şikefte gittik. Sayımız çoktu, hemen karanlık tam basmadan ateş için kuru odunları topladık, ateş yaktık. Artık sağlam yere ulaşmıştık, kamp yerine üç saatlik bir mesafe vardı, gökten taşlar da yağsaydı sorun çıkmazdı. Biz de gece saat on bir, on ikiye kadar kendimize et ve kebab yaparak kendimize gelmeye çalışıyoruz. Artık dizlerimizde takat kalmamıştı, kemiklerimizin içi boşalmıştı, böyle bir dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Sabaha kadar burada dinledik, sabah olunca kahvaltıdan sonra karargah yolunu tuttuk. Bere Mire köyüne ulaştığımızda yollar açılmıştı, biz anladık ki karargahtan arkadaşlar Dicle kenarına göreve gitmişler. Biz yolumuza devam ederek karargaha ulaştık. Karargahta fazla arkadaş yoktu, yarısından fazlası göreve gitmişlerdi. Arkadaşlar sabahleyin görevden döndü. Artık sağlam bir şekilde karargahtan Cudi’ye gidip, Cudiden Gabar’a geri gelmiştik. Böyle kış süreçlerinde bu gibi görevlere gidip gelmek çok tehlikeli ve riskliydi her yönüyle. Bir yandan düşman tehlikesi, diğer taraftan doğaya karşı verdiğimiz yaşam mücadelesi.

Zorlu ve tehlikeli geçen operasyon, Cudi’ye gidip gelme ve dış görevlerle dolu geçen bir kış daha geride bıraktık. Bahara kadar zorlu da olsa ulaştırdık kendimizi. Bahar oldu ve düzenlemeler yapıldı. Ben yine bir grup arkadaşla Mışare’ye gittim. Mışare’ye Mart ayının ortalarında geçtik, Newroz’da eylem yapabilmek için hazırlıklar yapmaya başladık. Yanımda doktor Ağrı, Şehit Eşref Afrin vardı. Eşref arkadaş 2006’da Kerboran’da çatışmada şehit düştü. Sabotajcımız Zeynel arkadaş. Zeynel arkadaş da 2009’da Mersin’de yaralı düşmanın eline esir düştü. Sonbaharda patlamayan iki tenekeli mayınımızı kontrol ettik. Düşman onları bulamamıştı, yani iki yerde hazır mayınlarımız vardı. Biz başka hazırlıklar da yapmaya çalışıyorduk. Bu arada bizden iki gün sonra yanımıza dört arkadaş geldi. Kendal Mardin, Ciwan Koçer, Doğan Haseki ve Doğan Kobani arkadaşlar. Bu arkadaşlar da Siirt merkezde eylem yapacaklardı. Yanımdaki arkadaşlar bilmesinler diye bazı şeyleri uydurarak “bunlar Mava’ya geçecekler” dedim. Yanımızda bir gün kaldıktan sonra Siirt tarafına hareket ettiler. Biz de bazı hazırlıklarımızı yapmıştık. Zeynel arkadaş için de bazı şeyleri getirmiştik. Hatta dört beş kilo baklava ve sigara da getirmiştik, yirmi Mart’ta benle Zeynel arkadaş akşam gidip komandoyu mayına bağladık, gittiğimiz gece hafiften yağmur yağdı, ondan sonraki gün her yer sis olmuştu. Sis üç gün devam etti, yirmi dört martta sis kalkmıştı, akşam üzeriydi. Baktık iki tane panzer karakoldan Siirt

tarafına doğru gidiyor, ama bunlarda patlatmak istemedik. Biz içi dolu olan bir askeri araçta patlatmak istiyorduk. Bu panzerler bu saatte gittiklerine göre kesin konvoy gidecektir dedik. Tabii telsizleri de takip ediyoruz, aşağıda Hedit köyü vardı, Siirt'ten gelen konvoy askerleri oraya bırakıp akşam boş halde panzerler eşliğinde karakola geldi. Geceydi mayınları patlatmak imkansızdı, zaten araçlar da boştu. Anladık ki araçların bıraktığı askerler operasyona çıkacaktı, ama yerimiz çok sağlamdı. Uçurumun ortasında bir şikeft vardı, oranın içindeydik. Ondan sonraki gece biz uzanmıştık birden çok şiddetli bir patlama sesi geldi, hemen yerimizden fırladık. Cihazları açtık hem cihazdan takip ediyoruz, hem dürbünle anlamaya çalışıyoruz. Baktık iki tane panzer karakoldan çıkıp patlamanın olduğu yere geldiler, gelip mayınımızın olduğu yerde durdular. Biz hemen anladık ki bu ses bizim mayından gelmişti. Bu mayınımız boşa patlamıştı. Hemen birkaç gün sonra diğer mayını döşemek için sabotajcı ve Eşref arkadaşı oraya gönderdim. Bu da aynı şekilde boşa patlamıştı. Daha sonra benle Zeynel arkadaş düşmanın bazen geldiği bir tepeye birkaç mayın yerleştirdik. Bu da bir hafta sonra kendiliğinden patladı, yaptığımız her girişim boşa çıkıyordu. Dedim Zeynel tüm çabamız boşa gidiyor, bir yoğunlaş sen sabotajcısın, bir çözüm bul. Düşman yöntemi deşifre etmişti, sürekli sinyal attığı zaman da mayınlarımız boşa patlıyordu. Bazen de Zeynel arkadaş moralinin yükselmesi için şaka yapıyordum: "Zeynel bak baklavalara boşa gitti, sana aldığımız tekel iki binler hep boşa gitti" Yanımızda telefon da vardı. Arkadaşlar bize Siirt'te Doğan arkadaş yaralanmış haberiniz olsun diye haber verdiler. Biz tahmin ettik diğer arkadaşlar bizim yanımıza gelecekler, onun için ben köye gidip köylüye "böyle bir durum var, haberiniz olsun" diyerek, ona şifre ile bir yer söyledim. Arkadaşlar geldiklerinde yanımıza yönlendirebilirsin. Bir iki gün sonra diğer üç arkadaş yanımıza geldiler. İlk önce köylünün yanına gidiyorlar, köylülere söylüyorlar, bizim durumumuzu öğrenmek istiyorlar. Köylü diyor "Gelhat'tan bir şey anlamadım, her gün patlama sesleri geliyor ama hiçbir şey olmuyor, hiç asker ölmüyor. Ben o kadar gübre getiriyorum hep boşa gidiyor"

Arkadaşlar bir gün yanımızda kaldılar, ondan sonra Gabar'a doğru hareket ettiler. Onlardan bir hafta sonra bizi de çağırdılar. Eylem çıkaramamıştık, girişimlerimiz çok olmuştu boş. Yaptığımız planlamalar boşa gitmesiydi alanda çok ses verecekti ama hepsi boşa patlamıştı. İlkbahar çıkışımız başarılı olamadığı için üzüntülü bir şekilde Gabar'a arkadaşların yanına gidiyoruz. Harekette biraz öyledir, benim şahsımda da biraz bu yaklaşım var: Benim önüme konulan görevimi yerine getirmek için çok çabalamaya çalışırım, başaramadığım bir görevi de hiçbir zaman kendime kabul etmem. Ama ne yapalım, girişim vardı ama sonuç alınamamıştı. Eleştiriler gelecekti. Bir iki günlük yürüyüşten sonra Gabar'a ulaştık. Gabar'a ulaştığımızda grupla yapılan toplantıda beklediğimiz gibi eleştiriler gelişti tabii. Gelen eleştiriler yerindeydi, bizden istenilen sürece cevap olmaktı, bir görev verilmişti bu görev istenildiği gibi yerine getirilememişti. Bunun ağırlığı çoktu, bunun üzerine çok yoğunlaştım. İnsan ancak verilen görevi yerine getirdiği zaman eleştirilere mana verir.

2005 baharında yine her bahar olduğu gibi erzak sıkıntısı çekiliyordu. Arkadaşlara ulaştığımız zaman bize verecek bir şeyleri yoktu. Biz gittiğimizde boş gitmemiştik ben hep Rojhat Biluzeri arkadaş kendime örnek almışım. Rojhat arkadaş bir yere gittiğinde hiçbir zaman boş gitmezdi. Biz de dört arkadaşlık, sırtımızda ancak bazı eşyaları götürdük. Toplam dört-beş kilo şeker, tütün, demçay, pil vb acil ihtiyaçlardı. Tabii bu götürdüğümüz eşyalar arkadaşlara ancak on gün yetti. Arkadaşlar bazı köylere baskın yaparak biraz erzak getirebiliyorlardı, köylere girdiklerinde her birisi elli kilodan fazla kaldırılıyordu. Arkadaşlar köyden bir saat uzaklaştıktan sonra köylüler telefonla düşmana haber veriyordu, düşman da başlıyordu köylerin etraflarını havan ve tanklarla vuruyordu. Ama erzak çıkarmak için buna mecburduk. Nasıl ki bazen gidip aslanın ağzından et

çıkarmak zorundasın, Gabar'da da çoğu zaman böyle oluyordu. Gidip düşmanın ağzından ekmeği çıkarıyorduk. Ben birkaç gün karargahta kaldım, bir ara lojistikçi arkadaş gelip dedi "heval Gelhat bugün hiçbir şey yok arkadaşlara vereyim" benim de biraz şakacı yönlerim çoktu. Bende ona " tuz var mı" dedim. "var" dedi. Ben de "çözömsüz kalma, tuzu al otlara serp, çağır, gelin otlanın de" şakasını yaptım. Bazen böyle şakalar insana moral veriyor, az da olsa etraftaki insanların gülmelerine neden oluyor. Birkaç dakika da olsa insan aç olduğunu unutuyor. Böyle zor günlerde insan ava gittiği zaman da arazide havyan bulamıyor, bulduğu zaman da vuramıyor. Aynı gün ava gittim, noktadan yanımda götürecekt bir şey yoktu, sadece biraz tuz götördüm. Belki bir domuz ya da teke vururum diye çıktım ama bir şey bulamadım. Bir de bahardır insan çok gevşek oluyor. Boş köylerin etrafında bahçeler çoktu, ben de artık takat kalmamıştı, ben bahçenin içinden biraz tuzik, qorad ve tırşok dediğimiz ekşi bir otu alıp yıkadıktan sonra kayalığın ortasında küçük bir çukur vardı, otları oraya doğrayıp birazda üzerine tuz döküp karıştırarak bir salata yaptım. Salataı yedikten sonra biraz kendime geldim, yürüyebilmek için biraz vitamin aldım. Ondan sonra yoluma devam ettim, tek başınydım. Bir şeyler bulmaya çalışıyordum, artık akşama doğru. Sık bir ormanda yürürken hemen yirmi metre önümdeki büyük bir ağacın dalına yabani bir güvercin kondu. Kendi içimde düşöndüm acaba mermi sıkayım mı, hemen ayakta nişan alıp onu vurdum, alıp noktaya götördüm. Başka hiçbir hayvan vurmada akşam olunca karargaha ulaştım. Sabah olunca yine lojistikçi arkadaşa bir takılmak istedim, onu çağırdım yanımda on arkadaşta fazla vardı. Lojistikçi geldiği zaman "bunu al, dün vurduğum güvercin, bunu al genel arkadaşlara dağıtırsın" dedim. Bunu söyleyince tabii herkes gülmeye başlamıştı. Lojistikçi arkadaş da biraz saftı, daha şaka yaptığımı anlayamamıştı, "heval Gelhat bu arkadaşlara yetmez ki" dedi. Bunu deyince bizdeki gülmeler kahkahalara döndü. Zaten o kadar sayı çoktu ki bırak bir güvercini, bu sayıya bir domuz yetmezdi. Erzak sıkıntısı çekiliyordu, köylerden gelen erzaklar yetmiyordu. Başka alternatifler geliştirmek gerekiyordu. Ben yanıma bir arkadaş da alarak Mışare tarafına geçtim. Köylerden erzak çıkarıp araziye saklayacaktık, belli bir miktar topladıktan sonra Gabar'dan arkadaşlar gelip sırtla Gabar'a götürecektlerdi. Beş on günlük çalışmalardan sonra biraz erzak toplayıp bir yerde sakladık. Daha iç kesimlere giderek orada köylölerden bir at aldık ve oradaki erzakları toplayıp arkadaşları çağırdık. Topladığımız erzağı Gabar'a götördük, bu erzak en az bir aya yetiyordu. Tabii o zamana kadar başka yerlerde de erzak geliyordu, artık bu sorunlar biraz aşılımıştı. Benim de düzenlemem artık Gabar'daydı.

Yaza doğru Hüseyin arkadaş Cudi'ye götördüm. Hem Hüseyin, hem de Rengin arkadaşları Cudi'ye götördüm. Her iki arkadaş da saha koordineleriydi. Sağlam bir biçimde götörmem gerekiyordu. Kışın gittiğimizde hava soğuk ve kar yağışlıydı, bu sefer de aşırı sıcaklıklar vardı. Artık sıcaktan yürüyemiyorduk, ama yine de insan her yerde kalabilirdi. Ama arkadaşları sağlam bir şekilde Cudi'deki arkadaşlara ulaştırdım. Cudi'de bir hafta kaldıktan sonra yolu öğrenmeleri için Cudi'deki iki kuryeyi Gabar'a kadar getirdim. Gabar'da biraz kaldıktan sonra bazı çalışmalara için Mava'ya geçtim. O zamanlar belimde disk çıkmıştı, uzun yürüyüşler etkiliyordu. Mava'dan ovalık kesime gittiğimiz zaman da orada bir hafta kaldık. Bazen Beşiri suyunu geçmek gerekiyordu. Belimde o kadar ağrı vardı ki eğilip çorabımı bile çıkaramıyordum. Bazen çıkarıp giydiğimde en az on dakika gidiyordu, ağrı bastığında gözlerimden yaşlar geliyordu. Ama örgütün verdiği bir görev vardı, ayağım da kopsaydı görevi yerine getirmem gerekiyordu. Bir hafta ovada kaldıktan sonra Mava kırsalına geçtik. Mava'da bir aydan fazla kaldım, oradaki arkadaşlarla bazı çalışmalara katıldım. Bel ağrısı gittikçe artıyordu, ondan sonra Mava'dan üç günlük bir yürüyüşten sonra Gabar'a geldim. Gabar'a ağrı kesici iğneleri kullanarak ulaşabildim. Artık sonbahara yaklaşıyorduk, zaten sonbahar olduğu zaman yoğun çalışma başlıyor. Bir yandan erzak çekme, diğer yandan eylem keşifleri. Bazen meyve toplama; badem, ceviz gibi. Bir

taraftan da arkadaşlar üzüm toplayıp pekmez yapıyorlardı. Diğer taraftan kış bastırmadan alana yeni gelen arkadaşlar var ve güneye geçecek olan arkadaşlar vardı. Ara sıra küçük de, yerel de olsa düşmanın operasyonları oluyor. Düşman da biliyordu böyle sezonlarda bu gibi hazırlıkları yapıyoruz. Onun içinde düşman bazı boş köylere sızma yapıyordu. Ben de bazen görevlere gidip ağır yük kaldırdığımda belimde ağrı kalmıyordu, herhalde belim ağır yüke alışmıştı. Boş yürüdüğüm zaman belim ağrıyordu ama yarım torba ya da bir torba unu kaldırdığım zaman sırt ağrısı duruyordu. Sonbaharda belimin ağrısı durmuştu.

Gabar'da çok eylem yapılıyordu. Her yerde eylem geliyordu, artık kapsamlı eylem yapmamız gerekiyordu. Bunun sonucunda Gundike Şex (Erenkaya) köy karakolunun keşfini yaptık. Gundike Şex Gabar'a yakın bir yerdi. Buranın iki gün keşfini yaptık. Keşiften sonra toplantı yaptık, toplantıda karakolu kaldırabiliriz kararı aldık. Sonra diğer yönetimdeki arkadaşlar da toplandı düzenleme yaptık. Ben biraz araziye de tanıyordum ve karakol keşfinde de kaldığım için kendimi saldırı koluna dayattım, kabul edilmedi. Bu kabul edilmeyince kendimi takviye grubuna dayattım. Bu da kabul edilmeyince artık daralmıştım, ara verdiklerinde toplantıya katılmadım. Arkadaşların birkaç defa ısrar etmesine rağmen düzenlemeye katılmadım. "Madem bırakmıyorsunuz ön gruplarda yer alayım, ben de katılmıyorum" dedim. Ondan sonra benle Aydın arkadaş pekmez yapan arkadaşların yanına kendimizi bıraktık. Karanlık olmasına bir iki saat kala biz noktaya geri dönüyorduk. Biz daha noktaya ulaşmadan kobralar gelip noktayı vurmaya başladı. Noktanın altında cephaneye getiren dört beş tane katır vardı, kobralar bunları vurdu. Noktanın içinde arkadaşlar çoktu, kobralar vurduğunda ikimizde yerimizde duramıyorduk. Kobralar gittikten sonra hemen bir iki dakika içinde noktaya koştuk, noktanın içinde Gulan arkadaş şehit düşmüştü. Hemen oradaki arkadaşları çıkarıp kendimizi yukarıya verdik. Hem düzenlemelerden hem de yaşanan kayıptan bir gün sonra Navser alanına geçtim. Bazı yaklaşımlardan daralmıştım. Orada kalmak istemiyordum, madem ki eyleme katılmıyorum ben de diğer arkadaşların yanına gidip oradaki çalışmalara katılacağım diyordum ve alt yapı çalışmaları için diğer arkadaşların yanına gittim.

Sonbaharda Serbest Kıçı arkadaş Besta'dan Gabar'a gelmişti. Erzak, alt yapı çalışmasını o yürütüyordu. Biz de onun yanına gidip ayarladığı erzağı sağlama alıyorduk. Bazen bir kamyon geliyordu kamyonun içinde beş altı tonluk erzak vardı. Biz de yirmi-otuz arkadaş bir gecede hepsini kaldırıp depoluyorduk. Ama bu kadar erzak gelince bazı arkadaşlar yetmiş beş kilo kaldırıyorlardı, bazıları elli kilo kaldırıyorlardı. Bu çalışmalara bazen ara veriliyordu ama kar yağana kadar bu çalışmalar devam etti. Bu arada Gundike Şex eylemi de yapılmıştı. Eylem çok başarılıydı. Arkadaşlar karakolun yarısına kadar girmişlerdi, düşmanın ölüleri çoktu. Eylem 29 Ekim'de yapılmıştı. 29 Ekim Türkler'in Cumhuriyet bayramı. Askerler ışıklandırmaların altında prova yapıyorlardı, bu esnada arkadaşlar vuruyor. Oradaki askerlerin çoğu ölüyor, ondan sonra her yerden arkadaşlar vuruyor. Şehit Serhıldan arkadaşın kolu hemen karakola giriyor. Şehit Aydın arkadaşın kolu da nizamiyeden girmeye çalışıyor, düşman karşılık verdiği zaman Aydın arkadaşın kolunun hepsi yaralanıyor. Aydın arkadaş da orada şehit düşüyor. Bu grup işlevsiz oluyor, hemen takviye ve diğer saldırı grubu devreye giriyor. Karakoldaki tank da kendi cenazelerine basarak arkadaşların üzerine geliyor. Arkadaşlar roketlerle vuruyorlar, yine de devam ediyor, arkadaşlar tankın altına bomba atıyorlar, ondan sonra tank kendisini geri çekiyor. Eylem başarılıydı ama Aydın arkadaşın şehadeti ağır gelmişti.

Aydın arkadaş eski bir arkadaştı, 1991'de katılmıştı. Sürekli savaşın içinde yetişen, pratik içinde şekillenen bir arkadaştı. Hemen hemen tüm pratiği Botan'da geçmişti. Botan'da da Gabar'da

kalmıştı. Zaten köyü de Çırav'ın altındaki Reşine köyüydü. Köyleri korucuydu, düşmanın köleleriydi Aydın arkadaşın pratiği de Gabar, Çırav ve Mışare alanlarındaydı. Arazinin hepsini elinin içi gibi biliyordu, oradaki halkın hepsini biliyordu. Köylüler de onu çok tanıyorlardı. Arkadaşlar içinde büyük saygı topluyordu. Bir diğer özelliği de şakacı yanları vardı. Bir arkadaş onu tanısa da tanımasa da onunla şakalaşıyordu, hemen onunla rahat alıp verebiliyor. Onun şehadeti herkesi üzmüştü. Tek üzülmeyenler köyüydü. Cahş oldukları için çok sevinmişlerdi, çünkü onlar Aydın arkadaştan çok çekiniyorlardı. Onun şehadeti onların hoşuna gitmişti. Ben Aydın arkadaşla 94'ten beri tanışıyordum, pratikte beraber çok kalmıştık. Beraber çok anılarımız olmuştu. 2004 yazında Mışare alanında beraberdik.

Bu eylemden sonra başka eylem keşifleri de vardı. Zıvinge karakolunun tepesi vardı. Bu karakol da hemen hemen Gabar'ın içindeydi. Zıvinga Heci Eli deniliyordu. İçinde iki taburluk güç vardı. Bir tanesi topçu taburu, bir tanesi de operasyonel faaliyet yürüten taburdu. Gabar'a operasyon çıktığı zaman düşmanın iki üç kolu buradan çıkıyordu. Topçu taburu olduğu için Gabar'a atılan havan ve obüslerin hepsi buradan atılıyordu. Daha eskiden 1994'te arkadaşlar vurmuştu, ama düşürememişti. Bu tabur Gabar arazisine sürekli havan attığı için coğrafyayı bozmuştu. Bizim bu tabura karşı çok tepkimiz olmuştu. Bunun üzerine planlama yaptık, bu karakolun havası da çoktu, kendisine de çok güveniyordu. Gerçi her operasyona geldiklerinde darbe alıyordu, kayıpları oluyordu ama karakol üzerinde eylem olmamıştı, onun için kendisine çok güveniyordu. Tabii merkezi bir eylem yapılacaktı. Bunun keşfi birkaç yerden yapıldı. Yavaş yavaş hazırlıkları yapılıyordu cephanedir, gücün toplanmasıdır. Bu eylemin planlaması çok detaylı yapıldı, eylemin başarılı olması gerekiyor. Eylemden bir gün önce benle Haki arkadaş ava gittik, her birimiz bir tane dağ keçisi vurduk. Gerillada öyledir, eyleme gidildiği zaman sanki bir düğüne gidiyorsun. Herkesin morali yükseliyordu. Tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra en önemli husus olan düzenlemeye sıra geldi, herkes merakla düzenlemeyi bekliyor. Düzenlemeleri yaptık; iki sızma grubu, bir takviye, bir savunma grubu. Savunma grubu yukarıdan baskın yapılacak tepeye vuracak, iki taciz grubu da roketlerle karakola vuracaktı. Hepimiz kendimizi saldırı grubuna önerdik, arkadaşlar beni kabul etmedi. 'Senin diğer iki grubu da denetlemek için takviyede olman lazım' dediler. Bir sızma grubuna Sabri Gulo arkadaş bakıyordu, diğerine Şiyar Mardin arkadaş. Ben de takviye grubundaydım. Tepeye yukardan vuracak gruba da Rubar Tey arkadaş bakıyordu. Düzenlemeler olduktan sonra Nokta Hevale Cemal dediğimiz yerdeydik. Orada halay çektikten sonra hazırlanıp harekete geçtik, Gole dediğimiz yere gittik. Oradaki sırtta hedef görünüyordu, koordine orada kalacaktı. Herkesin kendi yerini görmesi için; nereden ve nasıl gidip gelecek, tüm gruplara birer birer gösterdik.

1 mart 2012

Koordineden sonra kendimizi aşağıya bırakmaya başladık. Hem tepenin hem de karakolun savunma grupları bir gün öncesinden gitmişlerdi. Zaten o gruplar yerlerini aldıktan sonra diğer sızma grupları sızma yapmaya başlayacaklardı. Onlar yerlerini almadan sızma grupları fark edilseydi gruplar zorlanırdı, düşman içinden çıkamazlardı. Ama savunma grupları yerlerini aldıkları zaman diğer gruplar fark edilseler de savunma grupları düşmanı vursalar diğer gruplar rahat çıkabilirler. Biz kendimizi Xurse köyünün altındaki üçgene bıraktık. Eylem geç saatlerde başlayacaktı, ay ışığı bittikten sonra hemen üçgenin yamacında bir şikeft vardı, kendimizi oraya verdik. İki üç saat sonra harekete geçtik. Aşağıya giden vadide yavaş yavaş ilerliyoruz. Bazı yerler de karakola görüntü veriyordu, görüntü vermemek için kendimizi eğerek, bazen de kaz yürüyüşü gidiyoruz. Daha hedefin çok uzağındayız. Küçük bir görüntü versek eylem deşifre

olacak, tüm çabalar boşa gidecek. Böylece karakolun altına kadar gittik. Ama hedefimiz karakol değil, hedef tepedir. Karakolun yan tarafından tepeye doğru çıkan küçük bir doluk vardı. Biz daha vadiden ilerlerken Sabri arkadaş eylemi erken başlatmak için çok sabırsızlanıyordu. Bunun için bazen hatalara giriyordu. Görüntü vermemek için onu sürekli uyarıyordum, “heval Sabri sen böyle sabırsız yaklaşırsan eylemi deşifre edeceksin” diyordum, bazen de üslubumu sertleştiriyordum. Heval Sabri’nin Botan’daki ilk eylemiydi. Tabii ki birçok arkadaşın sabırsızlığı eylemi başaracak mıyız düşüncesinden kaynaklıydı. Her insanda oluşan bir durumdur. İnsan bir hedefe yöneldiği zaman mevzinin altına ulaşana kadar sürekli kafasında gelip giden bir şeyler oluyor: bazılarında heyecan, bazılarında sabırsızlık, bazıları da mevzinin altına gittiği zaman uykusu geliyor. Biz buna ölüm uykusu diyoruz, sanki bazıları ona bir şey olacaktı gibi bazı hislere giriyor, bir dakika durduğu zaman hemen uykusu geliyor. Değil ki ölüm korkusundan, tam tersi savaşında en cesaretli arkadaşlardır böyle arkadaşlar. Biraz da psikolojik bir şeydir. İnsan kendi kendisiyle tartıştığı ve yoğunlaştığı zaman çözüm getirdiği zaman böyle şeyler gelişebiliyor. Ben birçok eylemde bazı arkadaşlar şahsında görmüşüm, hatta bende olan bir durumdur. Çoğu insanda kendini sorumlu görmekten geliyor. “Ben hareket etmiyeyim, ses çıkarmayayım, eylem deşifre olmasın, benim yüzümden düşman fark etmesin, ben buna sebep olmayayım” kaygısını yaşıyor, bazılarında öyledir. Biz küçük dola girdik. Buradan yavaş yavaş yukarıya doğru çıkıyoruz. Biraz çıktıktan sonra Zıvıng ile Xurse arasındaki topraklı araba yoluna ulaştık. Hemen beş yüz metre solumuzda karakol var. Beş yüz altı yüz metre yukarımızda vuracağımız tepe var. Görüntü vermemeliyiz, verirsek bırakalım eylemi, kendimizi oradan çıkarmayız. Caddeden çok dikkatli bir şekilde birbirimizi savunarak geçtik. Birbirini savunmasan aniden düşmanın bir grubu pusu için devriye gelmiş olabilir. Caddeyi geçtikten sonra ağır ilerliyoruz. Her yirmi otuz metre yüründüğünde oturup beş on dakika etrafı dinliyorduk. Tepeye iki yüz metre kaldığında orada biraz bekledik. Artık bundan sonra gruplar birbirinden ayrılacak. Yanımızda üç arkadaş karakola vuracaklardı. Onları orada bıraktık, bizim grupla diğer iki sızma grubu da tepeye gideceklerdi. Tepenin yakınındayız, hiç konuşamıyoruz bazen el işaretleriyle, bazen de ağzımızı diğer arkadaşın kulağına yakınlaştırarak düşük bir sesle pıst pıst yaparak söylemeye çalışıyorduk. Bizim grup da harekete geçti. Biz yerimizi aldıktan sonra diğer gruplar da yavaş yavaş hareket geçeceklerdi, biz de arkadaşlardan ayrıldık.

Biz de yavaş yavaş yerimize ulaştık, mevzilerin otuz metre altındayız. Hemen iki metre yukarımızda tel örgü vardı, kendimizi taşların arkasına vermişiz. Hepimizin silahları hazır bir biçimde duruyoruz. Sızma grupları da harekete geçmişlerdi. Sızma gruplarının geçtiği iki yüz metrelik kısım karakolun karşısına düşüyordu, sızma yaptıklarında karakol onları fark etmişti. Baktım bir anda karakoldan sesler gelmeye başladı. Subay diyordu ‘haydi oğlum çabuk olun, çabuk olun’ bu ses birçok defa tekrarlanıyordu. Dedim deşifre oldu, arkadaşlar çabuk vurmasa tepeyi alamayız. Bu esnada Sabri arkadaşın grubu çok yakınlaşmıştı, bomba mesafesindeydi onlar da bunu anlayınca hemen bombalarla vurmaya başladılar. Daha tepe fark etmemişti, hemen biz de vurmaya başladık. Yukarımızdaki iki mevziyi roketlerle imha ettik. Tepenin etrafı tel örgülerle kaplı olduğu için sızma grupları düşmanın sürekli girip çıktıkları yerden gireceklerdi, düşman da akşam olunca giriş çıkış yerini mayınlarla kapatıyormuş. Arkadaşlarla bunu bilmedikleri için vurduktan sonra hemen tepenin içine girmek istiyorlar. Düşmanın döşediği mayınlar patlıyor, burada Rubar ark şehit düşüyor, Sabri arkadaş yaralanıyor. Bir grup arkadaş tasfiye olduktan sonra hemen biz harekete geçtik.

3 mart 2012

Koordine bize çağrı yaptı, “heval hemen müdahale edin” biz telsiz konuşmasını takip ediyorduk. Biz harekete geçmiştik koordineenin ikinci çağrısında “heval em ketına tepe de, em nıha nava mevziyadane” dedik. Biz harekete geçtiğimizde bazı arkadaşlar tel örgülerin üzerinden atladılar, ben de tellerin kenarından yirmi otuz metre yürüdüktan sonra Sabri arkadaşın yanına ulaştım. Mın got “heval Sabri çı buye?” We ji got “heval Gelhat linge mın je vebuye” ben hemen “Sabri arkadaş sen kendini yavaş yavaş aşağıya doğru bırak” dedim. Hemen telsizle aşağıımızdaki gruptan bir arkadaşı Sabri arkadaş göturmeleri için çağırdım. Ben Sabri arkadaşla fazla uğraşamıyordum, diğer arkadaşları denetlemek için tepeye gitmek zorundaydım ve tepeye mevzilerin içine girdim. Her üç grup tepeye toplandığı için onları dağıtıttıktan sonra benle bir arkadaş daha bir mevziye gittik. Ben mevzinin ağzına feneri verdiğimde içindeki iki asker daha ölmemişti. Her ikisi de oturmuş ve silahları omuzlarının üstünde bekliyorlardı ama arkadaşlar tepenin her yerine girdikleri için bir şey yapamıyorlardı. Adeta yerlerinde donmuşlardı, biz hemen fark ettik ve mevzinin içine bombayı attık. Artık mevzi tümünden imha olmuştu, mevzinin içini kontrol etmesi için feneri diğer arkadaşlara verdim. Diğer arkadaşları kontrol etmeye başladım. Tepenin ortasında büyük bir manga biçiminde üstü kapalı bir mevzi vardı, arkadaşlar bunun etrafında toplanmışlardı. Hemen ne olduğunu anlamaya çalıştım. İçinde bir asker vardı, arkadaşlar teslim olmasını istiyorlar, bu direniyor teslim olmuyor. Bir bayan arkadaş içeriye girmek istediğinde hemen mermi sıkıyor, bir mermi bayan arkadaşın omzunun üzerinden sıyrılıyor. Hemen arkadaşları örgütleyip içeriye bomba attıktan sonra içindeki imha oldu. Kısa bir süre içerisinde tepenin hepsi düşmüştü. Bazı askerler kurtulmuşlardı, sesleri aşağıımızdaki dereden geliyordu. Karakola doğru kaçıyorlardı. Ben daha noktadayken sigara tabakasına sigara sarmıştım, tabakayı doldurmuştum. Artık biraz rahatlamıştım, tabakayı çıkarıp tepenin ortasında bir sigara yaktım, sigarayı içerken karakola bakıyordum. Savunma gruplarının attıkları roketler gelip karakola değip patlıyorlardı. Bu karakola karşı çok tepkimiz olmuştu, roketler karakola çarptığında içim rahatlıyordu. “Zıvinge senin havan artık söndü” Her yerden yoğun bir şekilde arkadaşlar vuruyordu. Karakoldan ses çıkmıyordu, savunmasını bile yapamıyordu. Karakol rezil olmuştu. Elimizde düşmanın üzerinden kaldırdığımız roket ve roket atarlar vardı. Bizde buradan karakola atış yapalım mı acaba diye düşünüyordum ama tepenin düştüğünü anlayacaklar, yoğun bir şekilde tepeyi havanlarla biz daha tepedeyken vursalar kayıp verebiliriz kaygısıyla bunu göze alamadım. Tepedeki eşyaları toplamaya başlamıştık, tepede dolu cenaze vardı, en az gördüğüm on beş askerin cenazesi vardı, dolu malzeme ve silahlar vardı. Bunların hepsini kaldırmak imkansızdı. Yanımızda Sabri arkadaş vardı, onu kaldırmamız gerekiyordu. Biz koordineyle bağlantıya geçtik, “tepenin hepsi düşmüş biz tepeden çıkacağız, geri çekilme hattımız eyleme geldiğimiz yerdir, doktoru o hatta gönderseniz iyi olacak” dedik. Biz tepeden çıktık. Hepimizin yükü çok ağırdı, hem düşman üzerinden kaldırılan malzemeler, hem de Sabri arkadaşla ulaştığımızda arkadaş taşıyan arkadaşların malzemelerini de kaldırmamız lazımdı. Bir grup arkadaş Sabri arkadaş getirmeleri için görevlendirdik. Biz geri kalan arkadaşlar da diğer tüm malzemeleri kaldırıp kendimizi bıraktık. Bazı yerleri dikkatli geçmemiz gerekiyordu. Sağlam bir biçimde kendimizi dereye bıraktık. Orada mevzilenerek yaralı arkadaş getiren grubun gelmesini bekledik. Grup geldikten sonra harekete geçtik. Yükümüz çok ağırdı ama hepimizin morali çok yüksekti. Tepenin hepsi düşürülmüş, eylem başarılıydı. Düşman üzerinden çok silah kaldırmıştık. Yükümüz ne kadar ağır olsa da sorun çıkmıyordu. Biz yolda giderken yaralı arkadaş için gelen doktoru gördük.”arkadaşlar arkamızdan geliyorlar, kendinizi bu vadiden bırakın onları göreceksiniz” deyip yolumuza devam ettik. Artık sabah oluyordu, epey yorulmuştuk, bizde yürüyecek hal kalmamıştı. Koordineyle bağlantıya geçip “önümüze arkadaş gönderin” diyecektik ki biz daha koordineyle yani Haki arkadaşla bağlantı kurmadan yardıma gelen arkadaşlar bize ulaştılar. Ondan sonra Haki arkadaşın yanına gittik. Orada kaldırdığımız malzemeleri saydık.

Düşman üzerinden dokuz silah kaldırmıştık, beş on tane çanta, askeri haritalar, telefon ve başka bir çok malzeme kaldırılmıştı. Sonra kendimizi bir kayalığın üstüne verdik. Hem tepenin keşfini yapıyorduk hem de kaldırdığımız çantaların içinde bulduğumuz çekirdekleri yiyorduk. Bu arada yaralı arkadaş getiren grup telsizle bağlantı kurup “doktor bize ulaşmamış Sabri arkadaş kan kaybından şehit düşmüş” dedi. Ben ve Haki arkadaş olduğumuz yerde donakaldık. Hem doktorun ulaşmamasına tepki gösterdik, hem de arkadaşlar başka bir yerden gelmişlerdi, geldiğimiz hattan gelmemişlerdi, bu yüzden birbirlerini bulamamışlardı. Birçok eylemde ya doktorun olmayışı ya da yaralı arkadaşlara doktorun geç yetiştirilmesi sonucu birçok arkadaş şehit düşmüştür. Ama çoğu zaman bundan sonuç alamıyoruz. Sabri arkadaşın şehadeti de biraz bundan kaynaklanıyordu. Eylem bu kadar başarılı olmuştu, sadece Rubar arkadaş şehit düşmüştü ama Sabri arkadaşın şehadeti eylem üzerinde gölge bırakmıştı. Bir anda tüm arkadaşların morali bozuldu. Biraz daha yürüdükten sonra patikanın üzerine ulaştığımızda diğer gruplar da bize ulaştılar, oradan beraber nokta Hevale Cemale arkadaşlardan ayrıldığımız yere gittik. Verdiğimiz iki değerli kayba rağmen eylem başarılıydı. HPG’de ilk defa böyle bir sonuç alınmıştı. Eylemin başarısından dolayı saldırı gruplarında yer alan arkadaşların hepsi ödüllendirilmişti. 2005 yazında biz dört arkadaş ava gitmiştik ben, Serhıldan arkadaş ve iki kişi daha. Diğer ikisi şimdi ihanetçi olmuşlar. İkişer gruplar şeklinde ayrıldık. Benle Serhıldan arkadaş Deşta Gabar ve Qırne köyünün etrafına gittik, ikimizde bazen bazı yerleri randevu yeri olarak verip ayrılıyorduk. Yazın ortasıydı. Çok sıcak bir güneş vardı. Qırnenin Deriye Gabar tarafındaki Komando tepesinin altında bir bahçe ve bir çeşme vardı, susadığım için çeşmenin üzerine gittim. Su bulanıktı, biraz temizledikten sonra bekledim. Bir anda sol kolumu şiddetli bir acı bastı, hemen koluma baktım bir yerde şişkinlik oluştu, bir iki yerden de kan geliyordu. Elimi yıkadıktan sonra biraz da su içtim, kalkıp yürümeye başladım. Elime bir şeyin soktuğunu fark ettim ama ne olduğunu tam anlayamadım, yine ava devam ettim. Elimin şişkinliği de gittikçe büyüyordu, bazen durduğum yerde ani hareketle nişan alıyordum ‘acaba bu bir hayvan kaçsa vurabilecek miyim’ diye. Bir iki dakika durduktan sonra kolum titriyordu. Şişkinlik artık koluma doğru ilerliyordu, tek başınaydım, orada bir şey olsaydı kimse beni bulamazdı. Acının şiddetlenmesi üzerine biraz acele ettim. Bir yandan aşırı sıcaklık, diğer yandan acı ve şişkinlik.

4 şubat 2012

Bir saat yürüdükten sonra Serhıldan arkadaşla ulaştım. Kolumu gösterdiğimde hemen anladı yılanın soktuğunu. Elimin bilek kısmını bağladı. Bıçakla yılanın soktuğu yeri kesmeye çalıştı. Ama o kadar ağrı vardı ki bayılmak üzereydim. Ben hala ciddiyetinin farkında değildim. Ben yine de Serhıldan arkadaşla “ben arkadaşların yanına yavaş yavaş giderim sen de ava devam edersen, belki arkadaşlar için bir hayvan öldürürsün” dedim ama o bunun ciddiyetine varmıştı “Yok” dedi. “Seni noktaya götüreceğim, seni götürmeden rahat etmeyeceğim” artık yavaş yavaş beraber noktaya gitmeye çalıştık. Gabar TRT’sinden Derşew köyüne giden topraklı yoldan gidiyorduk, köye on dakika kala yoldan çıkıp noktaya gitmemiz için araziden gidecektik. Yukarıya doğru yürüdüğümde artık nefes alamıyordum. Her yüz metre yürüdüğümde on dakikadan fazla uzanmam gerekiyordu. Artık kolumun hepsi şişmişti, hatta şişkinlik karnıma kadar gelmişti. Artık dayanamıyordum. Serhıldan arkadaşla “sen önden takımın yanına git oradan bir arkadaş karargaha gönder, orada Sedat arkadaşın yanında panzehir var getirsin, ben de yavaş yavaş gelirim” dedim. O hemen benden ayrıldı, ben de yavaş yavaş gitmeye başladım. Bir saatlik mesafe kalmıştı noktaya. Yarım saat kala kustum, bu bende biraz rahatlama yarattı, biraz daha yürüdükten sonra Çeknas arkadaş önüme geldi. Beni alıp noktaya götürdü. Orada Serbest Haruni arkadaşın takımı vardı, kendimizi oraya zor ulaştırdık. Ulaştığımızda karargaha giden arkadaş da

bize ulaştı. Panzehir iğnesini vurdular. Sabaha kadar ağrısı ve şişkinliğı dinmedi, sabahleyin ikinci iğneyi vurduktan sonra ağrı dindi, bir gün takımda kaldıktan sonra karargaha gittim. Artık sorun kalmamıştı. Ama kolumun şişkinliğı ve siyahlıklar bir buçuk aydan fazla devam etti. Zıvıng tepesinin eyleminden sonra artık kış hazırlıkları; kış kamp yerini yapma, erzak çekme, bunların hepsi bir arada yürütölüyordu. Kamp yerini yapmak için grupları çıkardık. Diğerk arkadaşlarla Çiyaye Bızına'ya geçtik. Hemen hemen haftada bir, bir kamyon erzak geliyordu. Aynı gecede arabayı boşaltıp erzağı saklıyorduk, ondan sonra da her birimiz birer yük kaldırıp aynı gecede, bazen de güneş çıktığında Çiyaye Bızına'ya geri geliyorduk. Bir gün dinlendikten sonra da gidip sakladığımız erzakları bir kaç gecede çekmeye çalışıyorduk. Sonbahar olduğı için, aslında artık kışa da girmiştik, görevlere gittiğimiz zaman bazen yağmur, bazen kar yağıyordu. Bazen de karlı,fırtınalı gecelerde gidip geliyorduk. Birkaç arkadaş noktada kalıp hazırlık yapıyorlardı. Bir gün Haki arkadaş, arkadaşlar için ava gitmişti. Yanında bir arkadaşı da götürmüştü, biz de yorgun olduğumuz için dinleniyorduk. Öğleden sonra görev teknilini alıyorduk. Silah sesleri gelmeye başladı, biz hemen toplantıya ara verdik. Telefon olduğı için durumu anlamaya çalıştık, anladıktan sonra hemen on beş arkadaşı alıp Haki arkadaşın yanına gitmek için koşmaya başladık. Hemen hemen uzun mesafeye rağmen yarım saat, en fazla kırk beş dakikada ulaştık. Arkadaşın yanına ulaştığımızda hemen durumu anladık. Şimdi bunlar ava giderken Haki arkadaş yanındaki arkadaşı aşağıdan gönderiyor kendisi de yukarıdan gidiyor. İlk önce düşmanı fark edemiyorlar. Haki arkadaş tepeyi keşif ediyor, bakıyor tepede düşman askerleri var. Yanındaki arkadaş da düşmanın bulunduğı tepeye doğru gidiyor. Diğerk arkadaş düşman askerlerini fark etmemiş biraz daha gitse askerlerin içine girecek. Hemen Haki arkadaş diğerk arkadaşın fark etmesi için silahıyla tarama yapıyor. Zaten Haki arkadaşın yanında bir şarjölük mermi var, o da silahın üzerindeki şarjördür. Bunu sıktıktan sonra kendini geri veriyor, ama diğerk arkadaş ne olduğunu bilmiyor. Biz yanına ulaştıktan sonra düşmanın olduğı tepeye gitmeye çalıştık. Biz daha ulaşmadan düşman tepeyi bırakıp kendisini aşağıya bıraktı, biz yetişemedik. Biz oralarda diğerk arkadaş aramaya başladık, bulamadık. Artık karanlık da basıyordu. Daha sonra noktadan arkadaşlar telefonla arayıp arkadaşın yanlarına ulaştığını haber verdiler. Biraz rahatlamıştık, ondan sonra noktaya gittik.

Bundan sonraki görevler devam ediyordu. Getirdiğimiz erzakları bırakalım sadece diğerk taraftan getirmeyi, Çiyaye Bızına'ya getiriyorduk oradan da bizim kamp yerinin yakınlarına kadar götürüyorduk. Ayrıca diğerk kamplar için de Bere Mire köyüne giden caddeye kadar da indiriyorduk. Hemen hemen sırtımızdan hiç yük eksik olmuyordu. Yemek yediğimizde, görevle gitmediğimiz gün ya da gece yattığımız zaman ancak sırtımızda yük eksik oluyordu. Son seferde arkadaşlar gittiğinde kar ve fırtına vardı. Biz birkaç arkadaş noktada kalmıştık. Sabaha kadar kar yağıyordu, biz de sabaha kadar naylondan yaptığımız mangalar çökmesin diye biriken karları atıyorduk. Gece yarısı arkadaşlar görevden geldiklerinde perişan olmuşlardı. Birkaç arkadaş yükünü yolda bırakmıştı. Boğaza ulaştıklarında yollarını kaybetmişlerdi. Gece yarısı mermi sıkarak onları noktaya getirebildik. Mermi sıkmasaydık o fırtına da yönlerini kaybetselerdi şehit düşebilirlerdi. Onları noktaya sağlam getirebildik. Geldiklerinde hepsi sıırıslıklam, perişan bir haldeydiler. Bir taraftan kar yağıyor, arkadaşlara çay ve yemek yapmak için ateş yakmışız, odunların hepsi ıslak olduğı için mangaların içi duman dolmuş. Dumandan hepimizin gözleri fal taşı gibi öne çıkmıştı. Hem görevden gelen arkadaşlar hiç yatmamışlardı hem de biz sürekli karları temizlediğimiz için yatmamıştık. Zaten o kalabalığın içinde kimse yatamıyordu. Bazı arkadaşlar o kadar yorulmuşlardı ki mangada ateşin kenarında biraz ısı vurduklarında oturarak uykuya dalıyorlardı. Bazılarının ellerinde çay bardağı vardı, uykuya dalıyorlardı. Artık sabaha kadar hiç kimse yatamadı. Git-gel, arkadaşlara çay yap. Sabah olunca bizim kampa ait arkadaşları topladım, her birimiz birer yük kaldırıp kamp yerimize gittik. Ama yine fırtına vardı ve yoğun bir

kar yağıyordu. Bir taraftan sırtımızda yükler var, diğer taraftan fırtınadır. Bir metreden fazla kar yağmış, önden yolu açmak çok zor, kampa gitmek zorundayız. Artık birbirimizi değiştire değiştire kampın altına kadar ulaştık. Kamp bir kilometre yukarımızda, hiçbirimizde takat kalmamış, arkadaşların gelip bizi almaları için mermi sıkmaya başladık. Onlarda silahla cevap verdiler. Biz de yavaş yavaş ilerliyoruz. Onlar hemen gelip bizi alıp kampa götürdüler. Sırtımızdaki yükleri aldıklarında artık biraz yürüyebildik. O kadar rüzgar vurmuştu ki bazılarımızın boyunları tutulmuştu. Artık kampa ulaşmıştık. Mangalar sıcaktı, odun sobaları yanıyordu. Akşamleyin hiç yatamadığımız için ısı vurduğunda soba kenarında hepimiz uyukluyorduk. Biraz istirahat ettik. Ama biz daha kampa ulaşmadan bayan arkadaşların mangası gece yoğun kar yağışından dolayı arkadaşların üzerine çökmüştü. Kimseye bir şey olmamıştı ama bir manga çökmüştü. Neyse biz dedik istirahat edelim yarın mangayı yaparız. Artık akşam olmuştu, biz de beş altı arkadaş yönetim mangasındaydık. Gece yarısı nöbetçi bizleri uyandırdı, “heval sizin mangadan ses geliyor” dedi. Hemen bazı arkadaşlar kendini dışarıya attı, benle Bedran Koçer arkadaş daha çıkmadan manga üzerimize çöktü. Çöktüğü zaman ben boşlukta kaldım, üzerime bir şey düşmedi. Manganın ortasındaki ağaç ortadan kırılmıştı, kırılan ağacın bir ucu Bedran arkadaşın üzerine düştü. Diğer arkadaşlar çıktığı için ben yavaş yavaş ağacı biraz kaldırıp Bedran arkadaşın ayağını çıkardım. Her manganın üzerinde toprak çoktu, bunun üzerine kar yağdığı için onun altındaki toprak ıslanmıştı. Manganın altındaki ağaçlarda zayıf olduğu için kaldıramıyordu, bunun için mangalar üzerimize çöktü. Ama yine ucuz atlattık, iki manga çöktü hiçbir arkadaşına bir şey olmadı. Ama iki gecede iki manga çökmüştü, geride iki manga kalmıştı. Erkek arkadaşlar okul mangası dediğimiz mangada toplandık, bayan arkadaşlar diğer mangada kaldılar. Biz hemen aynı gecede diğer mangaların da tedbirini almaya çalıştık. Aynı gecede el fenerleriyle gidip odun kesmeye başladık.

5 mart 2012 pazartesi

Odun getirip diğer mangaların da çökmemesi için mangaların altına destek verdik. Yine sabaha kadar dinlenmedik. Sabah olunca yıkılan mangaları yapmaya çalıştık. O kadar pratik çalışmalardan sonra kamp hazır, gidip hem istirahat ederiz hem de kışın sağlıklı bir eğitim görürüz diyorduk. Kampa geldiğimizde bu görüntüleri görünce hepimizde bir moralsizliğe yol açtı. Bu moralsizlik kamp yerini yapan arkadaşların hepsinde de gelişti. Bazı arkadaşlar diyordu ‘şimdiye kadar manga yerlerini yaptık o kadar yorulduk, yaptığımız harcadığımız emek hepsi boşuna gitti’ Bu gibi kaygılara düşmüşlerdi, biz bu kaygıları gidermek için hem kendimize hem de etrafımızdaki arkadaşlara moral vermeye çalıştık ve bir iki günde mangaların hepsini yaptık. Artık yavaş yavaş eğitim sistemine geçmeye başladık. Bazı arkadaşlar güneyden birkaç ay önce gelmişlerdi, beş altı yıl sürekli eğitim ortamında kalmışlardı. İlk başlarda burada gördüğümüz eğitimlere fazla anlam veremiyorlardı. Akif arkadaş vardı, genç bir arkadaştı, Serhat’lıydı. İlk başta diyordu biz kışın toplu eğitimden ziyade bireysel eğitim görelim, daha faydalı olacak. Tabii kuzeyde kaldığı ilk kıştı, ilk başlarda anlam veremiyordu. Bir ay eğitim gördükten sonra ilk kamp toplantısında onu kaldırıp sordum “sen şimdi kuzeyde gördüğün eğitime anlam verdin mi” diye sordum: “doğrudur daha yeni anlamaya başladım, burada gördüğümüz eğitime çok anlam vermeye başladım” dedi. Kuzeyde görülen eğitim biraz daha farklıdır. Gabar’da sadece iki ay eğitim görebiliyorduk. Yıl boyunca yürüttüğümüz pratiği iki ay içinde değerlendiriyorduk. Pratik yürütüyorsun, bu pratiğin olumlu-olumsuz yönleri nelerdir, somut bir şekilde değerlendiriyorduk, bunları bilince çıkarıyorduk. Böylece eğitim çok somutluk kazanıyordu.

2005 yılı çok zorlu geçmişti. Kışın ortasında düşmanın başlayan operasyonlar, Cudi’ye iki defa gidip gelme, Mışare alınanda boşa patlayan mayınlarımız, sırtımızla sürekli erzak çalışmaları..

Gerçi bu sırtımızla erzak çekme yaşamımızın bir parçası olmuştu. Bazı yerlerde bazı duyarsızlıklarımızın sonucunda verdiğimiz kayıplar, kapsamlı eylemler ve en sonda kamp yerine gelene kadar yapılan çalışmalar. Bazı hatlarla anlatmaya çalıştım. Ama yaşam sadece birkaç eylem ve olayla sınırlı değildir, bir gerillanın yaşamı her şeyiyle dolu; bazen acılı, bazen de iyi, bazen de bir macerayla geçiyor. Her şeyiyle anlamlı ve onurlu bir yaşamdır.

Artık 2006 yılına girmiştik. 2006 yılının başında iyi bir eğitim sürecini geçirdik. Sonbahardaki düzenlemelerde bir grup arkadaş Kerboran'da üstlenecekti. Bu arkadaşlar kışın yönelimler olduğunda hem eylem yapacaklardı hem bazı kapsamlı eylemler için keşifler yapacaklardı. Hem de kışın da eğitimlerini görecektlerdi. Şubatın sonlarında arkadaşların kaldığı yer deşifre oluyor, düşman gruba yöneliyor, bunun sonucunda bir arkadaş dışında grubun hepsi şehit düşüyor. Serhıldan, Eşref Afrin, Amed Norşin ve şu anda isimlerini tam hatırlamadığım dört arkadaş daha şehit düşmüşlerdi. Baharın gelişiyle verdiğimiz toplu kayıplar herkes üzerinde etki yaratmıştı. Çünkü tüm arkadaşlar sonbahara kadar yanımızdaydı. Beraber her türlü çalışmaları yürüttük, sonbahardaki erzak çekme çalışmalarına da katılmışlardı, kar yağdıktan sonra Kerboran alanına geçmişlerdi. Çalışmalarda sürekli hep önde aktif olarak katılmışlardı. Hepsi de savaşçı ve cesaretli arkadaşlardı. Zaten oraya giden arkadaşlar hepsi nitelikli arkadaşlardı. Eşref arkadaş Mıshare alanında bizimle beraberdi. Bizim grubun da sabotajcısıydı. Serhıldan arkadaş grup sorumlusuydu. İlk başta o şehit düştüğü için diğer arkadaşlar üzerinde denetim olmayınca artık dağılma oluyor. Daha sonra Serhıldan arkadaş üzerine yazmaya çalışacağım. Yine kışın ortasında bir kampımız deşifre olmuştu, arkadaşlar fark edip kamp yerini bırakmışlardı. Düşman daha ilkbaharda harekete geçmişti. Kerboran'da kayıp verdik ama Gabar'a yönelim yaptığı zaman temaslar yaşanmadı. Düşman bizim kampın karşısına gelmişti, ama bir şey olmadı. Kerboran'da şehit düşen arkadaşların intikamını alabilmemiz için bazı planlamalar yapmamız gerekiyordu. İki arkadaş örgütleyip Cizre'ye gönderdik. Bir bayan arkadaş, bir erkek arkadaş gidip Cizre'de bir eylem yaptılar. İki erkek arkadaş da benle Haki arkadaş tartışıp Batman'a gönderdik. Batman'daki eylem sonuçluysa, eylemde beş polis öldürülmüş, üç polis de yaralanmıştı. Arkadaşlar sağlam gündüz geri çekilmişlerdi.

Artık bahar düzenlemeleri yapılmıştı. Ben de Gabar yürütmesinde yer aldığım için sabit bir takımda değildim. Biraz hareketliydim. Baharda daha biz bölge toplantısı yapmadan düşman operasyonu gelişti. Başladığı gün fırtına ve toza Ereba dediğimiz yoğun bir toz bulutu vardı. Operasyona darbe vurabilmek için dağıldık. Biz nokta Hevale Cemal'in oraya gittik, orada tepe Bayrak keşfini yaptık, o zamana kadar sis kalkmıştı. Haki arkadaş onlar da Navser tarafındaki düşman kollarının keşfini yapıp vuracaklardı. Bizim tepe açık olduğu için akşam olunca vuracaktık, bu arada Haki arkadaş onlar düşmanın bir kolunu pusuda vurmuşlardı. Burada düşmanın çok ölüsü vardı, arkadaşlar cenazelerin üzerin giderken Dayan ve Soro arkadaşlar yaralanmışlardı. Hemen telsizle bağlantıya geçip bizim ne planımız olduğunu sordu. Ben de, burası üzerinde böyle bir planımız var dedim. "Kendinizi bizim yanımıza verseniz iyi olur, burada düşmanın ölümleri çok, gelip ölümlerini almak istiyorlar biz izin vermemeye çalışıyoruz yanımızda yaralılar var ve sayımız azdır" dedi. Biz "tamam yerinizi bize söyleyin hemen yanınıza gelmeye çalışırız" dedik. Tarif ettikten sonra hemen gizli bir yerden kendimizi bırakıp onların yanına gittik. Bir saatte ulaştık, karanlık olmuştu. Düşman cenazelerini kaldırmıştı, sürekli etraflarına atış yaptıkları için de riskleri göze almadık. Yavaş yavaş kar yağmaya başlıyordu, bizim sayımız on beş arkadaştı. Haki arkadaş onların sayısı da beş-altı arkadaştı. Haki arkadaş dedi "sedye yapıp yaralı arkadaşları buradan çıkaralım yoksa soğuktan şehit düşecekler" Elimizde ağaçlardan sedye yapacak kesici bir şey de yok, nasıl yapacağız, iki tane sedye yapmamız gerekir. Arkadaşları sedyelerin üzerinde taşımak da götüremeyiz. Bir taraftan da kar

da yağıyor. Aşırı bir soğuk da var. Artık ne yapalım, ağaçların üzerine çıkıp bir ayağımızı ağaçlara dayayıp diğer ayağımızı ve kollarımızı kullanarak kırmaya çalışıyoruz. Yanımızda küçük bıçaklar vardı onlarla kesip budamaya çalışıyorduk. Zor bela ağaçları kestik, her birimizin sırtında on-on beş metre şutık vardı, bunlarla sedyeyi bağladıktan sonra arkadaşları üzerine koyduk, kendimizi Spivyan köyünün yukarısındaki caddeye bıraktık. Gittiğimiz yerlerde patika yoktu, hem taşıyan arkadaşlar çok zorlanıyordu, hem de yaralı arkadaşlar çok zorlanıyordu. Hem soğuk ve kar, hem zor yollar yaralı arkadaşları çok zorluyordu. Biz boğazın altındaki caddeye ulaştığımızda Soro arkadaş şehit düştü. Yarası ağırdı, hava çok soğuktu, tedavi etmek için imkanlar da yoktu. Biz Soro arkadaş kayalığın altına bıraktık, üstünü geçici kapatıp kendimizi caddeden aşağıya bıraktık. Orada şikeftler vardı ama epey güç yığılmıştı. Kırk elli arkadaş. Herekol arkadaşın takımını Basret tarafında gönderdik, diğer kalan arkadaşları da iki takım şeklinde örgüledik. Bir takıma Serbest Haruni, diğer takıma da Bedran Afrin arkadaş bakıyordu. Benle Haki arkadaş da bunların yanındaydık. Bir şey olduğunda her birimiz bir takımla hareket edecektik. Daha sabah olmadan kendimizi Kaniya Cemidi tarafına verdik. Sabah keşfinde Kela Derşew'de düşman vardı, kaldığımız yer biraz oranın karşısına düşüyordu. Ateş yakamıyorduk. Yerlerde kar vardı, kar yağdığı zaman birkaç defa ateş yakabildik. Akşama kadar orada bekledik. Akşam olunca tepe Bazi yamacında şikeftler vardı, kendimizi oraya verdik. Orada şikeftlerin içinde sobalar vardı. Sobaları yakarak sabaha kadar orada bekledik. Öğlene kadar orada kaldıktan sonra düşmanın bir kolu Şehit Savaş tepesinden Şehit Zana tepesine gidiyordu. Biz uzaktık, kendimizi oraya verdik. Şehit Savaş tepesinin uzantısına ulaştık, ilk başka biz yedi arkadaşlık. Beş yüz metre uzağımızda tepenin diğer ucunda düşman birliği vardı. Birlik çantalarını kaldırıp bize doğru harekete geçmeye başladı. Biz hemen mevzilenip pusu kurmaya başladık. Karanlık basana kadar bekledik, düşman gelmedi. Diğer arkadaşlar da aşağıımızda bir şikeft vardı oraya geldiler. Biz dört arkadaş pusuda bekledik, diğer arkadaşlar da kendilerini şikefte bıraktılar. Gruplar şeklinde sabaha kadar pusuda bekleyecektik. Biz gece saat ona kadar bekledik, hava çok soğuktu, birkaç saat zor dayanabildik. Bizden sonra diğer grup geldi, gece düşman fark etmişti yerinde kalmıştı. Ara sıra arkadaşların pusu kurdukları tarafa doğru mermi sıkıyorlardı, havan atışları yapıyorlardı, biz tehlikeli olur diye grupları çektik. Kendimizi aynı gecede Aske tarafına verdik. Dördüncü günde düşman geri çekilme yapıyordu. Arkadaşlar sırtlarda düşmanın bir koluna vurmak istediler ama yetişemediler.

Burada defterin kenarı katlandığı için yazının başı okunmuyor sayfa 219.

Operasyona arkadaşlar birçok yerden vurmuşlardı düşman darbe yemişti, karakola gelip rahatlamışlardı. Akşamleyin karakolda da arkadaşlar vurunca düşman deliye döndü. O akşam belki iki kamyon cephe kullandılar. Düşmanı kendi karakolunda vurmak düşmanı çileden çıkarmıştı. Biz karakol altından kendimizi Çiyaye Fındıke tarafına verdik, sabah olunca da Şahin Çiya noktasına gittik. Düşman darbe almıştı kayıpları çoktu, sonuçsuz geri çekilmişti. Biz de çok değerli bir arkadaş şehit vermiştik. Soro arkadaş 2003 yazında Gabar'a gelmişti. Gözü kara, korku nedir bilmeyen bir savaşçı kişiliğine sahipti. Yaşamda da fedakarlığıyla dürüst ve insana saygı duyan, oturaklı ve olgun bir duruşu vardı. Soro arkadaşın olduğu yerde moral, coşku ve heyecan vardı. Zaten kendisi de kırmızıydı.

6 Mart 2012 Salı

İsmi de kendi renginden alıyordu. Kendisi Kobani'liydi. Kobani kişiliği feodal ve düşmana boyun eğmeyen bir kişiliğe sahiptir. Bu Soro arkadaşın kişiliğinde de hakimdi.

Biz 2006 baharında alt yapı konusunda 2005 gibi zorlanmadık. 2005 sonbaharında hazırlıklar yapılmıştı, zorluklar çekilmedi. Ama bu hiç erzak çekmeyeceğiz anlamına gelmiyordu. Erzak görevleri sürekli oluyordu. Eylem, keşif ve planlamaları yapılıyordu. 2006 sonbaharına doğru güneyden hem yönetim düzeyinde hem de yapı düzeyinde güç takviyesi yapıldı. Gabar'da uzun süreden beri kalan arkadaşlar alandan ayrıldılar. Haki, Sedat ve yönetimden başka arkadaşlar da alandan ayrıldılar. Adıl arkadaş Gabar'a yine gelmişti. Daha önce 90'lar döneminde çok kalmıştı. Araziyi iyi tanıyordu ama son süreçte çalışmalara tam hakimiyet kurulamıyordu. İlk başta bazı zorluklar yaşandı ama birçok yerde sonuç alıcı eylemler yapıldı. Çırav'da bir yerde operasyonda arkadaşlar vurdu, ondan fazla asker öldürüldü. Yine 15 Ağustos'ta Gabar TRT'sine yakın bir yerde arkadaşlar vurdu, altı-yedi asker öldürüldü, üzerinde üç-dört silah kaldırıldı. Yine Fındike tepesinde arkadaşlar gündüz sızma yaptılar, burada beş-altı asker öldürüp 3 tane silah kaldırdılar. Baharda TRT ve Derşew arasındaki caddenin üzerinde operasyon güçlerini arkadaşlar pusuda vurdular. Burada da düşmanın ölüsü çoktu. Burada da düşman üzerinden silah kaldırıldı. Bunların yanında deşifre olan, boşa çıkan eylemler de oluyordu. Düşmanın operasyonları oluyordu, bahardan sonbahara kadar bazen kısmi, bazen de genel operasyonlar oluyordu. Bunlara karşı eylemler de geliyordu. Sonbaharda düşmanın bir operasyonu oldu. Havaalar soğuktu, sanki kar havası vardı. Operasyonun ilk gününde düşman Bayrak tepesine gelmişti. Biz Şehit Sılav tepesinin etrafında bulunuyorduk. Düşman Dara hattından gelseydi orada mevzilenecektik. Adıl arkadaş ve yanındaki arkadaşlar da oradaydı. Bizden ağır silah istediler. Biz de iki arkadaşın yanına B-7 ve BKC silahlarını verip gönderdik. Tepe üzerine eylem planlaması yapmışlardı. Kapsamlı eylem yapacaklardı. Daha arkadaşlar tepeye ulaşmadan düşman arkadaşları fark etmişti. Arkadaşlar başlamadan düşman arkadaşları vuruyor: Üç arkadaş şehit düştü, sekiz arkadaş da yaralanmıştı. Harun Gui, Rızgar Rojhilat ve Şiyar Amed arkadaşlar şehit düşmüştü. Sanki arkadaşlar üzerine katliam yapılmıştı. Sabahleyin ben tam bir şey bilmiyordum. Mervan arkadaş telsizle benimle bağlantıya geçti. "Yanına sağlıkçı ilaç ve biraz da malzeme alıp sen de gelsen iyi olur" dedi. Hemen acil ihtiyaçları alıp oraya gittim. Karşılaştığım manzara berbattı. Beş-altı yaralı vardı, daha bazı yaralı arkadaşlar getirilmemişti. Hemen durumu anlamaya çalıştım, artık Mervan arkadaş detaylı her şeyi anlattı. Tüm arkadaşlar etkilenmişti. Bazılarının morali bozulmuştu, sanki bazılarının da dünyası yıkılmıştı. Hatta sabah olunca bazı yaralı arkadaşlar düşmanın denetinden zor çıkarılmıştı. Ne de olsa savaştır bazen başarı da bazen de kayıp verme olur. Bu bir komutanın yapacağı planlama ve uygulayacağı taktiğe bağlıdır. Gerçi Adıl arkadaş savaş tarihimizde gelip geçmiş en savaşçı ve en cesaretli, düşmanı anlayan ve ona göre taktik uygulayan bir komutandı. Herkesin kendisine örnek aldığı bir komutan ve savaşçıydı ama bazen savaşta ince ayrıntılar tam değerlendirilmediği zaman ters dönebiliyor. Bu eylemde biraz ters dönmüştü. Yaralıları akşama kadar tedavi ettikten sonra akşamüzeri bir yere götürüp sakladık. İnsan sonbaharda yaralandığı zaman soğukta yaraların iyileşmesi çok zor oluyor. Daha önce 1997'de benim başıma gelmişti. Bir de insan yaralandığı zaman bir çocuk gibi oluyor, sürekli ilgi bekliyor. Bu duygu birçok insanda öne çıkıyor. Sonuçta sekiz arkadaş yaralıydı. Onların iyileşmesi için sürekli onlara iyi bakmamız gerekiyordu. Tabii ki her yerden onların erken iyileşmeleri için eşya getiriyorduk. İmkanlarımızda çok fazla yoktu ama her şeye rağmen onları erken iyileştirmemiz gerekiyordu. Yerleri gizliydi, bende sürekli ava gittiğim zaman öldürdüğüm hayvanın yarısını kavurma yapıp sırtıma veriyordum, yaralı arkadaşlara götürüyordum. Bir ay içinde hemen hepsi iyileşti.

Operasyon devam ediyordu. Yaralı arkadaşları kaldırdıktan sonra hemen takımın yanına gittim. Takıma Serkeft bakıyordu. Büyük güneyliydi, tecrübesi fazla yoktu. Ondan sonraki gün operasyonun kapsamı genişledi. Adıl arkadaş onlar doğu tepesinin yakınında düşmanı pusuda

vurdular. Düşmanın ölüsü çoktu, bundan sonra arkadaşlarda biraz moraller yükseldi, çoğunda eylemlere katılma istemi gelişti. Düşmanın ölüsünü görünce bu istekler gelişti, tabii ki bu Adıl arkadaşın çabasıyla oldu. Bizde kendimizi Çiyaye Bızına tarafına verdik. Oraya ulaştığımızda hemen Serkeft ve iki arkadaşı daha yanına vererek dola Qazane boğazına gönderdim. Arazi keşfi yapaklardı.Orada düşmanın bir birliği var ama fark etmiyorlar. Sağlıklı bir keşif yapmıyorlar, onlarla beraber giden arkadaşlar ona söylüyorlar ama aldırıyor. Başını öne eğip gidiyor. Bir komutan böyle olmamalıdır; bir komutan cin gibi, her yeri kontrol eden, arazinin ayrıntılarını direk kavrayan bir konumda olmalıdır. Bunlar boğazın altına ulaştıklarında daha gündüzdü, karanlık basmamıştı. Düşman bunları farkediyor, mermi sıkmaya başlıyor. Artık bunlar birbirinden kopuyor. Onunla beraber gidenler bizim yanımıza ulaştılar ama komutan ulaşmadı, biz de ne olduğunu anlayamadık. Acaba bir kayıp oldu mu, diğer iki arkadaş yanımıza ulaştıklarında durumu anladık. Serkeft'e de bir şey olmamıştı ama yanındaki arkadaşları bırakıp gitmişti. Hemen yarım saat sonra bir grup arkadaşı alıp dikkatli bir şekilde tepeye gittik. Düşman bırakıp gitmişti. Oraları aradık, Serkeft'i bulamadık. Serkeft bizi geçip Navser'deki arkadaşların yanına gitmişti. Savaşta nadiren de olsa bir komutan yapısını bırakıp başka yere gidebiliyor. Tabii ki böyle şeyleri normal görmemek gerekir. Bunlar biraz daha dikkatli gitseydiler düşmanı önceden farkedip bize haber verseydiler arazi çok uygundu, her yer kayalık ve ormanlıktı, müthiş bir sonuç alabilirdik. Belki düşmanın bir birliğini burada imha edebilirdik ama bir komutanın duyarsızlığı, isteksizliği ve tecrübesizliği birçok tarihi fırsatı alt üst edebiliyor. Gerçi Serkeft biraz kırılmıştı, gözü korkmuştu, yoğunlaşması dağılmış, psikolojisi alt üst olmuştu. Operasyondan sonra toplantı yapıp onu görevden aldık. Çok yardımcı olmaya da çalıştık ama kendine gelmedi. 2007 yazında güneye gönderdik, 2008'de ihanetçi oldu.

Operasyon birkaç gün devam etti ve operasyonda biz fazla sonuç alamadık. Tam tersine aleyhimize döndü, kayıplarımız yaşandı. Yaralılarımızın sayısı çok oldu. Tabii birçok arkadaşımızda bir soğumaya sebep oldu. Bu operasyonu kışın eğitimde çok tartıştık. Her yönüyle eğitim konusu yaptık, tecrübe çıkarmaya çalıştık.

7 mart 2012 Çarşamba

2006'nın son baharında yine Dera'da erzak seferine gittik. Bir kamyon erzak gelecekti, epey arkadaş gidecektik. Diyar arkadaş ayarlayacaktı. Biz daha oraya ulaşmadan haber verdiler, biraz geç gelecek ya da gelmeyecek diye. Bir saat sonra habere verdiler biz de hemen kalkıp gittik. Caddenin üzerine ulaşana kadar bir saat geçti, ulaştığımızda araba orada iki saat beklemişti. Hemen erzakları indirmeye başladık. Arabayı gönderdikten sonra başladık çekmeye. Erzak çoktu, daha arkadaşlar bir şey yapmadan düşmanın bir panzeri geçti, arkadaşların çoğu caddenin kenarındaydılar. Hemen ardından bir askeri araç geçti, bizi geçtikten sonra durdu ve hemen sol tarafımızdaki sırta çıktılar. Sağ tarafımızdaki sırtta da bizim nöbetçilerimiz bekliyordu. Bu arada çok şiddetli bir yağmur başladı, bir taraftan yağmur, hemen yanımızda düşmanın farketmediği erzak var. Hemen kalan arkadaşları oradan çıkarmaya çalıştık. Sayı da çoktu, biraz yukarıya gittikten sonra panzer dönüp karşımızda bir kulübe vardı, orada durdu. Biz de biraz bekledikten sonra bir dere yatağı vardı kendimizi oraya bıraktık. Ondandan sonra düşman bizi fark etti. Etrafına mermi sıkmaya başladı. Karakoldan beş altı havan atışı yaptılar. Bizim sayımız çok olduğu için yanımızda epey erzak getirmiştik. İlk seferdi, her arkadaş bir torba un veya iki torba yirmi beş kiloluk kaldırmıştı. Ama yanımızdaki erzağın fazla olanını sakladık. Yanımıza her birimiz yirmi beş kiloluk alarak Çiyaye Bızına'ya gitmeye çalışıyoruz ama öyle bir yağmur yağıyor ki her yerde seller akıyor. Hepimizin sırtında yük var, elbiselerimizin hepsi su gibi olmuş. Yüklerimizin ağırlığı yetmiyormuş gibi elbiseler de yük gibi ağırlaşmış, adımlarımızı zor atabiliyoruz. Yolda

bazı yerlerde şikeft ve kaya altı yerler var bazen oturup yağmurun biraz hafiflemesini bekliyoruz. Durduğumuz zaman da soğuktan idare edemiyoruz. Zaten erzağın çoğu düşmanın eline geçmiş, moralimiz düşmüş. İlk defa benim denetimimde düşmanın eline parti değeri geçmiş, kabullenemiyordum. Herkesten çok benim moralim bozulmuş, hiç konuşamıyorum, kendimi bir köşeye vermiş sakın sakın oturuyorum. Üzüntülü bir şekilde sigaramı içiyorum. Hiç kimseyle konuşamıyorum bazen de bir şey söylemek isteyen tersliyorum, kendimi kaybetmişim. Her ne kadar kendimi sakinleştirmeye çalışsam da iradem dışında bazı reflekslerim çıkıyor. Biz düşmanın ağzından bir lokma ekmek çıkarmaya çalışıyoruz, her türlü tehlikeyi göze alıyoruz, bir seferde erzağı getirebilmek için o kadar arkadaşı bir araya topluyoruz. Tabii ki kuzeyde bu kadar gücü bir arada toplamak da çok tehlikeli oluyor. Bunların hepsini yaparken elimizin içine bir kamyon erzak geliyor ama bunu nasıl çıkaracağız, nasıl sağlama alacağız, bunun doğru bir planlamasını yapamıyoruz. Bu en çok benim hatamdı. Yolda giderken ‘kendimi cezalandıracağım, kendimi tecride koyacağım’ düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Partimizin Kuruluşu parti tarihinde her yönüyle anlatılıyordu. İlk başta Parti’nin bir tabancası bile yok. Bu kadar zorluklardan bu kadar değerler yaratılırken bizim bunu kolayca heba etmemiz kabullenilmeyecek bir durumdu. Bunu bırakalım da bizim kış üstlenmemizin hemen hemen hepsi tehlikeye giriyordu. Artık başka yerlerden temin etmemiz gerekiyordu.

Sabahın geç saatlerinde yağmurun altında Çiyaye Bızına’ya ulaştık. Naylonların altında ateşler yakarak kendimizi kurutmaya çalıştık. Getirdiğimiz erzak bir kampa hemen hemen yetiyordu. Büyük telsizle durumu Adıl arkadaşına aktardım, bir şey demedi. Buraya topladığımız gücü başka yerlere erzak için yönlendirdik. Artık bu görevler kış kampına girene kadar devam etti. Yılbaşına bir hafta kala kar yağmaya başladı, bizde hemen kampa geldik. Kampı Çiyaye Bızına’da yapmıştık, ilk defa Çiyaye Bızına’da kış üstlenmesi yapılıyordu. Ben kamp yerlerini ava giderken belirliyordum, bulduğum yeride av adı altında diğer yönetimdeki arkadaşlara gösteriyordum. Belirlediğim yer çok güzel ve sağlam bir yerdi. Daha önceki kışları bazen kamp dışına çıkıyorduk ama bu yıl biraz daha farklıydı. Kamptan çıkamıyorduk, arazide topladığımız kuru ağaçları bile hava bozulduğu ve kar yağdığı zaman getiriyorduk. Her konuda güvenliğe dikkat etmemiz gerekiyordu çünkü düşman Ocak ayının başından itibaren arazideki bazı stratejik tepeleri tutmaya başlamıştı. Bu kışın bile belli oluyordu ki önümüzdeki yıl düşman nasıl yönelim gerçekleştirecek. Düşman kışın tuttuğu tepelerle yönelimini belli ettiriyordu. Biz kış kampındayken düşmanın tuttuğu tepeyi göremiyorduk, bazen köpek sesleri ve ağaç kesme motorunun sesi rahat gelebiliyordu. Her sabah arazi keşfini kendim yapıyordum, arazinin her yerini görebilmek için mangaların yirmi metre yukarısında büyük bir ağaç vardı, izlerin çıkmaması için karların içinde uçları çıkmış kayalıklara basarak ağacın üstüne çıkıp arazi keşfini yapıyordum. Günlük çıkardığımız subaylar da akşama kadar keşif yapıyorlardı.

İlk başta kuru ağaçları baltayla kesiyorduk, ama tepeler tutulduktan sonra ses çıkmasın diye ilk önce dışarıda testere ile kesip ondan sonra manganın içine götürüp bir seferde balta ile vurup parçalıyorduk. Düşmanın sesleri geliyordu, biz rahat duyabiliyorduk biz de dışarıda balta ile vursaydık bizim de çıkardığımız sesleri düşman rahat duyabilirdi. Kışın ortasında kamp yeri deşifre olsa başka gidecek bir yerde yoktu. Her yer karlıdır, bırak başka bir yere gitmeyi rahat çatışma yapacak bir yer de, mevzi de yoktu. Mevzi var ama karların altındaydı. Ancak temizlemek gerekiyordu.

Bahara kadar dikkat ettik, bu kış düşman hiçbir kampımızı göremedi. Bunun yanında rahat ve çok yoğun bir eğitimde görmüştük. 2006 yılında pratikte çıkan eksikliklerimiz üzerinde yoğunlaşmalarımız oldu, eksikliklerimizi bilince çıkarıp değerlendirdik. Eleştirdik ve özelleştirisini de doğru bir temelde vermeye çalıştık. Kışın gördüğümüz genel eğitimin yanında bireysel yoğunlaşmayı da yaşadım. Her yönüyle kendimi gözden geçirmeye çalıştım. Daha

önceki kışlarda yönetimdeki arkadaşlar yanımdaydılar, onun için kafamı fazla yormuyordum. Nasıl olsa arkadaşlar hazırdır, yardımcı olurlar, üzerinde dururlar, ben fazla uğraşmasam da olur diyordum. Ama bu kış öyle değildi, yaşamda ve eğitimde her yönüyle benim üzerimde durmam gerekiyordu. Artık çıkan bir sorun karşısında etrafımdaki arkadaşları da harekete geçirerek benim üzerinde durmam gerekiyordu. Yani bireysel irade ve gücün ortaya çıkması gerekiyordu. Bu kışınki eğitim sürecinde büyük ölçüde ortaya çıktı. Büyük bir yoğunlaşmayla pratiğe başladık. Biz daha kamptan çıkmadan benle bir arkadaş Adıl arkadaşın bulunduğu kampa gittik, akşamleyin orada kaldık, pratik üzerine biraz tartışmalarımız oldu. Heval Adıl bana “sonbahardaki pratikten dolayı eğitimde herkes beni eleştirerek, örnek vererek eğitime başlıyordu” dedi. Ben de dedim “Heval Adıl bizde kalkıp konuştuğumuzda senden örnek vererek ve eleştirerek başlıyorduk”

Mart’ın başında kamptan çıktık, kendimizi araziye verdik. Arazi açılmıştı karlar yüksekler dışında erimişti. Kışın başından sonuna kadar hep baharın gelişini bekliyorduk, bahar geldiği zaman insan kendini biraz özgür hissediyor. Kışın öyle değildir. Kışın sürekli sanki bir zindanın içindesin, etrafın karlarla dolu, bazen mangaların dışına bile çıkamıyorsun. Kışa göre bahar özgürlüktür. Hem doğanın ve yeşilliğin içindesin, en önemli olanı da kendini yeni bir savaşa hazırlamak zorundasın. Dana önce anlatmıştım; kışın başında düşman bazı tepeleri tutmuş diye. Düşman ilk önce Şehit Zana tepesini tutmuş, on beş gün sonra orayı bırakıp Bazi tepesini tutuyor. Bazi tepesi yüksek ve stratejik bir tepeydi, Spivyan ve Basret köyünün karşısına düşüyordu. Yüksek olduğu için her yerden görünüyordu. Kullandığımız araziler de bu tepenin karşısına düşüyordu, bazı arazileri kullanamıyorduk. Baharın başında bu tepenin üzerine arkadaşlar eylem yapmak istiyorlar. Dört arkadaş tepenin bir köşesinde pusu atıyor, düşmanın beş altı askeri arkadaşlara doğru geliyor. Pusuda arkadaşlar onları vuruyor, hepsini öldürüyorlar. Mervan Siirt arkadaş kafasını kaldırdığı zaman sabit tepeden suikast yapıyorlar, bu arkadaş burada şehit düşüyor.

Mervan arkadaş takım komutanıydı.Siirt’li, Civanika köyündendi. 1997’lerde katılmıştı. Amanos’larda kalmıştı. Daha sonra Gabar’a gelmişti. Gabar’ın tüm alanlarında kalmıştı. Genelde Siirt, Mışare, Cehennem deresi ve Gabar’ın kendisinde kalmıştı. Her türlü görevi yürütmüştü. Mışare alanında Gabar arkadaşın yanıdaydı. O zamanki eylemlerin hepsine katılmıştı Siirt tarafında beraber kalmıştık, hatta ikimiz beraber onların evine de gitmiştik. Cehennem deresinde de çok kalmıştı, oradaki halkı da çok iyi tanıyordu. Orada erzak çalışmasını yapıyordu, Cehennem deresinden keleklerle Dicle suyunun üzerinden üç dört saat erzak bırakıyordu. 2006 yazıda Mazlum arkadaş pusuda şehit düşmüştü, hemen Mervan ve Diyar arkadaş birkaç gün sonra İdil (Hezex) merkezine gidip iki polis öldürüyor, onların tabancalarını da üzerlerinden kaldırıyorlar. Birkaç gün içinde Mazlum arkadaşın intikamını alıyorlar. En son Gabar’da takım komutanıydı. Alandaki her türlü çalışmalarda ve eylemlerde ön saflardaydı, yaşamıyla ve duruşuyla Gabar’ın moral kaynağıydı. İlkbahara Mervan arkadaşın şehadetiyle başladık. Ama Mervan arkadaşın intikamını alacaktık, kanı yerde kalmayacaktı. Sadece Mervan arkadaş değil, tüm şehitlerimizin kanını ve silahlarını ve teslim ettikleri bayrağı yerde bırakmayacağız. Hem yaşamımızla hem de savaşımızla düşmana karşı duruşumuzla şehitlerimizin manevi değerlerine layık olacağız. Manevi değerlerine sahip çıkmayan birisi onursuz ve insanlık duygusundan yoksun bir insandır. Bizi yücelten, büyüten ve yaşama kaynağımız manevi değerlerimizdir. İlk başta Önder APO ve daha sonra da şehitlerimizdir.

Nisanın 7’sinde düşmanın yedi günlük operasyonu başladı. Operasyon çok kapsamlıydı. Ben akşam daha operasyon başlamadan bir gün önce Çiyaye Bızına’da Dara tugayının keşfine gittim. Tugaya baktığım zaman dolu asker olmuştu, hala da konvoy tugaya gelmeye devam ediyordu. Yanımda telefon vardı, hemen şifreyle mesaj yazıp dört beş arkadaşın telefonuna gönderdim.

Direk noktaya geldim, buradaki yönetimi toplayıp “heval yarın operasyon çıkacak, haberiniz olsun, ona göre tedbir almamız gerekir “ dedim. Kendimize göre bazı tedbirler almaya çalıştık, sabah olunca arazi keşfini yapıyoruz ama arazide bir şey görünmüyor. Saat altı civarıydı, baktık sekiz savaş uçağı birden dalış yaptı, arazinin kaç yerini vurdular. Belki on yıl oluyordu düşman uçaklarla araziye vurmamıştı. Biz Çiyaye Bızına’dan Gabar’da vurduğu arazileri görüyoruz. Uçaklardan iki saat sonra arazinin birçok yerinde düşman askerleri görünmeye başladı. Düşmanın bir kolu Dara’dan Dola Kuştiya’dan şehit Sılav tepesine çıktı. Bir kol şehit Zana sırtından Bayrak tepesine doğru geliyordu, bir kol da Tepe Zaman ve Şahin Çiya noktası ve Tepe Katliama çıktı. Şahin Çiya ve Tepe Qatliame’de çatışmalar başladı. Şehit Osman boğazında arkadaşlar pusuda dört askeri öldürdüler. Artık birçok yerde operasyon ve çatışmalar başladı ama bizim bulunduğumuz alanda düşman yoktu. Öğleye kadar keşif yaptık, bir şey bulamayınca biz de grupları ayarlayıp düşmanın olduğu yerlere gönderdik.

10 Mart 2012 cumartesi

Dün tatsız bir olay yaşandı. Tam üç buçuk aydır eğitim görüyoruz, bu kadar yoğunlaşmalar yaşandı. Önderlik savunmaları Parti ve kadın tarihi, katılım dersleri bu kadar toplantı ve tekmillerden sonra iki kişinin kaygı etmesi insanın anlam vermediği bir şeydir. İnsan eğitimleri içselleştirmese, anlamasa ideolojik olarak derinleşme bir serseri mayın gibidir. Ne zaman ve nerede ne yapacağı belli değildir. Her ikisini çağırıp konuşuyordum, ben de öyle sinirlenmişim ki ayakta dururken ayaklarım titriyordu. Ben konuşmamı bitirdikten sonra ikisine de “tutuklusunuz” dedim. Bu olay hepimizi çok üzdü, hiç tahmin etmediğimiz ve ummadığımız bir olaydı. Artık eğitimin sonlarına yaklaşıyorduk meşru savunma ve platform dersleri kalmıştı. Bunlar bilinçli eğitimimizi boşa çıkarmak istiyorlardı, zaten eğitimdeki duruşları da buna gösteriyordu. Bunlar daha kendilerini sistemin kirlerinden kurtaramamışlar. Onurlu bir yaşamın içinde olduklarını bilmiyorlar. Düşman o kadar üzerimize geliyor bir yandan kışın ortasında operasyonlarda verdiğimiz şehadetler, bir yandan Roboski gibi bir yerde uçaklarla düşmanın katlettiği 34 insanımız, diğer yandan Önderlik üzerinde uygulanan tecrit. Sekiz ay oluyor görüşme olmamış, diğer yandan her gün halk üzerinde uygulanan tutuklama furyaları.

Bir de yanı başımıza bakıyorsun böyle basit, ne olduğu belirsiz kişilikler yaşamımızı bozmaya çalışıyorlar. Böyle insanlarda hiçbir yoğunlaşma yok, düşüncesiz, yanı başlarında ne kıyametler kopuyor bunun ağırlığında değiller. Tek düşündükleri bireysel kaygı ve tepkileridir. Sadece kendilerini düşünüyorlar, halk gerçekliğinden uzak, Öndelik gerçekliğinden ve örgütsel duruş gerçekliğinden çok uzaktır. Hele bakalım soruşturma sonunda ne olacak?

Gönderdiğimiz arkadaşlar da düşmanı birkaç yerden vurdular. Operasyon bir hafta devam etti. Her gün her yerde çatışma ve eylemler devam ediyor. Çatışma ve eylemlerde bir grubumuz kendisini yanlış yere verdi, orada bir arkadaş şehit düştü. Çekawer arkadaş. Çiyaye Fındıke’de yine üç kişilik arkadaş grubu düşmanı vuruyor, burada bir arkadaş şehit düşüyor. Dijwar Qamışlo arkadaş. Onun dışında şehadetlerimiz olmadı ama düşmanın kayıpları çoktu. Araziye binlerce asker getirmişlerdi. Biz önceden bazı hazırlıkları yapmıştık, çoğu tepeye mayınlar döşemiştik. Bazen düşmanın konumlandığı tepelere bakıyorduk, aniden siyah dumanlar yükseliyordu, mayın patlıyordu, birkaç dakika sonra helikopter gelip ölü ve yaralıları kaldırıyordu. Arkadaşların vurduğu yerlerde gözle görülüyordu, cenazeleri helikopterlere koyuyorlardı. Ya da suikastle arkadaşlar vuruyordu ama düşman hiç bunları basına yansıtmıyordu. Sadece bir defasında bir uzman çavuşu verdi. Bu operasyonda düşmanın psikolojisi alt-üst olmuştu. Binlerce asker-polis getirmesine rağmen sadece tepelerde sınırlı kalmıştı, kendisini araziye bıraktığı zaman her yerden arkadaşlar vurmaya başlıyordu. Artık düşman ilerleyemiyordu her ne kadar koordineleri ilerleyin diyorsa da onlar yerlerinde kıpırdamıyorlardı. Artık düşman o kolun psikolojisini anladığı için

o kolun hepsini operasyondan geri çıkarıyorlardı. Bizim durumlarımız iyiydi, her gün eylemler yapıyorduk, hiç eylem operasyon ve çatışmalara girmeyen arkadaşların hepsi girmişti, tecrübe kazanmışlardı, kendilerine olan güveni artmıştı. Aslında 2006 sonbaharındaki psikoloji kalkmıştı. O operasyonun intikamını da alıyorduk. Operasyon devam ederken Navserdeki arkadaşlar da erzak konusunda zorluk çekiyorlardı. 2005 yılında depoladığımız buğday vardı, arkadaşlar onları çıkarıp bazen kaynatarak bazen de sacın üzerinde biraz kızartıp ondan sonra taşlarla öğütüp kaynatarak bulgur haline getirmeye çalışıyorlar. Artık ne kadar bulgur olur onu da siz düşünün. Bizim yanımızda biraz erzak vardı, biz bir yere üç günde bir baskın yapıp biraz çıkarmaya çalışıyorduk. Getirdiğimiz erzağın yarısından fazlasını operasyonun içinden onların yanına götürüyorduk. Bazen de hazırlayıp almaları için onları çağırıyorduk. Operasyonun içinde arkadaşları hiç yalnız bırakmadık. Sürekli bağlantılarımızda oluyordu.

Bir hafta sonra operasyon geri çekildi, ama düşman stratejik tepeleri sabit tuttu, bırakmadı. Tepe Bayrak, tepe şehit Yılmaz ve Kela Bere Mire. Zaten daha önce de Bazi tepesini, Kela Avin u Benat ve Kela Şerefiye tepelerini sabit tutmuştu. Zaten düşman Gabar'ın etrafında birkaç çember atmıştı. Bizi arazinin içinde imha etmek istiyorlardı. Gabar'a tüm giriş çıkışları kapatmak istiyorlardı ama bunu başaramadılar. Biz sürekli hem erzak için, hem diğer çalışmaları yürütmek hem de eylem geliştirmek için alternatifleri oluşturabiliyorduk. Tepelerin tutulması çoğu araziye engelliyordu. Çoğu yerde artık gündüz hareket edemiyorduk, ancak geceleri bu bizim için de iyi oluyordu. Bizim gerilla kurallarını daha çok uygulamamıza daha çok dikkat etmemize neden oluyordu. Noktalarımız düşmanın karşısındaydı, her yerden askerlerin sesi geliyordu. Tuttukları tepeler noktalarımızın yarım saat ötesindeydi, bir bakıma iç içeydik. Bir birimize alışmıştık, bazen gidip eylem yapıyorduk, bazen de suikast yapıyorduk. Onlar da etraflarını tarayıp birkaç havan atışı yapıyorlardı, yaşam böyle devam ediyordu. Kullandığımız yol hatlarında gündüzleri onların tuttukları tepenin en fazla beş yüz metre uzaklarından gidip geliyorduk. Onlar tepeliğin etrafına tel örgü ve mayınlar yerleştirmişlerdi, yerlerinden çıkamıyorlardı. Bir bakıma tepelerin içinde kendilerini hapsedmişlerdi biz de etraflarında dolanıyorduk.

Artık biraz kapsamlı eylemler yapmaya karar verdik. Ondan önce de her türlü eylemler yapıldı, hatta onlara erzak getiren helikopterler de iki üç defa vuruldu. Bazıları havaya yükseldiği zaman getirdikleri erzakların yarısı havada düşüyordu. Ben Adıl arkadaş, Bedran Koçer arkadaş Çiyaye Fındıke'ye geçtik. Orada eylem fazla çıkmıyordu. Düşman da çok hareketliydi, orada belki birkaç sonuç alıcı eylem yapabiliriz amacıyla **ilk başta** Zıvıng karakoluna giden yolu keşfettik. On günde bir konvoy gidip geliyordu. Tepe Bayrak'taki askerler bu hattan değiştiriliyordu. Oradaki takım birkaç defa keşfini yapmıştı, bize bilgi verdiklerinde konvoyun her geçişinde savunmalarında kobraların gelip gittiğini söylediler. Bir defasında konvoyun geçişini izledik, kobralar gidip geliyordu. Kobralar gelmeseydi orada kapsamlı bir pusu atacaktık. Bu planlamayı erteledik. Burada sabotaj eylemi gerçekleştirme kararı aldık. Ondan sonra Şehit Yılmaz tepesinin keşfine gittik, orada her gün düşmanın bir birliği kendisini beş yüz metre Zıvıng karakoluna bakan taraftan aşağıya bırakıyordu. Buranın planını yaptık, ondan sonra da düzenlemeleri yaptık. İki sızma grubu mevzilerin altında saklanacak, düşman mevzilere geldiğinde arkadaşlar vurup hemen düşmanın üzerine gidecekler. Onların hemen elli-altmış metre arkalarında Adıl arkadaşın grubu hem savunmalarını hem de koordinelerini yapacak, bizim grup da onların sağında sabit tepeyi B-7 ve diğer silahlarla vuracaklardı. Biz keşif yerinde üç arkadaşı bırakmıştık, onlar sürekli keşif yapacaklardı. Biz de düzenlemelerden sonra gece yarısı noktadan çıkıp onların yanına gidecektik. Geceleyin kalkıp gittiğimizde ben araziye şaşırdım, bir türlü onları bulamadım. Oradaki arazinin hepsini avucumun içi gibi biliyordum ama nedense o akşam hepimize ne olmuştu bilemiyorum. Ben de çıkaramadım, Adıl arkadaş da çıkaramadı. Sabaha kadar dolaştık. Bazen telsiz ile çağırıyoruz, bazen işaret veriyoruz ne yaptıysak sabaha kadar bulamadık. Sabah

olunca fazla arkadaşları tekrar noktaya gönderdik. Ben yanıma iki arkadaşı daha alarak diğer arkadaşları ve nerede şaşırdığımızı bulmak için gittim. Bulduğumuz yerden gözcülerin yanına kadar üç tane sırt vardı, benim hafızamda sadece iki tane sırt kaydedilmiş. Biz hep ikinci sırtın etrafında dönüyoruz. Sabahleyin ikinci sırtta gittim, ondan sonra üçüncü sırtta baktım, oradan şüphelendim. Üçüncü sırtta gittiğimizde baktık arkadaşlar oradaydı. Onları gördük, bundan sonra araziye iyice baktım, araziye bir daha göz önünden geçirip hepsini hafızama kaydettim. Artık sisli bir havada bile gelseydim şaşırmazdım. Ama eylem bir günlüğüne sabote oldu. Ondan sonraki gün biz daha karanlık basmadan yerlerimize geçtik. Bedran arkadaşın grubu da Şehit Sabri tepesi tarafından vuracaklardı. Biz hepimiz geceden yerlerimizi almıştık. Sabah olunca saat dokuza kadar bekleyecektik. Saat dokuz oldu gelmedi, on oldu gelmedi, daha saat on bir olmadan Bedran arkadaşın grubu yerini bırakmıştı. Saat on bir olunca düşman gelmeye başladı, tabii biz hazırдық. Düşmanın bir kolu tepeden, bir kol da karakol tarafından gelmişti. Düşman mevzilere girdiği zaman arkadaşlar vurdu. Biz de hemen sabit tepeye vurmaya başladık. Ben ilk başta iki tane B-7 roketi attım, bir tanesini tepenin tam ortasına vurduk, diğer roket biraz aşağıya değdi. Bu arada mevzilere giren askerlere arkadaşlar vurdular, burada düşmanın en az on beş ölüsü vardı. Bir yerde dört asker duruyor, Adıl arkadaş bunların ortasına roketi vuruyor, bunların hepsi ölüyor. Mevzilerde ölüleri çoktur. Mevzideki silahları çıkarmak isteyen Akif arkadaşta arkadaşları mevzilerden ateş ediliyor, Akif arkadaş mevzinin içinde şehit düşüyor. Arkadaşlar geri çekiliyor, eylemde çok asker öldürülmüştü. Sadece Akif arkadaş şehit düştü.

11 mart 2012 Pazar

Ama düşman hiç bir kaybını vermedi. Sadece verdiğimiz bir şehit arkadaş verdi. Bu eylemden sonra ilk keşfettiğimiz mayın eylemini devreye koyduk Konvoy geldiği zaman mayın patlatıldı. Bir askeri araç tümünden imha oldu, içindeki askerlerin hepsi öldü. Türkler kendi basınında 'mayın patlaması sonucu askeri araç uçuruma yuvarlandı' dediler. Onlar ilk başta altı asker ölü verdiler, her geçen gün bir ölüyü fazlalaştırdılar. İşte hastanede bir yaralı daha öldü, bu sayıyı dokuza kadar çıkardılar ama ölüleri çoktu.

Bu eylemden sonra tekrar Navser alanına geri döndük. Başka çalışmalar da vardı, grupların geliş gidişleri, kuryeler, erzak getirmeler. Bu eylemler başarılıydı, kayıplarımız fazla olmamıştı. Bu eylemlerden sonra Çiyaye Bızına'da yine bir sabotaj eylemi yapıldı. Arkadaşlar otuz-kırk kiloluk mayını yolun kenarına koymuşlardı. Düşman bazen dikkatleri dağıtmak için sivil araçları kullanıyordu bu eylem de bir sivil minibüse karşı yapıldı ama karakola bağlı bir minibüstü ve götürdüğü de askerdı. Bu araç ilk önce Zeve karakoluna gidiyor, orada biraz bekledikten sonra Zeve ile Kereşa karakolları arasında düşmanın sabit tuttuğu bir tepe vardı minibüs oraya gidiyor. Orada biraz bekledikten sonra aracın üzerine bazı eşyaları koyuyorlar, burada askeri araca on bir asker biniyor. Mayını patlatan arkadaşlar bunların hepsini takip ediyorlar. Geldiğinde mayını uzaktan komando ile patlatıyorlar. Her taraf tozların içinde kalıyor, birkaç dakika sonra toz kalktıktan sonra bakıyorlar araç üç dört parçaya bölünmüş. Basınç aracı yetmiş seksen metre yolun yukarısına fırlatmış. Eğer mayın yolun yukarısındaki yamaca yerleştirilseydi basınç aracı Dicle suyuna fırlatacaktı, ama yukarı tarafı genelde kontrol ediyorlardı bulma ihtimali yüksekti. Yolun aşağısını fazla kontrol etmiyorlardı. Bu eylemin sonucu da aracın içindekilerin hepsi öldü. Fakat düşman sadece bir yarbay, bir binbaşı ve bir tane de asker verdi. İki kişi rütbeli olduğu için verdiler, süs olsun diye ya da kimse anlamasın diye yanlarında bir askeri verdiler. Yoksa onu da vermeyeceklerdi. Düşman diğer tüm ölülerini sakladı. Sadece söylediğim kayıpları verdi. Bu eylem de çok sonuçlu oldu. Bunun tekmilini ilk başta telefonla Heval Adıl'a verdim, ben dedim arkadaşlar bir istihbaratı değerlendirmişler, bir hafta denetime almışlar. Bunun tekmili Ana

karargaha verdiler. Ondan sonra da bir ay sonra düşman haberlerinde dedi bu eylemin istihbaratını telefonla veren kişiyi yakalamışız. Halbuki hiç alakası yoktu, hiç kimse de bilmiyordu. Düşman sadece kendi propagandasını yapmak ve kendilerini güçlü göstermek için 'işte istihbaratımız güçlüdür, askerimiz, polisimiz güçlüdür' demek için bunları yapıyor. Fakir ve fukara insanları yakalayıp hapse atıyor..

Bu eylemden sonra da Çırav'da yedi arkadaş şehit düştü. Bir taraftan sürekli eylem ve çatışmalar yaşanıyor, bu eylemlerde kayıplarımız yaşanmıyor, ya da bazen kendi hatalarımızdan bir arkadaş şehit düşüyordu. Bahardan bu yana o kadar operasyon ve eylemler oldu, kayıplarımız fazla yoktu, insiyatif bizim elimizdeydi, moralimiz yüksekti. Ama Çırav'daki yedi arkadaşın şehadeti her şeyin üzerine gölge düşürdü. Yedi arkadaş az değildir. Yedi arkadaş bir karakolun üzerine gitseydi karakolu rahat kaldırılabildi ama çatışmada hiç düşman kaybı olmadan bu kadar kaybı hiç kimse kaldıramazdı. Az değildi, dört bayan ve üç erkek arkadaştı.

Savaşta döktüğümüz her damla kanın arkasından ne büyük acılar ve gözyaşları bıraktığını hiç kimse anlayamaz. Sadece bizi doğurup büyük emeklerle büyüten analarımız ve beraber savaştığımız, yaşamı her yönüyle zorluğuyla, acısıyla, tatlısıyla birlikte yaşadığımız yoldaşlarımız anlayabilir. Biz savaşta bir yoldaşımızın boşuna şehit düşmemesi için çoğu zaman bazı riskleri vardır diye o eylemi yapmıyoruz. İşte Çırav'daki kayıplarımız da böyle bir moralsizliği ve arkasında acı bıraktı.

Bu kayıplardan sonra oradaki güç çekildi. Simko Derik arkadaş alana bakıyordu. Yönetimleri görevden alınıp soruşturmaya alındı ama ne yapılsa da giden şehitleri geri getirmezd. Bu olaydan sonra da eyalet toplantısı yapıldı. Bu arada Gabar'dan bir grup arkadaş gönderdik. Biz toplantıyı başlamadan tüm yollar tutulmuş diye grup geri döndü. Bir gerilla grubu bir yerden geçemiyorsa çözümsüz kalıp geri dönerse o grup veya o gerilla hiçbir zaman düşmanla savaşılamaz. Hep çözümsüz kalıp geri adım atar, bu grup da öyle olmuştu.

Böyle bir olay 1999'un baharında benim başıma gelmişti. Eğitimden yeni çıkmıştım. Bir grup Besta'dan Gabar'a geçecektik. Ben yolu hiç bilmiyordum, üç kuryemiz vardı, onlar yolu biliyorlardı. Ben grup sorumlusuydum, sayımız on kişiydi. Kuryelerin ne mal olduğunu biliyordum. İkinci gece Risor tarafına geçtik. İki kişiyi keşif için önden göndermiştik, onlara ulaştığımızda onlar da geri geliyorlardı: "işte tank bizi görmüş" dediler. Doğru söylemediklerini biliyordum, fazla inanmadım ama onları boşa çıkarmakta istemiyordum. Yanlış anlaşılır dedim. 'Gece saat on iki, bire kadar burada kalırız, o zamana kadar pusu ya gevşer, ya da karakola geri döner' diyordum ama o gece orada kaldık. Ben gündüz araziye bakmıştım, ben dedim kendimizi karşı tarafa verelim, onlar da kabul etmediler. Onlara göre biz yarın da buradan geçmeye çalışırsak aynı durum ortaya çıkacak, ondan sonra çözümsüz kalıp karargaha Bahoz arkadaşın yanına döneceğiz. Tabii böyle bir durumda kafama bir mermi sıkılsaydı daha iyi olurdu. Benim gururum hiç kabul etmiyordu, onları fazla dinelemedim. Ertesi gün yanıma iki üç arkadaş alıp kendim keşfe gittim, ama başka yerden. Onlara 'saat ikide karşıdaki boğazda hazır olacaksınız' dedim. Velhasıl böylece daha karanlık olmadan grubu tehlikeli yerlerden geçirdim, Gabar'a ulaştık.

Bu grup da geri dönünce aklımdan böyle bir anım geçti. Grup geri döndüğü için Adıl arkadaş toplantının gündemine getirdi. Ben dedim yolu biliyorum, 2000'de geri çekilmede ben bir yerden gitmiştim biliyorum. Ben bir yerden gitmiştim, biliyorum ben götüreceğim dedim. Arkadaşlar kabul ettiler. Ben toplantıya katılmadan grubu alıp Çırav'a, oradan Garisa Çaçe'ye, sonra da Besta'ya götürdüm. Besta'ya ulaştığımda randevu yerinde kimse yoktu, üç gün orada bekledik. Gelen giden yok, erzağımızda tükenmişti. Yanımdaki diğer kurye araziye tanıyordu 'buralarda

mermi sıksam ses gider mi' diye sordum. 'Gider' dedi, onu fazla dinlemedim. Ben çoğu zaman etrafımdan görüş almaya çalışırım ama çoğu zaman da kendi bildiğimi yapıyorum. Bazen olumlu sonuç veriyor, bazen de olumsuz sonuç veriyor. Ben kendimi yarım saat aşağıya bıraktım, orada bir domuz öldürdüm, mermi sesi gittiğim noktaya gelmemişti. Bu domuz bizi epey idare etti. Yanımda telefon vardı, yine kuryeye söyledim 'burada telefon çeker mi' 'yok telefon için bir gün yürümemiz gerekir' dedi. Biz bir gün yürüyüp nereye gideceğiz. Neyse ben noktanın on dakika yukarısına gittim, çok az da olsa telefon çekti, arkadaşlara durum hakkında mesaj gönderdim. Artık dört-beş gün sonra randevu yerine arkadaşlar geldiler.

Besta'da arkadaşların yanında birkaç gün bekledikten sonra Gabar'a gitmek için Delil Çırav arkadaşın grubunu bekliyorduk, daha sonra bir grup daha geldi. Her iki grubu bir yapıp Gabar'a götürdüm. Grup kalabalıktı, sayı yirmi kişiyi buluyordu. Sayı ne kadar çok olsa hareket ağırlaşıyordu, tabii bu kadar sayı ile tehlikesi de çoktu ama sadece yolu ben iyi biliyordum. Yanımdaki arkadaşların fazla hakimiyetleri yoktu. Ben de iki defa üst üste gelemezdim. Zaman da geçiyordu, bir defada gidip gelmek en az on gününü alıyordu. Tüm riskleri göz önüne alarak grubu getirdim. Üçüncü akşamın sabahında Çırav'a ulaştık, tabii kapıya, boğaza çıktığımda artık sabah olmuştu. Boğazda ya da etrafında bir operasyon çıksaydı ya da düşman birlikleri olsaydı tehlikesi çoktu. Neyse Çırav'a ulaştık biraz da dinlendikten sonra gündüz harekete geçtik. Gece saat on sularında arkadaşlara ulaştığımız zaman 22 Temmuz 2007 seçimleriydi. Akşam seçim sonuçları açıklanıyordu. Yine bu gereksiz AKP birinci parti çıkmıştı. Sabah olunca hemen aklımdan geçti Rojinda arkadaş hiç görünmüyordu. Azad Farqin arkadaşına söyledim "Rojinda arkadaş hiç görünmüyor" o da 'birkaç gün önce arkadaş kendi mayınıyla şehit düştü' dedi. Birden şok oldum. "Rojinda arkadaş mayın yerleştirmesini fazla bilmiyor siz nasıl böyle bir şey yapıyorsunuz" diye kızdım. Sonuçta yine çok değerli bir yoldaşımız düşmana mermi sıkmadan, düşman olmadan aramızdan bir yıldız gibi kayıp gitti. Bir ana evladının arkasından yine göz yaşı döküyor. Yine ardında kalan yoldaşlarının üzüntüleri ve acıları yine hiç bitmeyecek, hep aklımda kalacak.

Bir gün sonra çırav'dan çıkıp Gabar'a geldik. Çırav'dan iki gün içinde Gabar'a ulaştık. Geldikten üç gün sonra yine belimin ağrısı başladı çok büyük acılar vardı ama ona rağmen yine de hiçbir çalışmadan kendimi koparmadım, oradaki çalışmalar bellidir ya birkaç defa erzak görevidir ya da keşifler ve eylemlerdir. Bu çalışmalara katılım oluyordu ya da bir takımın yanına gidip ya bir toplantı yapacaksın ve onların önüne bir planlama koyacaksın.

Bu arada Delil Çırav arkadaş gelmişti, karar almışlardı benim güneye geçmem gerekiyor. Ama daha çok erkendi ben hiç gitmek istemiyordum. Ben bunu hem Delil arkadaşına, hem özel kuvvet karargahına önerdim, kabul etmediler. Ben de gelmemek için zamanı hep geçiştirmeye çalışıyordum. Artık sonbahar olmuştu bu arada Delil Çırav arkadaş geldikten bir ay sonra havan atışları ve kobra vuruşları sonucunda yaralanmıştı. Onun çalışmalarını ben yürütmek zorunda kalmıştım, artık iyileştikten sonra yine çalışmalarına başladı.

Tepe Bazi için arkadaşlar bir eylem planlaması yapmışlardı. Aynı bahardaki gibi bir plan ama bu sefer iki pusu grubu ve savunma olacak, arkadaşlar pusuda bekleyeceklerdi. Gündüz düşman geliyordu, akşama doğru bırakıp gidiyordu. Düşman gelip kaldığı yerin etrafına hep mayın döşemişti, arkadaşlar tepenin içine kadar mayınları temizliyorlardı. Bu arada diğer gruptaki bir arkadaş tepede görüntü gördüğünü söylüyor. Harun Tori arkadaş, mayınları temizleyen arkadaşlar tehlikeye girmesinler diye hemen eylemi başlatıyor. Tepenin içine bombalarla giriyorlar ama tepede kimse yok, tepe bomboş. Bu eylem böyle boşa gitti, deşifre oldu, arkadaşlar moralsiz bir şekilde noktaya geri döndüler. Ondan bir gün sonra arkadaşlar bizim beş dakika aşağıımızdaki noktaya geldiler. Sabah Arap tozu dediğimiz bir toz bulutu vardı. Dürbünle ancak bir kilometre uzaklığı görebiliyordun, keşifçilerimiz iki bayan arkadaştı. Biri Rozerin arkadaştı,

gelip “heval Gelhat TRT tarafında operasyon var, o tarafta düşman görünüyor”dedi. Sis çok, insan tam görüntü alamıyor. Ben hemen dürbünümü ve silahımı alıp keşif yapmaya gittim. Bir yarım saat keşif yaptıktan sonra Adıl arkadaş onların yanına gittim. Onlar boş çıkan eylemden dönmüşlerdi, hepsinin morali bozulmuş, her birisi kendisini bir köşeye vermiş bekliyordu. Benden önce Rozerin arkadaş onlara operasyon olduğunu söylemişti. Ben de söyledim, düşmanın hareket tarzı hakkında bilgi de verdim. Hemen oradaki yönetim toplandık, bu büyük bir fırsattı büyük bir sonuç alabiliriz. Her yer sis gibi bir toz bulutu da var ama bu tozun işi belli olmaz bir bakarsın bir iki saat sonra kalkabilirdi. Artık nasıl bir sonuç alırsız üzerinde biraz tartıştık. Dört grup çıkardık. Bir grup Bedran Koçer arkadaştı; onlar internet noktasının yakınındaki boğazda pusu atacaklardı, o grup diğer gruplardan biraz bağımsızdı. Onlar gittiler pusuda vurdular ama fazla etkili değil, sadece burada bir asker öldürüldü. Diğer gruplar da; bir gruba Gülbahar arkadaş bakıyordu, bir gruba Adıl arkadaş bakıyordu, bir gruba da ben bakıyordum. Biz her üç grup da gidip düşmanın arkasından dolanacaktık. Benim o zaman da belim çok ağrıyordu, güney yolcusu olduğum için de hiç kimse gitmemi istemiyordu. Arkadaşlar “örgüt istemiş şimdi eyleme katılsa ona bir şey olursa kim bunun hesabını verecek” kaygılarını taşıyorlardı. Ben hiç kabul etmedim, kendi ısrarımla eyleme katıldım. Sanki eyleme katılan arkadaşların başına bir şey gelse bunlar yoldaş değil mi? Biz hepimiz her şeyi göz önüne alarak partiye katılmışız. Neyse, sözü fazla uzatmayalım, biz daha harekete geçmeden belimin ağrısının dinmesi için bir ağrı kesici iğne vurdum, ondan sonra her üç grup harekete geçtik. Gabar’ın ortasında bulunan Komando tepesinin arkasından askerlerin bulunduğu yerlere doğru gitmeye başladık. Bir yere ulaştığımızda düşman beş yüz metre karşımızdaydı. Biz kontrol ettik, baktık düşmanın bir kolu kendisini bizim tarafımıza doğru bırakıyor, biz hemen mevzilendik. Biz arazinin yapısına göre C şeklinde bir pusu attık, sayımız on beş kişiydi. Düşman düzlüğün içine geldiğinde daha bize ulaşmadan geri döndü. Gülbahar arkadaşın grubu yerinde kaldı bizim ve Adıl arkadaşın grubu kendi tarafımızda düşmanın geri döndüğü yere doğru devam ettik. Biz her iki grup karşıdaki sırtta buluştuk. Düşman da kendisini sırtın diğer yamaçlarına bırakmıştı. Biz de iki grup birleştiğimiz için üç arkadaş yukarıda bırakıp düşmanın bulunduğu yere doğru kendimizi bıraktık. Bu arada toz bulutu hemen hemen kalkmıştı. Biz sabahtan beri yemek de yememiştik, yanımızda hiç su da yoktu o kadar asker peşinde dolaşmışız ki takatten düşmüşüz. Bir avcı gibi avımızı takip ediyoruz, nerede güzel bir fırsat bulsak direk vuracağız. Biz kendimizi bir yere bıraktık, baktık sol tarafımızda asker var, tekrardan iki yüz üç yüz metre yukarıya çıktık. Kendimizi yakınlaştırmaya çalışıyoruz. En fazla yüz metre yakınlarına ulaştık, daha fazla yakınlaşamıyoruz. Buradan vursak asker öldüreceğiz ama belki silah kaldırmak zor olacak. Sağımızı kontrol ettik, birkaç dakika geldiğimiz yerde askerler oraya da çıkmaya başladı, biz hemen geri dönüp tekrardan oraya gitmeye başladık. Biz küçük bir sırtın üzerine çıktık, düşman otuz metre uzağımızda. Bizim sayımız yedi kişiydi, hemen sırtta mevzilendik. Bu elimize geçen en büyük fırsattı bunu değerlendirmemiz gerekiyordu yoksa böyle bir fırsat elimize bir daha geçmeyebilirdi. Hepimizde yorulmuştuk, bir yandan susuzluk, yanımıza erzak da yoktu, bir yandan da belimin ağrısı da vardı. 7 Ekim’di. Öğleden sonra saat üç buçuk civarıydı. Bu saydığımız şeylerin; ne susuzluk, ne ağrı ne de başka bir şey umurumuzda değildi. Her şeyi unutup ya da bir kenara bırakıp elimize geçen fırsatı değerlendirmek istiyorduk. Biz hiç beklemeden sırtta mevzilenip vurmaya başladık. Sırtın üstündeki askerler öldürüldü. Sırttaki askerler öldürüldükten sonra diğerleri kendilerini diğer tarafa verdiler. Adıl arkadaş ve Deniz Amed arkadaş bulduğumuz sırttan kendilerini sağ tarafa verdiler. Ben öldürülen askerleri görüyordum. Hemen yanımda Harun Tori, Deniz Muş, Serdem (Harunalı bir arkadaştı) ve Ronahi Reşo arkadaş vardı. Hemen her üç erkek arkadaş “saldırın” dedim. Sonra ‘yanışlık olmasın heval Adıl onları bilgilendireyim’ dedim. Ben hemen heval Adıl’ın yanına koştum, zaten mesafe elli metre ancak vardı. Ulaştığımda oradan askerler

görünüyordu, boşluk bir yerden askerleri görebiliyorlardı. İki askerdi, onlara ateş ettim her ikisi de öldü. “Heval Adıl burada iki asker öldürdüm haberin olsun, bir de ben arkadaşları saldırıya gönderiyorum haberiniz olsun yanlışlık olmasın” dedim. Onlardan bir bomba alıp hemen geri döndüm. Arkadaşları gönderdim. Ben hem onları savunmaya çalışıyorum hem koordine etmeye çalışıyorum. Yanımda Ronahi Reşo arkadaş da var. Arkadaşlar kendilerini bıraktılar, beş metre gittikten sonra durup ateş ettiler. Ben onlara; “heval askerlerin hepsi ölmüş, niye boşuna mermi sıkıyorsunuz, çabuk gidin” diye bağırdım. Ondan sonra sanki düğüne gidercesine koşar adımlarla cenazelerin üzerine gittiler. Baktım Deniz arkadaş cenazelerin üzerinden iki tane melez silahı kaldırdı. Hemen altımızda küçük bir uçurum vardı, getirdikleri silahların mermilerini çıkarıyordu. Onun silahı M-16 olduğu için mermi lazımdı. O sırada Adıl arkadaş da benim yanıma geldi, ben dedim “heval Adıl ben de gideceğim” heval Adıl benim kollarımdan tuttu, gitmemi istemiyordu, kendisi gitmek istiyordu, ben bunu anladım. Zaten onu hiç bırakmazdım. Ben hemen onu arkaya doğru itekleyip kendimi o küçük uçurumdan aşağıya bıraktım, Deniz arkadaş geçtikten sonra diğer arkadaşların yanına ulaştım. Hemen Serdem arkadaştan bir tane otuzluk şarjör aldım. Ondan sonra kayalığın diğer tarafında bir asker oturmuş bir şekilde ölmüştü. Omuzlarının üzerinde bir BKC silahı ve boynunda bir dürbün vardı. Dürbün kanlar içinde kalmıştı, silahı alıp Serdem arkadaşına uzattım. Önümde düz bir kayalık vardı, onun üzerine çıktım. Otuz metre aşağısında bir asker ayakta idi, ilk başta beni asker sandı; “benim, benim” diye bağıırıyordu. Asker olmadığımı fark edince hemen yere uzanıp kendisini bir kayalığın arkasına attı, sadece dizlerini görebiliyordum. Nişan alarak dizine üç mermi vurdum. Ondan sonra beş altı metre aşağımdan baktım, on askerden fazla vardı, nişan alarak onlara vurmaya başladım. Hemen hemen her birisine iki üç mermi vurdum. Askerlerin hiç birisi cevap veremiyordu. Nasıl ki bazen keklik yavruları ya da tavuk yavruları böyle toplanıp iç içe sokuluyorlar, bunların hali de böyle olmuştu. Sonuçta her ne kadar insan bir insanı öldürmek istemiyorsa da onlar bizi öldürmeye gelmişlerdi, bizim de kendimizi savunmak için öldürmemiz gerekiyordu. O çukurda en az yedi-sekiz asker öldü. Onların yanında kayalıkların üstünde iki BKC silahı ve başka silahlar vardı. İçim yanıyordu, onları almak istiyordum ama çok zordu, alamıyordum. Askerlere mermi attığımda bazıları bağıırıyordu, bazıları çığlıklar atıyordu “ana, ana” diye. İnsan bazen duygusal yaklaştığında insanın içi yanıyordu ama ne yapacaksın savaştır, savaşın da bazı kuralları vardır. Savaş meydanında acıma, duygusallık yoktur. Savaşta baban da kardeşin de karşına gelirse affetmeyeceksin. Vurup öldüreceksin. Sen vurmasan o seni vuracaktır. Benim şarjörümde mermiler bitmişti ben farkında değildim. Bir anda iki metre solumdan bir asker aniden taşın arkasından çıktı, elinde bomba atar vardı, hemen bana doğrulttu. Ani bir hareketle kendimi biraz geri çektim, bomba attı, mermisi yanımdan geçti. Silahımı doğrulttum, mermi kalmamıştı. Harun’a “Harun ateş et” dedim onun da silahında mermi kalmamıştı. Artık durum biraz ciddileşmişti. Taşın üstünde bir asker cenazesi vardı, sırtında çantası da vardı, çantasına mermiler değdiği için çantasından sular akıyordu. Bizim de susuzluktan ve barut kokusundan boğazımız kurumuştu. Çatışmada o kadar bağırıştık da hemen “Heval Harun askerin sırtındaki çantayı söküp getirin” dedim. Çanta askerin kolundan çıkmıyordu, Harun arkadaş askeri çekmeye çalışıyordu ona bağırdım, “ya heval çantayı al cenazeyi ne yapacaksın” dedim “heval çanta sırtından çıkmıyor” dedi. “çıkıyorsa o zaman bırakın, çabuk olun buradan çıkalım biraz daha kalırsak kayıp vereceğiz, cephanemiz de bitmek üzeredir” dedim. Hemen oradan çıktık, diğer arkadaşların yanına gittik. Sayımız biraz azdı, üç veya dört arkadaş daha olsaydı, üzerimizde ek cephan olsaydı oradaki birliğin hepsini imha edebilirdik ve onların tüm silah ve malzemelerini kaldırabilirdik. Onların üzerinden dört silah kaldırmıştık ama tam olarak ne kadar asker öldürülmüştü tam bilemiyorduk.

Biz hemen Adil arkadaş onların yanına gittik. Adil arkadaş geri gelmek istemiyordu, onu zorla getirdik. “Heval Adil kalk gidelim dört silah kaldırmışsınız hiçbir arkadaşın burnu bile kanamamış biz biraz daha ısrar edersek kayıp verebiliriz, yanımızda cephanemiz de kalmamış” artık onu zorla kaldırıp getirdik, on dakika çıktıktan sonra yukarıdaki üç arkadaşın yanına geldik. Ondan sonra Gülbahar arkadaşın grubuna ulaştık. Tüm gruplar birleştikten sonra noktaya geldik. Arkadaşlara ulaştık.

Herkesin morali çok yükselmişti. Silahlar kaldırılmıştı. Biz bahardan beri uğraşıyorduk düşman askerini öldürüyorduk ama üzerinden silah kaldıramamıştık. Bu da bazen bizi çileden çıkarıyordu ama bu eylemde az da olsa dört silah kaldırmıştık, bizim moralimiz yüksekti.

Biz noktaya ulaştıktan sonra biraz dinlendik, yemek yedikten sonra noktamızı değiştirdik. Yarım saat biraz daha iç taraflara kaydık. Bu arada biz noktayı değiştirdiğimiz zaman havadan bir ses geliyordu, bunun keşif olduğunu bilmiyorduk. Ben gece saat onda radyoyu açıp haberleri dinledim. Eylem radyoda ilk haber olarak geçiyordu, işte “Gabarda hain saldırı olmuş bunun sonucunda 13 askerimiz ölmüş” deniyordu. Ben haberleri dinlediğimde bu sonucu görünce sevinçten bağırdım. “heval Delil düşman 13 askerden bahsediyor” dedim. Biz saat on bir haberlerini de beraber dinledik, rahatlamıştım. Sevinçten insanın uykusu da gelmiyordu. Uzanmaya çalıştım ancak geç saatlerde uykuya dalabildim. Geceleyin keşif uçağı dolaşıyordu ama biz bunun keşif olduğunu bilmiyorduk.

Sabahleyi kalktıktan sonra sabah kahvaltısını yaptık. Daha bazı arkadaşlar kahvaltı yapmamışlardı. Birden savaş uçakları gelip noktayı bombaladı, biz hemen kendimizi sağlama almaya çalıştık. Noktada dolu arkadaş vardı, elli arkadaştan fazlaydı. Daha önce sabote olan eylem için arkadaşlar toplanmıştı, daha hepsi dağılmadan bu operasyon çıkmıştı. Öğleden sonra saat üçe kadar uçaklar vurdu. On altı sefer yaptılar, uçaklar durduktan sonra obüs atışları ve kobralar vurmaya başladı. Sabahleyin uçaklar gelip vurduğunda biz kendimizi biraz sağlama almıştık, dedik belki bir iki sefer vurup giderler ama her geçen zamanda saldırılarda artıyordu. Biz yedi sekiz arkadaş bir kayalığın etrafında saklanmıştık. Uçaklar gittikçe yakınımızı vuruyorlardı. Ben, delil, Ronahi ve Kawa arkadaşlar beraberdik on metre yukarımızda Deniz ve Siyabend arkadaşlar vardı. Ben heval Delil’e “ siz buradan çıkın, aşağıda sağlam bir yer var kendinizi oraya verin” dedim, kabul etmedi Ben çok ısrar ettim, ama gitmediler “sen gelmesen biz de gitmeyiz” diyorlardı. Ben de “heval kalkın gidelim” dedim. Biz diğer iki arkadaş çağırmadık. Biz oradan ayrıldıktan sonra uçak orayı vuruyor. Deniz ve Siyabend arkadaşlardan ikisi de yaralanıyor.

Arkadaşların hepsi araziye dağılmışlardı. Akşamüzeri ancak tüm arkadaşları bir araya topladık. Yaralı arkadaşları da bir yere götürdüler. Deniz arkadaşın yarası çok ağırdı, iç kanaması olmuştu, o hava saldırısından bir gün sonra şehit düştü. Onun şehit düştüğünü duyduğumda kendimi bir kenara verip ağladım, kendimi tutamıyordum. Ben gerillada ya bir defa ya da iki defa ağlamışım. Deniz arkadaş her şeyiyle ayrıydı, onun şehadetinden kendimi sorumlu gördüm. Onları oradan çıkarsaydım hiçbir şey olmazdı ama bunun gerekçesi ne olursa olsun yapmadım. Onun için kendimi sorumlu gördüm. Görevi takım komutanıydı ama bir eyalet komutanından daha çok iş yapıyordu. Ona bir şey olmasın diye onu hiç eylemlere göndermiyordum çünkü yürüttüğü özgün çalışmalar da vardı. Kışın beraberdik kışın sabotaj eğitimi veriyordu, metropol gruplarının eğitimlerini veriyordu, kamptaki genel eğitimlerin komisyonlarında yer alıyordu. Ayrıca yönetsel çalışmalarını da hiç ihmal etmiyordu. Kışın gece yarısına kadar yoğunlaşıyordu arkadaşlara bir şey verebilmek, onları geliştirmek için sürekli çabalıyordu. Bu duruşuyla kendisine karşı bir saygı geliştirmişti. Zaten biraz da uzun boyluydu insana cesaret ve moral veren heybetli bir duruşu vardı. Biraz tecrübe de almıştı. Bu eylemde de ilk başta O düşman

cenazelerinin üstüne gitmişti, onların üzerinden iki tane silah kaldırmıştı. O'nun şehadeti her arkadaşı çok üzmüştü.

Uçaklar vurduktan sonra başka noktaya gittik. Bu hava saldırısından iki gün sonra yine keşif uçağı dolaşıyordu. Benle bir arkadaş sabahleyin yaralı arkadaş için bir yer aramaya gitmiştik, bu sefer noktada fazla arkadaş kalmamıştı. Sağa sola görevlere gitmişlerdi. Daha saat on olmadan tekrardan uçaklar gelip noktayı vurdular. Biz noktadan on dakika uzaktaydık, ben diyordum kesin kayıp vermişiz. Uçaklar vurduktan sonra yoğun havan ve obüsler atmaya başladılar. Ben kendimi tutamıyordum havan atışlarının içinden koşarak noktaya geldim. Uzaktan arkadaşlar benim panik halinde koştuğumu görünce gülümsemeye başladılar, uçaklar vurmuş bunlar gülüyor diye kızıyorum. Onlara sorduğumda “kayıplarımız var mı” “hayır, hiçbir şey olmamış” dediklerinde ben şaşırdım. Noktanın içine en az on beş tane bir tonluk kazan bombalarını atmışlar, hiç kimseye bir şey olmamıştı. Düşmanın o kadar kullandığı tekniğe rağmen kimsenin burnu bile kanamadı. Boşa çıkmış bu hava saldırısından sonra anladık ki bu havada dolaşan uçak keşif uçağıdır. Artık ona karşı tedbir almaya başladık, gezdiği zaman hareket etmiyorduk.

Artık yavaş yavaş düşman tuttuğu tepeleri bırakıyordu, düşmanın bıraktığı bir tepeyi Adıl arkadaşla beraber kontrol ettik. Burada düşman mevzisinde bir kağıt bulduk. Bu kağıtta “bu tepede otuz dokuz asker ölmüş” diye yazıyordu ama düşman bunların hiçbirini vermemişti, kayıplarını hep saklıyordu.

Düşman tepeleri bıraktığı için bu genel arkadaşlar da bir gevşemeye de yol açmıştı. Ben bunu fark etmiştim. Hatta gelmeden önce bunu arkadaşlarla da paylaştım, bunun önüne geçmek gerekiyor.

Artık kışa girdiğimiz için ben Gabar'dan geldim. 28 Kasım 2007'de Gabar'dan ayrıldım. Bazı yerlerde kar yağmıştı. Tabii Gabar'dan hiç çıkmak istemiyordum hemen hemen benim tüm gerilla yaşamım, pratiğim orada geçti. On yıldan fazla orada kaldım. Bu on yıl bir ömürdür. Bir insan o kadar süre bir yerde kalırsa istese de istemese de oraya bağlanıyor. Orada her türlü zorluğu yaşadım. İnsan her türlü zorluğa dayanabilir ve katlanabilir ama orada onlarca yoldaşım yanımda şehit düşmüştü. İnsan her türlü zorluğu unutulabilir ama şehit düşen yoldaşlarını ve geldikten sonra da şehit düşen yoldaşlarını hiç kimse unutamaz. İnsan bazen kendisiyle tartışıyor “ya sen nasıl bu yoldaşlarını bırakıp güneye gidersin” sonuçta örgütün bir militanısın. Örgütün vereceği ya da verdiği bir karar vardır, o kararı hiçbir zaman ne boşa çıkarabilirsin ne de kendine göre yorumlayabilirsin.

Artık çok zor da olsa, üzüntülü de olsa Gabar'dan çıktık. Deriye Gabar'a geldik. Önümde Cudi görünüyor, arkamda Gabar var. Bir Cudi'ye, bir de Gabar'a bakıyorum. O anki duygularımı dile getirmeye benim edebiyatım yetmiyor. Gerçi ben de edebiyat kıtlığı var. Yavaş yavaş karanlık basıyor. Gabar'da geçireceğim son gün, son gece ve son saattir. Eğilip o kutsal, o manevi toprakları öptüm, içimden her türlü duygular geçti, her şey gözümün önüne geliyordu. Duygulandım. Savaşta bir erkek fazla ağlamaz ama gözlerimden yaşlar gelmeye başladı, kendimi tutamadım. Ey Gabar! bir daha görüşmek üzere... Ama bir daha göremedim, göndermediler. Ama hiçbir zaman umutsuz olmamalı.

Gabar'da Serhıldan'ların, Aydınların, Sabrilerin, Gülbahar'ların, Mervan'ların, Rojinda'ların, Deniz'lerin, Gabar'ların, Zozan'ların, isimlerini saymaya çalışsam yüzlerce şehit arkadaşların yoldaşı oldum, olmaya çalıştım.

Adıl'lerin savaşçısı olmaya çalıştım, manevi değerlerimiz olan Agit'lerin takipçisi olmaya çalıştım Gabar topraklarında. Ama benden istenilen görevi tam yerine getiremedim. Bunun burukluğuyla yaşıyorum.

Artık Gabar'dan çıktım. Deriden kendimizi Cizre ile Şırnak arasındaki yola bırakıyoruz, yine öncü benim. Altı kişilik bir grubuz. İlk gecede Nerduş suyunu geçtik, belim de çok ağrıdığı için

yanımda ağı kesici iğne taşıyorum. Harekete geçmeden önce bir iğne vurup öyle yürümeye çalışıyorum. Nerduş suyunun etrafında kendimizi bir yere verip öğleye kadar bekledik. Geldiğimiz gece yağmurluydu. Öğleden sonra Şax köyünden Cudi'nin Gre Hirmo tarafına doğru gidiyoruz. Akşam saat yedi sekiz civarında ulaştık, randevu yeri de orasıydı. O gece orada kaldık. Sabahleyin saat sekiz, dokuz civarında Cudi'deki arkadaşları gördük beraber vadideki arkadaşların yanına gittik. Rubar Tey arkadaş onların yanında bir gece kaldıktan sonra bizi Haftanın'e getirecek kuryeler hazırды. Ertesi gün öğleden sonra daha önce 1992 ve 1993 kışında kaldığım Gre Çolya alanına geldik. Geceyi orada geçirdik.

Artık kuzeyde geçirdiğim son gece ve son gündü. Akşama kadar orada bekledik, bu gece sınırı geçecektik. Benim belim çok ağrıyordu, son gece için bir ağı kesici iğne bırakmışım. Çantamda iğneyi çıkarttığım zaman kırılmıştı. Belim her zamanki gibi çok ağrıyordu, bu olmadan da yürüyüşümü engelleyecekti. Artık ne kadar engellese de yürümek zorundayım. Akşamüzeri kendimizi biraz aşağıya bıraktık, ova tarafını kontrol ettiğimizde iki yerde düşman vardı. Kuryelerle biraz tartıştık, acaba geçebilecek miyiz kuryelerimiz hakimdiler. Yanımızdaki arkadaşların da hepsinin tecrübeleri vardı, savaşta kalan arkadaşlardı. Kuryeler biraz onların aşağısından geçebiliriz dediler, biz de 'tamam gidelim ama yine de çok dikkatli olmamız gerekli' dedik ve yürüyüşe geçtik. Kendimizi vadiden bıraktık, askerlerin bulunduğu yerin aşağısından gizlice geçtik. Onları geçtikten sonra sınıra doğru ilerledik, gece saat ikide geçtik. Kendimizi suya vurduk. Zaten su sınırdı. Orada elbise ve çoraplarını çıkarma zamanın yoktur, geçtiğin yerin hem yukarısında hem de aşağısında düşman karakolları vardı, suya ulaştığım zaman hiç durmadan hızlı bir şekilde geçmen gerekiyor. Artık suyu geçtik, on dakika yürüdükten sonra bizi orada bekleyen iki arkadaş vardı, onlara ulaştık. Elbiselerimizi biraz sıktık, fazla olan suyunu aldık. Artık Irak tarafına geçmiştik. Az da olsa rahatlamıştık orada küçük bir ara verdikten sonra yine yürüyüşe geçtik. Kuryelerimiz dedi "heval bu yukardaki sırtın diğer tarafına geçsek tamdır orada kendimize bir ateş yakabiliriz" Biz de ormanlığın içinden bir iki odun parçası alıp sırtın diğer tarafına geçtik. Gece saat iki-üç arasındaydı, orada ateş yakmaya başladık. Hava çok soğuktu yaktığımız ateşin etrafında hem kendimizi kurutmaya çalışıyor hem de artık sağlam bir yere ulaşmışız, bunun sevinciyle bazen yüksek sesle konuşuyoruz. Sınırı tahminen 2 ya da 3 Aralıkta geçtik.

Biz o gün orada akşama kadar bekledik, az da olsa biraz dinlendik ama ben ağrıdan ne yatabiliyorum ne de dinlenebiliyorum. Uzanamıyorum da. Karanlık bastığında toparlanıp yürüyüşe geçtik, yarım saat yürüdükten sonra arkadaşlar araba istemişlerdin Araba geldi, binip Haftanın'e doğru geldik. Arabanın gelmesinin biraz tehlikesi vardı ama ne yapalım, iyi oldu yoksa belki ben yolda kalabilirdim. Arabayla Kere sırtının Zaxo tarafına bakan kısmının altına kadar geldik. Ondan sonra da Kere sırtına tırmandık. Zirvesine çıkıp kendimizi Perex tarafına bıraktık. Caddeye ulaştığımızda hemen bir araba geldi, arabayı durdurduk. Arabayı hem süren arkadaşlardı, hem de içindekiler. Biz de bindik ve Haftanın karargahına ulaştık.